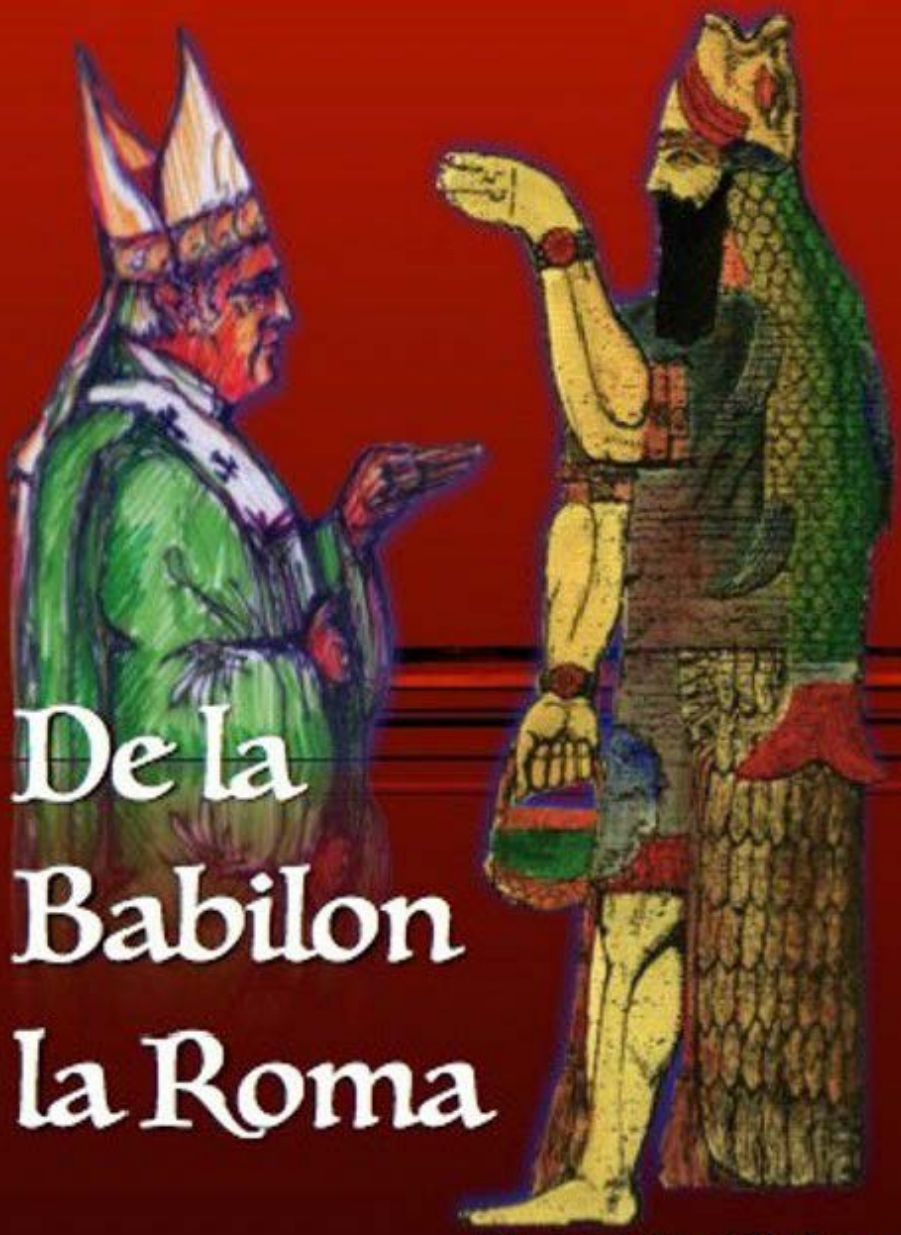

De la Babilon la Roma

Alexander Hislop

Alexander Hislop

De la Babilon la Roma

ACEASTĂ CARTE ESTE O PREVIZUALIZARE.

FORMATUL ÎNTREG ÎL PUTEȚI COMANDA LA

EDITURA *Gratia Dei*

www.gratiadei.ro
comenzi@gratiadei.ro
- 0721.262013

Alexander Hislop

DE LA BABILON LA ROMA

Editura *Gratia Dei*
Cluj Napoca, 2015

Editori: Raul Enyedi, Olimpiu Cosma
Grafică copertă: Aurel Miclea jr.
Tiparul executat la Tipografia Agape, Făgăraș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HISLOP, ALEXANDER
De la Babilon la Roma / Alexander Hislop ; trad.: Mircea Sever Roman ; pref.: Raul Enyedi. - Cluj-Napoca : Gratia Dei, 2015
ISBN 978-606-92606-0-9

I. Roman, Mircea (trad.)
II. Enyedi, Raul (pref.)

230.1

Alexander Hislop
The Two Babylons

© Editura *Gratia Dei*, 2015

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Prefaţă

Deşi trăim într-o lume secularizată, societatea contemporană continuă să fie impregnată de mitologia antică, ce atinge aproape orice domeniu sau etapă a vieţii omului modern. Încă din primii ani ai vieţii, copilul aşezat în faţa televizorului face cunoştinţă cu desenele animate care abundă în simbolistică păgână. Când învaţă să citească, printre primele lecturi se numără şi captivantele legende ale Olimpului. Aceste teme vor fi reluate mereu pe tot parcursul şcolii, sub diferite forme şi aspecte. Întâlnirile cu păgânismul antic vor continua şi în timpul liber, prin intermediul jocurilor pe calculator şi al industriei hollywoodiene. Ajuns matur, omul va continua să-şi trăiască viaţa în limitele date de moştenirea sau tradiţiile păgâne care stau la baza oricărei societăţi, şi care se bucură de o mare susţinere în mass-media. Iar dacă va dori să-şi rafineze educaţia şi gusturile (şi îndemnăm pe orice om să facă astfel), va descoperi că atât arta, cât şi cultura au o relaţie organică cu mitologia antică, ce le oferă un izvor abundent de inspiraţie.

Pentru marea majoritate a oamenilor, aceste mituri reprezintă încercarea omului primitiv de a-şi explica ceea ce nu înţelegea şi a se închina la ceea ce îi producea frică, tot panteonul său nefiind decât produsul propriei imaginaţii. Alţii – mult mai puţini – consideră că în spatele zeităţilor la care se închina omul antic stau puteri demonice, iar în miturile sale, naive şi întortocheate, stau ascunse de ochii maselor istorii ale unor fapte reale şi răspunsuri la întrebări fundamentale, pe care doar cei iniţiaţi le pot desluşi.

Oricum, mitologia antică reprezintă un labirint încurcat, care nu poate fi descifrat fără un studiu îndelungat şi elaborat. Un astfel de studiu necesită vaste cunoştinţe istorice şi lingvistice, şi nu puţină intuiţie. Alexander Hislop le-a avut din belşug şi ne-a oferit o capodoperă care ne poartă pe tot globul, pe urmele miturilor universale, din India până în Mexic şi Peru, şi din Ţara Galilor până în Polinezia şi China, conducându-ne până la originea lor în străvechiul Babilon.

Asemănarea uimitoare a acestor mituri, existente la popoare care nu s-au întâlnit niciodată, arată faptul că ele izvorăsc din aceeaşi sursă şi povestesc evenimente de la începutul istoriei omului care au rămas în conştiinţa primordială a întregii umanităţi. Hislop identifică aceste mituri cu marile evenimente descrise la începutul Bibliei, căderea primilor părinţi, Adam şi Eva, uciderea lui Abel de către Cain, potopul din timpul lui Noe şi rebeliunea lui Nimrod care a culminat cu construcţia turnului Babel.

Intervenţia lui Dumnezeu a oprit construcţia turnului, iar rebelii au fost condamnaţi la confuzie lingvistică, fărâmiţări etnice şi civilizaţionale, precum şi la izgonire pe tot pământul. Peregrinând, au dus cu ei până în cele mai îndepărtate locuri sistemul de credinţă păgân originar din Mesopotamia. Forma sub care acesta s-a răspândit a fost cea de religie a misterelor, adică prezentarea unei doctrine şi practici exoterice pentru mase, în care era ascunsă o doctrină şi practică ezoterică, accesibilă doar iniţiaţilor.

Pe măsură ce se conturează tot mai precis portretul sistemului religios păgân antic, nu putem să nu remarcăm

asemănarea izbitoare a acestuia cu Biserica romano-catolică (şi într-o bună măsură cu Biserica ortodoxă), asemănare care nu poate fi în niciun caz întâmplătoare, mai ales după ce vedem că, în timp, centrul spiritualităţii păgâne s-a mutat de la Babilon la Roma păgână, pentru ca apoi să se transfere cu totul în Roma „creştină“.

Iată, pe scurt, premisele şi raţionamentul autorului:

1. Monoteismul nu este rezultatul unei evoluţii a omului religios, aşa cum afirmau mulţi, ci aceasta a fost prima religie cunoscută de om. Politeismul reprezintă involuţia, devierea omului de la religia sa iniţială, protomonoteismul. Bazându-se pe autoritatea Scripturii, Hislop susţine că, la început, închinarea monoteistă a omului a fost cea adusă lui Iehova, Dumnezeul Bibliei.

2. Multitudinea de zei şi zeiţe din închinarea politeistă a avut la bază o singură pereche iniţială de zei. Toate zeiţele din panteonul unui anumit popor reprezintă personificări ale anumitor trăsături ale Zeiţei primordiale, la fel cum toţi zeii reprezintă personificări ale trăsăturilor Zeului primordial. De exemplu, Atena, Afrodita şi Nemesis reprezintă trei trăsături ale Zeiţei iniţiale, şi anume, înţelepciunea, dragostea şi răzbunarea.

3. Perechea primordială de zei au fost, în realitate, oameni – eroi pe care urmaşii lor i-au zeificat şi apoi le-au dedicat un cult, în care au amestecat şi cunoaşterea lor religioasă primară (cum ar fi Căderea omului şi promisiunea unui Salvator prin „sămânţa femeii“ din

Geneza, 3:15), dar pe care au corupt-o. Această pereche de eroi au fost la început Nimrod şi Semiramis, dar totodată cele două personaje sunt privite şi ca anti-tipuri ale protopărinţilor, Adam şi Eva. Însă închinarea politeistă este doar la suprafaţă, în substratul ei aflându-se totdeauna închinarea la şarpe (ofiolatria), la Satan, care stă în spatele „Salvatorului“ păgân.

4. Această închinare idolatră a fost preluată de Biserica papală după compromisul fatal făcut cu împăratul Constantin, aşa încât atunci când papa şi-a asumat titlul păgân de *pontifex maximus*, el prezida peste o instituţie care păstra doar numele lui Cristos, dar care era păgânizată până în străfundurile sale. Doctrinele fundamentale ale Bisericii Catolice, sărbătorile ei, riturile şi ordinele sale preoţeşti provin din păgânism, nu din creştinismul biblic, iar acest fapt este recunoscut chiar de liderii acestei Biserici.

5. Această apostazie a fost profeţită în mai multe rânduri în Scriptură, dar imaginea cea mai plastică o reprezintă viziunea apostolului Ioan, în *Apocalipsa*, 17 şi 18. Marea prostituată cu care s-au desfrânat regii, îmbătată de sângele martirilor, care stă pe şapte munţi şi poartă numele mistic de Babilon, descrie atât de exact Biserica Catolică, încât am putea crede că acele cuvinte au fost scrise de cineva care trăia în secolul XVII şi privea retrospectiv spre întunecatul Ev Mediu, şi nu de un autor care scria cu sute de ani înainte de înscăunarea primului papă.

6. Dacă catolicismul îşi extrage cu adevărat doctrinele şi practicile din păgânism – şi cine oare ar putea nega acest fapt, când catolicii înşişi îl admit –, dacă imaginea Bisericii

papale, în cele mai mici detalii, este identică cu imaginea păgânismului şi nu seamănă deloc cu creştinismul fondat de Isus şi predicat de Petru, atunci cum ar putea creştinul care crede în autoritatea Scripturii să recunoască Biserica Romei drept Biserică creştină? Cum ar putea să accepte pretenţia sfidătoare a Vaticanului că este singura Biserică creştină? Şi cum ar putea să-şi permită să facă parte din mişcarea ecumenică, mişcarea de unificare a religiilor sub o singură mitră şi cârjă preoţească?

7. Corupţia păgânismului nu s-a restrâns doar la ţarcul catolicismului. Toţi cei ce au intrat în contact cu el s-au contaminat de păgânism. Cartea lui Hislop este o provocare pentru fiecare credincios autentic spre cercetarea doctrinelor şi practicilor confesiunii din care face parte, pentru a vedea dacă I se închină Cristosului Bibliei, în spiritul şi adevărul Scripturii, sau în neadevărul şi înşelăciunea satanică! „Dacă Mă iubiţi, vezi păzi poruncile Mele“, a spus Isus! Fie ca toţi cei ce afirmă „Sola Scriptura“ să se bazeze într-adevăr doar pe Scriptură şi să elimine din viaţa şi închinarea lor tot ce vine din păgânism, căci Dumnezeul de trei ori sfânt nu acceptă o viaţă de compromis şi o închinare amestecată!

În anul 2012 s-au împlinit 150 de ani de la apariţia ultimei ediţii supervizate de autor a acestui volum. De atunci încoace, opera lui Hislop s-a aflat mereu sub tipar şi a fost tradusă în numeroase limbi, aceasta dovedind că poate fi numită, pe drept cuvânt, clasică. Vom aprecia cu atât mai mult munca lui Hislop şi justeţea concluziilor sale, cu cât ne vom da seama că nu avea la dispoziţie decât o mică parte din datele pe care le avem noi astăzi, căci cele

mai mari descoperiri arheologice şi etnologice despre Semiluna fertilă nu fuseseră încă făcute. Pe aceleaşi considerente, cititorul îi va putea ierta autorului şi supoziţiile eronate, inevitabile la o lucrare de asemenea anvergură, şi aceasta cu atât mai mult cu cât ele nu afectează concluziile sale majore.

Volumul de faţă reprezintă una dintre cele mai deosebite apologii pentru inspiraţia cărţii Geneza şi pentru autoritatea finală a Scripturii, fiind în acelaşi timp o trâmbiţă care trezeşte poporul lui Dumnezeu din amorţeala şi confortul timpului de acum şi îl pregăteşte pentru întâmpinarea lui Cristos! Cine are urechi deschise, să asculte, să înţeleagă şi să împlinească acum voia lui Dumnezeu!

Raul Enyedi,
Bocşa, 11 decembrie, 2014

INTRODUCERE

Pe fruntea ei era scris un nume, un mister: „Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pământului“.

Apocalipsa, 17:5.

Între lucrările oamenilor şi lucrările lui Dumnezeu există o deosebire atât de mare, încât aceeaşi cercetare atentă şi minuţioasă care expune defectele şi imperfecţiunile unora scoate în evidenţă şi frumuseţile celorlalte. Dacă punem la microscop cel mai fin ac pe care l-a şlefuit vreodată un om, am putea vedea o mare rugozitate şi o stare brută, neprelucrată. Dar dacă am pune la microscop florile de câmp, situaţia ar arăta cu totul altfel. În loc ca frumuseţea lor să se diminueze, se descoperă noi frumuseţi şi forme şi mai delicate, care au scăpat ochiului liber. Sunt frumuseţi care ne fac să apreciem, într-un mod despre care nu ne-am putea face altfel vreo idee, forţa deplină a afirmaţiei Domnului: „Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţes; totuşi vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.“ Aceeaşi lege apare şi atunci când comparăm Cuvântul lui Dumnezeu cu cele mai desăvârşite realizări ale oamenilor. Există defecte şi cusururi în cele mai admirate realizări ale geniului uman. Cu cât cercetăm mai mult Sfânta Scriptură, cu cât o studiem mai minuţios, cu atât mai limpede apare perfecţiunea ei; frumuseţi noi sunt aduse la lumină în fiecare zi, iar descoperirile ştiinţei,

cercetările învăţaţilor şi truda necredincioşilor colaborează toate spre ilustrarea minunatei armonii a tuturor părţilor, ca şi a frumuseţii divine care înveşmântează întregul.

Dacă aşa stau lucrurile cu Scriptura în general, atunci aşa stau lucrurile în special cu afirmaţiile ei profetice. După cum se învârte fiecare spiţă din roata Providenţei, simbolurile profetice ies în relief tot mai clar şi mai frumos. Lucrul acesta sare imediat în ochi în cazul limbajului profetic care formează temeiul şi piatra unghiulară a lucrării de faţă. Niciun protestant lipsit de prejudecăţi nu a avut vreodată dificultăţi în a identifica femeia „care şade pe şapte munţi“ şi pe a cărei frunte scria „mister: Babilonul cel mare“ cu apostazia romano-catolică. „Niciun alt oraş din lume nu a fost vreodată atât de celebrat ca Roma din cauza situării lui pe şapte coline. Poeţi şi oratori păgâni, care nu aveau de gând să explice profeţia, au caracterizat-o şi ei ca fiind „oraşul de pe cele şapte coline“. Aşa îl descrie Vergiliu: „Roma devenit-a cea mai frumoas-alcătuire-a lumii, trăgându-şi – singura – un brâu de şapte coline împrejur“.[1] Properţiu, în acelaşi stil, vorbeşte despre el (doar adăugând o altă trăsătură, care completează imaginea din Apocalipsa), ca fiind „Urbea ’nălţată pe şapte coline, stăpână a întregii lumi“.[2] „Stăpâna întregii lumi“

---

[1] Scilicet et rerum facta est pulcherrima Roma, septemqueuna sibi muro circumdedit arces. Georgice, cartea II, V, stihurile 534-535 (tr. rom. Pvblivs Vergilivs Maro, Bucolice. Georgice, ed. Amarcord, Timişoara, 1997, p. 186).

[2] Septem urbs alta jugis toto quae praesidet orbi. Cartea III, Eleg. 9, p. 721 (tr. rom. Sextus Propertius, Elegii, cartea III, 11, stihul 57, ed. Univers, Bucureşti, 1992).

corespunde exact afirmaţiei divine – „care are stăpânire peste împăraţii pământului“ (*Apocalipsa*, 17:18).

A numi Roma oraşul „celor şapte coline“ era considerat de cetăţenii lui ceva atât de caracteristic, de parcă acesta ar fi fost propriul lui nume. De aceea, Horaţiu vorbeşte despre el numai referindu-se la cele şapte coline ale sale atunci când se adresează „zeilor care şi-au arătat dragostea faţă de cele şapte coline“.[3] Marţial, la fel, vorbeşte despre „cei şapte munţi care stăpânesc“.[4] Cu mult înainte de acestea, acelaşi fel de vorbire era folosit curent; căci, atunci când Symmachus, prefectul oraşului şi ultimul Pontifex Maximus păgân, ca locţiitor imperial, îl prezintă într-o scrisoare pe unul dintre prietenii săi altuia, îl numeşte „De septem montibus virum“, – „un bărbat din cei şapte munţi“, însemnând prin aceasta, aşa cum ne spun comentatorii, „civem Romanum“, „cetăţean roman“.[5] Acum, întrucât această caracteristică a Romei a fost totdeauna uşor de recunoscut şi bine definită, s-a putut mereu arăta cu uşurinţă că Biserica aceea care îşi are sediul şi cartierul general pe cele şapte coline ale Romei poate fi numită foarte potrivit „Babilon“, deoarece în Noul Testament el a fost sediul principal al idolatriei, aşa după cum Babilonul antic a fost sediul principal al idolatriei în Vechiul Testament.

---

[3]Diis, quibus septem placuere colles. Carmen Seculare, v. 7, p. 497.

[4]Septem dominos montes. Cartea IV, Ep. 64, p. 254 (tr. rom. Marţial, Epigrame, cartea IV, 64, stihul 13, p. 183, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1961).

[5]Symmachus, cartea. II., Epis. 9, Notă, p. 63.

Dar descoperiri recente din Asiria, corelate cu istoria şi mitologia lumii antice, bine cunoscute înainte, dar greşit înţelese, demonstrează faptul că în numele „Babilonul cel mare“ există o semnificaţie cu mult mai mare. S-a ştiut totdeauna că papalitatea era păgânism botezat, dar acum Dumnezeu învederează faptul că acest păgânism botezat de Roma este în toate elementele sale esenţiale chiar păgânismul care predomina în străvechiul Babilon literal, atunci când Iehova a deschis înaintea lui Cirus porţile de bronz cu două canaturi şi a tăiat în bucăţi zăvoarele de fier.

Această lumină nouă şi neaşteptată privitoare exact la aceeaşi perioadă trebuie aruncată, într-un fel sau altul, asupra Bisericii marii Apostazii, pe care însuşi limbajul şi simbolurile Apocalipsei ne-ar fi putut ajuta s-o anticipăm, s-o bănuim. În viziunile din Apocalipsa, Ioan a văzut pentru prima dată Biserica Apostată cu numele Babilonul cel Mare „scris pe fruntea ei“ (*Apocalipsa*, 17:5) chiar înainte de căderea judecăţii asupra ei. Ce înseamnă că acest nume i-a fost scris „pe frunte“? Oare nu indică aceasta în mod firesc că, exact înainte de a veni judecata peste ea, adevăratul ei caracter trebuie să se fi dezvoltat într-un mod atât de temeinic, încât oricine are ochi de văzut, oricine posedă cel mai neînsemnat discernământ spiritual, să-şi dea imediat seama prin dovezile vizibile ce minunat i s-a potrivit titlul pe care i l-a dat Duhul lui Dumnezeu? Judecarea ei se apropie evident acum cu paşi repezi; şi, pe măsură ce se apropie, Providenţa lui Dumnezeu împreună cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu lumina pe care o revarsă din toate părţile, dezvăluie tot mai mult faptul că Roma este într-adevăr Babilonul din *Apocalipsa*, că trăsătura esenţială a sistemului

ei, obiectele ei devoţionale grandioase, sărbătorile ei, doctrina şi disciplina ei, riturile şi ceremoniile ei, preoţia şi ordinele ei, toate provin din Babilonul antic şi că, în fine, însuşi papa este cu adevărat şi în mod real reprezentantul pe linie directă al lui Belşaţar. În războiul care se duce împotriva pretenţiilor dominatoare ale Romei, s-a considerat adesea că ajunge să combaţi lăudăroşenia ei arogantă că ar fi mama şi stăpâna tuturor bisericilor – singura Biserică catolică, în afara căreia nu există mântuire. Dacă a existat vreodată vreo scuză pentru întreţinerea unui asemenea mod de relaţii cu ea, această scuză nu mai este valabilă. Dacă punctul de vedere expus de mine poate fi menţinut, atunci trebuie i se refuze în întregime numele de Biserică creştină; căci dacă o Biserică a lui Cristos s-a întrunit în acea noapte când regele pontif al Babilonului, în mijlocul miei sale de potentaţi, „i-a lăudat pe zeii de aur, de argint, de lemn şi de piatră“ (*Daniel*, 5:4), atunci Biserica Romei are dreptul să poarte numele de Biserică creştină, dar numai atunci. Pentru unii, acest punct de vedere va fi fără îndoială foarte surprinzător, dar intenţia acestei cărţi este să-l prezinte, şi cititorul să judece singur dacă nu aduc dovezi solide pentru fundamentarea punctului meu de vedere.

CAPITOLUL I

CARACTERUL DIFERIT AL CELOR DOUĂ SISTEME

Ca dovadă de primă importanţă a caracterului babilonian al Bisericii papale, primul punct pe care-l supun atenţiei cititorului este caracterul de Mister [Tainã] care e legat atât de sistemul catolic modern, cât şi de cel babilonian antic. Sistemul gigantic de corupţie morală şi idolatrie descris în acest pasaj sub simbolul unei femei cu „un potir de aur în mânã“ (*Apocalipsa*, 17:4), îmbătând toate naţiunile cu „vinul curviei ei“ (*Apocalipsa*, 17:2; 18:3), este numit în mod divin „Tainã: Babilonul cel mare“ (*Apocalipsa*, 17:5). Cã „Misterul fărădelegii“, descris de Paul în *II Tesaloniceni*, 2:7, îşi găseşte omolog în Biserica Romano-catolicã este un fapt de care nu se poate îndoi cu uşurinţă niciun om sincer care a cercetat cu atenţie această temă. Impresia pe care această relatare i-a fãcut-o marelui Sir Matthew Hale – un cunoscător deloc neînsemnat al faptelor –, e de aşa manieră, încât el obişnuia să spună cã dacă descrierea fãcută de apostol ar fi fost publicată în ziar la rubrica „Căutat de poliţie“, orice poliţist din zonă ar fi fost îndreptăţit să-l aresteze pe episcopul Romei, oriunde s-ar fi aflat acesta, ca fiind capul acelui „Mister al fărădelegii“.

Acum, întrucât sistemul descris aici e caracterizat tot cu numele de „Mister“, se poate presupune cã ambele pasaje se referă la acelaşi sistem. Dar limbajul aplicat

Babilonului din Noul Testament, după cum poate vedea cititorul, ne conduce în mod firesc înapoi la Babilonul lumii antice. După cum femeia din Apocalipsa are în mână o cupă cu care îmbată naţiunile, tot aşa era şi cu Babilonul antic. Despre acel Babilon, pe când era încă în toată gloria sa, Domnul a vorbit astfel, anunţându-i condamnarea prin profetul Ieremia: „Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur care îmbăta tot pământul; neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie.“ (*Ieremia*, 51:7). De ce limbajul folosit pentru cele două sisteme este exact acelaşi? Deducţia firească e aceea că unul stă faţă de celălalt în relaţia de tip şi antitip, sau original şi reproducere.

Acum, întrucât Babilonul din Apocalipsa este caracterizat de numele „Mister“, tot aşa, cea mai importantă trăsătură distinctivă a sistemului babilonian antic era dată de „Misterele“ caldeene, care formau o parte atât de esenţială a acelui sistem. Şi la aceste mistere face clar aluzie profetul evreu, chiar dacă în mod simbolic, atunci când vorbeşte despre Babilon ca despre „o cupă de aur“. A bea din aceste „băuturi misterioase“, spune Salverté, era obligatoriu pentru toţi cei care căutau să fie iniţiaţi în aceste Mistere.[6] Aceste „băuturi misterioase“ erau făcute din „vin, miere, apă şi făină“[7]. Din ingredientele despre care se recunoaşte că au fost folosite, ca şi cele despre care nu se recunoaşte că erau folosite, dar au fost cu siguranţă folosit[8],

---

[6]Eusèbe Salverté, *Des Sciences Occultes*, p. 259.

[7] Gebelin, *Monde Primitif*, vol. IV, p. 319.

[8] Vezi Salverté, p. 258-259.

se poate spune fără tăgadă că aveau capacitatea de a îmbăta, şi până când cei ce doreau iniţierea rituală nu fuseseră înrobiţi de ele, iar puterea lor de gândire nu fusese adormită şi simţurile excitate de băutura îmbătătoare, nu erau pregătiţi corespunzător pentru ceea ce urmau să vadă sau să audă.

Dacă s-ar investiga obiectul şi scopul acestor „mistere“ străvechi, s-ar descoperi că exista o analogie minunată între ele şi „Misterul fărădelegii“ care este întruchipat în Biserica Romano-catolică. Obiectivul lor principal era acela de a introduce pe furiş, puţin câte puţin, sub pecetea tăcerii şi prin întărirea dată de un jurământ, ceva ce nu ar fi fost garantat dacă ar fi fost propus imediat şi pe faţă. Timpul în care au fost instituite ele dovedeşte că acesta trebuie să fi fost cazul. Misterele caldeene pot fi urmărite în trecut până în zilele lui Semiramidei, care a trăit la doar câteva secole după potop şi despre care se ştie că a imprimat asupra lor imaginea propriei ei minţi depravate şi pângărite[9].

Acea frumoasă, dar destrăbălată regină a Babilonului nu era doar ea însăşi un model de poftă nestăpânită şi de imoralitate, ci în Misterele pe care le-a alcătuit în mare măsură era venerată ca Rhea[10], marea „Mamă“ a zeilor[11]. Şi

---

[9] Ammianus Marcellinus, cartea XIV, cap. 6, p. 26 şi cartea XXIII, cap. 6, p. 371, 374, comparat cu Justinus, Historia, cartea I, cap. 1, p. 615 şi cu Eusebius, Chronicle, vol. I, p. 40, 70 etc. Eusebius spune că Ninus şi Semiramis [Semiramida] au domnit în timpul lui Abraham.Vezi vol. I, p. 41 şi vol. II, p. 65. În ceea ce priveşte vârsta lui Semiramis, a se vedea nota de pe pagina următoare.

[10] *Chronicon Paschale*, vol. I, p. 65.

[11] Hesiod, *Teogonia*, stihul 453, p. 36.

lucrul acesta avea loc cu nişte ritualuri atât de crude, încât a fost identificată cu Venus, Mama oricărei necurăţenii. Ea a făcut ca oraşul în care domnea să aibă un renume prost printre naţiuni – ca un sediu principal atât al idolatriei, cât şi al prostituţiei „sacre“[12]. Astfel, această regină caldeeană a fost un prototip potrivit şi remarcabil al „Femeii“ din *Apocalipsa* cu cupa ei de aur în mână şi cu numele pus pe frunte: „Tainã: „Babilonul cel mare, mama curvelor şi a spurcăciunilor pământului“ (Fig. 1[13]).

Fig. 1

Simbolul din *Apocalipsa* al prostituatei cu cupa în mână s-a întâlnit şi în simboluri provenite din străvechiul

---

[12] Herodot, *Historia*, cartea I, cap. 199, p. 92 (tr. rom. Herodot, *Istorii*, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1961); Quintus Curtius, v. 1.

[13] Forma cupei din mâna femeii este similară cu cea a cupei ţinute în mână de regii asirieni, iar cupa este ţinută în acelaşi fel. – Vezi Vaux, p. 243, 284. [Un corespondent mi-a atras atenţia asupra unei referinţe făcute de Plinius privitor la cupa Semiramidei, care a căzut în mâinile victoriosului Cirus. Dimensiunile ei gigantice trebuie s-o fi făcut faimoasă printre babilonieni şi popoarele cu care aveau relaţii. Această cupă cântărea 15 talanţi, adică 543 kg (Plinii, *Hist. Nat*., cartea XXXIII, cap. 15).]

Babilon ale idolatriei antice greceşti, căci aşa a fost grecoaica Venus reprezentată iniţial[14], şi e ceva neobişnuit că în zilele noastre, şi se pare că pentru prima dată, Biserica Catolică a preluat chiar acest simbol ca stemă sau blazon. În 1825, cu ocazia unui jubileu, papa Leo XII a bătut o medalie care purta pe o faţă chipul său, iar pe dos Biserica Romano-catolică simbolizată ca o „Femeie“, ţinând în mâna stângă o cruce, iar în dreapta o cupă, în jurul ei fiind inscripţia „Sedet super universum“, adică „Întreaga lume e tronul ei.“[15] (Fig. 2).

Fig. 2

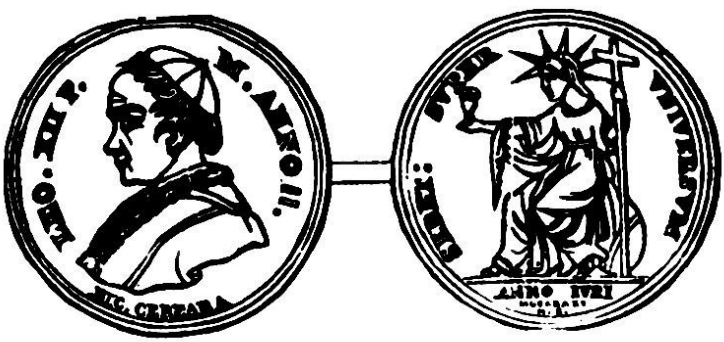

Acum, perioada în care a trăit Semiramis – o perioadă în care credinţa transmisă de patriarhi era încă proaspătă în

[14] Vezi Nota A din Anexă.

[15] Elliott, *Horæ*, vol. IV, p. 30.

mintea oamenilor, când Sem era încă în viaţă[16], pentru a-i determina pe credincioşi să se strângă în jurul steagului adevărului şi a cauzei lui Dumnezeu –, era riscant să se introducă brusc şi în public un asemenea sistem precum cel inaugurat de regina babiloniană. Din afirmaţiile aflate în cartea *Iov* ştim că printre triburile patriarhale care nu aveau absolut nimic de-a face cu rânduielile mozaice, dar care au aderat la credinţa curată a patriarhilor, idolatria sub orice formă era considerată o crimă care avea ca urmare o pedeapsă neobişnuită şi rapidă a celor care o practicau. Iov spunea: „Dacă am privit soarele“, a zis Iov, „când strălucea, luna când înainta măreaţă, şi dacă mi s-a lăsat amăgită inima în taină, dacă le-am aruncat sărutări, ducându-mi mâna la gură: şi aceasta este tot o fărădelege care trebuie pedepsită de judecători, căci m-aş fi lepădat de Dumnezeul cel de sus!“ (*Iov*, 31:26-28).

---

[16] Pentru vârsta lui Sem, vezi *Geneza*, 11:10-11. În conformitate cu aceste versete, Sem a trăit 502 ani după potop, adică, potrivit cronologiei evreieşti, până în 1846 î.Cr. Perioada lui Ninus, soţul lui Semiramis, după am spus într-o notă anterioară, potrivit lui Eusebiu, s-a sincronizat cu cea a lui Abraham, care s-a născut în 1996 î.Cr. Cu toate acestea, se pare că naşterea lui Abraham a avut loc numai cu nouă ani înainte de sfârşitul domniei lui Ninus (Syncellus, p. 170, Paris, 1652). În consecinţă, domnia lui Ninus trebuie să se fi terminat, potrivit cronologiei obişnuite, prin 1987 î.Cr. Clinton, care este marea autoritate în cronologie, plasează domnia lui Ninus ceva mai devreme. În lucrarea sa *Fasti Hellenici* (vol. I, p. 263) el spune că domnia a avut loc prin 2182 î.Cr. Layard, în *Nineveh and its Remains* (vol. II, p. 217), subscrie acestei opinii. Se spune că Semiramis a mai trăit 42 de ani după moartea soţului ei (Syncellus, p. 96). Prin urmare, orice opinie am adopta privitor la epoca lui Ninus, fie cea a lui Eusebiu, fie cea la care au ajuns Clinton şi Layard, este evident că Sem a supravieţuit cu mult lui Ninus şi soţiei sale. Desigur, acest argument porneşte de la supoziţia corectitudinii cronologiei evreieşti. Pentru dovezi definitive cu privire la acest subiect, vezi Anexa, Nota B.

Acum, dacă aşa era cazul în zilele lui Iov, cu cât mai mult trebuie să fi fost cazul în perioada timpurie când au fost instituite Misterele. De aceea era necesar ca introducerea idolatriei, şi mai ales în cazul unei idolatrii scârboase, cum o conţinea sistemul babilonian, să aibă loc în secret şi pe furiş[17]. Chiar dacă ea a fost introdusă prin puterea politică, ar fi putut provoca o reacţie violentă, şi partea necoruptă a omenirii ar fi putut face încercări violente de a o respinge; şi, în orice caz, dacă ar fi apărut în toată hidoşenia ei, ar fi alarmat conştiinţa oamenilor şi ar fi făcut să eşueze obiectivul pe care îl aveau. Acest obiectiv era de a lega întreaga omenire într-o supunere oarbă şi absolută faţă de o ierarhie dependentă total de suveranii din Babilon. La realizarea acestui plan, toată cunoştinţa, sacră şi profană, a ajuns să fie monopolizată de către preoţi[18], care o împărtăşeau celor care erau iniţiaţi în „Mistere“, după cum credeau ei de cuviinţă, aşa cum cereau interesele marelui sistem al despotismului spiritual pe care trebuiau ei să-l administreze. Astfel că oamenii, oriunde se răspândea sistemul babilonian, erau legaţi din cap până în picioare de preoţi.

Preoţii erau singurii depozitari ai cunoaşterii religioase; numai ei aveau adevărata tradiţie cu ajutorul căreia puteau fi interpretate scrierile şi simbolurile religiei publice şi, fără o supunere oarbă şi totală faţă de ei, nu se putea şti ce era necesar pentru salvare. Acum, dacă vom compara aceasta cu istoria timpurie a papalităţii, cu spiritul

---

[17]Se va vedea puţin mai târziu ce motiv serios exista, de fapt, pentru păstrarea chestiunii în cel mai mare secret. – Vezi capitolul al II-lea.

[18] Eusèbe Salverté, Des Sciences Occultes, passim.

ei şi cu modul ei de a acţiona pe care îl are pretutindeni – ce exactă este coincidenţa! Oare sistemul corupt al „Misterelor“ babiloniene nu a început într-o perioadă de lumină patriarhală? Însă acel sistem nesfânt şi nebiblic, care a cunoscut o dezvoltare atât de excesivă în Biserica Catolică, a început într-o perioadă de lumină şi mai mare: el a început chiar în epoca apostolică, când Biserica Primară era în plină înflorire, când glorioasele roade ale Cincizecimii se vedeau pretutindeni, când martirii îşi pecetluiau cu sângele lor mărturia depusă pentru adevăr.

Chiar atunci când evanghelia strălucea atât de puternic, Duhul lui Dumnezeu a depus această mărturie clară şi distinctă prin Pavel: „taina fărădelegii a şi început să lucreze“ (*II Tesaloniceni*, 2:7). Dumnezeu prezisese că acest sistem al nelegiuirii care a început atunci va sfârşi într-o apostazie de rău augur care urma să fie „dezvăluită“ la timpul ei într-un mod teribil şi care va continua până când urma să fie distrusă de „suflarea gurii Sale şi... arătarea venirii Sale.“ (*ibid*. v. 8). Dar, când a fost el introdus în Biserică, a intrat pe furiş şi în taină, „cu toate amăgirile nelegiuirii“. El lucra în mod „misterios“, sub pretexte ireproşabile, dar false, îndepărtându-i pe oameni de la simplitatea adevărului, aşa cum este el în Isus. Şi el a făcut aceasta în secret, din acelaşi motiv pentru care idolatria fusese introdusă în secret în străvechile Mistere ale Babilonului; nu era ceva sigur, nu era prudent să acţioneze altfel. Zelul adevăratei Biserici, deşi lipsită de puterea civilă, s-ar fi ridicat să elimine sistemul fals şi pe instigatorii săi în afara hotarelor creştinismului, dacă el ar fi

apărut pe faţă şi brusc în toată grosolănia lui, şi în felul acesta i s-ar fi oprit răspândirea.

Prin urmare, el a fost adus pe furiş, puţin câte puţin, introducându-se denaturare după denaturare, pe măsură ce apostazia înainta, şi Biserica căzută de la credinţă a ajuns pregătită să îl tolereze, până a atins înălţimea gigantică pe care o vedem acum, când în aproape orice detaliu sistemul papalităţii este diametral opus sistemului Bisericii Primare. Privitor la introducerea treptată a tot ceea ce este mai caracteristic acum Bisericii Romano-catolice prin lucrarea „Misterului nelegiuirii“, avem dovezi foarte convingătoare, păstrate chiar de Biserica Catolică, în inscripţiile copiate din catacombele romane. Aceste catacombe sunt vaste galerii subterane în vecinătatea Romei, în care creştinii, în timpul persecuţiilor din primele trei secole, îşi ţineau serviciile divine şi îşi înmormântau morţii. Pe unele pietre funerare mai pot fi găsite inscripţii care contravin direct binecunoscutelor principii şi practici ale Bisericii Romano-catolice. Să luăm numai un exemplu: există astăzi o caracteristică mai renumită a papalităţii decât celibatul forţat al clerului? Cu toate acestea, din aceste inscripţii avem dovada cea mai decisivă că chiar şi în Roma a existat un timp când nu se cunoştea un asemenea sistem de celibat al clerului. Iată drept mărturie ce s-a găsit pe nişte morminte:

1. „Pentru Basilius, prezbiterul, şi pentru soţia sa, Felicitas. Ei şi l-au făcut pentru ei“.

2. „Petronia, soţie de preot, model de modestie. În acest loc îmi zac oasele. Nu vărsaţi lacrimi, dragul meu soţ şi

draga mea fiică, şi credeţi că este interzis să plângi pentru cineva care trăieşte în Dumnezeu“.[19]

Câte o rugăciune ici-colo pentru morţi: „Dumnezeu să-ţi învioreze spiritul“ demonstrează că încă de pe atunci Misterul nelegiuirii începuse să lucreze; dar inscripţii ca cele de mai sus arată de asemenea că ea lucra încet şi cu grijă, şi că până în perioada la care fac ele referire Biserica Catolică nu ajunsese încă, aşa cum face acum, „să interzică în mod absolut preoţilor ei să se căsătorească“. Cu viclenie şi în mod treptat, Biserica Romano-catolică a pus bazele sistemului ei clerical, pe care avea să ridice mai târziu o suprastructură uriaşă. Încă de la început, „Misterul“ a fost imprimat sistemului ei.

Dar această trăsătură a „Misterului“ i-a rămas păstrată pe tot parcursul ei. Când a reuşit odată să estompeze lumina Evangheliei, adică s-o facă neclară, ascunzând, camuflând plinătatea şi darul gratuit al harului divin, şi ţinând la distanţă sufletele oamenilor de accesul direct şi nemijlocit la Singurul Mare Profet şi Preot al mărturisirii noastre, clerului i s-a atribuit o putere misterioasă, care dădea preoţilor „stăpânire peste credinţa“ oamenilor – o stăpânire pe care apostolii o respinseseră în mod clar (*II Corinteni*, 1:24), dar care, pusă în legătură cu confesionalul[20], a devenit cel puţin la fel de absolută şi de totală ca şi cea exercitată de preotul babilonian asupra celor iniţiaţi în Misterele antice. Puterea clericală a preoţiei catolice a

---

[19] Dr. Maitland, Church in the Catacombs, p. 191-192.

[20] cabină amenajată în bisericile catolice, unde preotul îi spovedeşte pe credincioşi. N.tr.

culminat cu instituirea confesionalului. Ei imitaseră acest confesional chiar de la Babilon. Spovedania cerută de călugării catolici este total diferită de mărturisirea prescrisă în Cuvântul lui Dumnezeu. Porunca Scripturii cu privire la mărturisire e: „Mărturisiţi-vă unii altora păcatele“ (*Iacov*, 5:16), care implică faptul că preotul ar trebui să-şi mărturisească poporului păcatul, ca şi poporul preotului, dacă unul ar fi păcătuit faţă de celălalt. Aceasta n-ar fi putut servi niciodată planului despotismului spiritual, astfel că Biserica Catolică, abandonând Cuvântul lui Dumnezeu, a recurs la sistemul babilonian. În acel sistem, mărturisirea secretă făcută preotului, în conformitate cu o formă dinainte stabilită, era cerută de la toţi aceia cărora li se permisese accesul la „Mistere“, şi până când nu era făcută asemenea mărturisire nu putea să aibă loc o iniţiere completă. Salverté vorbeşte după cum urmează despre această spovedanie, aşa cum era ea practicată în Grecia, în rituri care pot fi urmărite clar până la o origine babiloniană[21]: „Toţi grecii, de la Delfi la Termopile, au fost iniţiaţi în Misterele templului din Delfi. Tăcerea lor privitoare la tot ce li se ordona să ţină secret era asigurată atât prin frica de pedepsele cu care erau ameninţaţi în cazul unei dezvăluiri făcute ca urmare a unui jurământ încălcat, cât şi prin spovedania generală cerută candidaţilor după iniţiere – o spovedanie care le producea o groază mai mare de indiscreţia preotului decât avea el motive să-i fie teamă de indiscreţia lor.[22]“

---

[21] În ce priveşte originea babiloniană a acestor Mistere, vezi primele două secţiuni din capitolul următor.

[22] Eusèbe Salverté, *Des Sciences Occultes*., cap. XXVI, p. 428.

La această spovedanie s-a referit şi Potter în *Greek Antiquities*, deşi, în general, ea este trecută cu vederea. În relatarea sa despre misterele eleusine, după ce descrie ceremoniile preliminare şi instrucţiunile date înainte de intrarea candidaţilor la iniţiere în prezenţa nemijlocită a zeităţilor, el spune: „Apoi preotul care i-a iniţiat, denumit hierofant, le punea anumite întrebări, cum ar fi dacă posteau, etc., la care ei dădeau răspunsuri într-o formă prestabilită.[23]“ Acest etcetera de aici ar putea să treacă neobservat de un cititor neatent, dar este un etc. semnificativ care conţine câteva lucruri. El înseamnă: „Sunteţi curaţi de vreo încălcare a castităţii?“, şi întrebarea nu se referă la sensul necurăţeniei morale, ci la sensul nefiresc, artificial al castităţii pe care păgânismul îl apreciază totdeauna[24]. „Sunteţi curaţi de vina omorului?“, căci nimeni care se făcea vinovat de omor, chiar şi prin imprudenţă, nu putea fi admis până nu era curăţat de sânge, şi existau anumiţi preoţi, numiţi koes, care „ascultau spovedanii“ în aceste cazuri şi îi curăţau de vină[25].

Rigurozitatea, minuţiozitatea interogatoriului în confesionalul păgân este arătată cu claritate în anumite poeme imorale ale lui Propertius, Tibullus şi Juvenal[26]. Wilkinson, în capitolul său despre *„Private Fasts and*

---

[23] Potter, vol. I, *Eleusinia*, p. 356.

[24] Pentru interdicţiile arbitrare, a căror călcare ducea la vinovăţie, vezi Potter, vol. I, p. 356, cu câteva propoziţii înainte de ultimul citat.

[25] Dupuis, *De tous les Cultes*, vol. IV, partea I, p. 312, Paris, L'an III de la Republique.

[26] Vezi în special Juvenal, *Satires*, VI, 535, p. 129 (tr. rom., Juvenal, *Satire*, ed. Univers, Bucureşti, 1986, p. 86).

Penance" [Posturi personale şi pocăinţă], care, spune el, „erau impuse cu asprime" în legătură cu „anumite reglementări la perioade stabilite"[27], are câteva citate clasice, care dovedesc clar de unde şi-a căpătat papalitatea tipul de întrebări care au imprimat acel caracter de obscenitate asupra confesionalului ei, după cum este prezentat în cunoscuta scriere a lui Peter Dens. Pretextul cu care se cerea o asemenea spovedanie rostită la ureche era acela că solemnităţile la care iniţiaţii urmau să fie admişi erau atât de înalte, de cereşti, de sfinte, încât niciun om cu conştiinţa încărcată de vinovăţie şi păcate nepurificate nu putea fi admis în mod legitim. Prin urmare, pentru siguranţa celor care urmau să fie iniţiaţi, se susţinea că este indispensabil ca preotul oficiant să cerceteze atent conştiinţa, pentru ca nu cumva, fiind admişi fără curăţarea cuvenită de vinovăţia anterioară, mânia zeilor să fie stârnită împotriva unor intruşi lumeşti. Acesta era pretextul.

Dar când cunoaştem natura în esenţă nesfântă atât a zeilor, cât şi a venerării lor, nu se poate să nu vedem că acesta nu era altceva decât un pretext şi că marele obiectiv al cererii adresate candidaţilor la iniţiere să mărturisească preoţilor toate greşelile şi păcatele lor secrete era doar pentru a-i pune totalmente sub puterea acelora cărora le erau încredinţate cele mai intime sentimente ale sufletelor lor şi cele mai importante secrete. Acum, exact în acelaşi fel şi pentru aceleaşi scopuri a instituit Biserica Catolică confesionalul. În loc să ceară tuturor credincioşilor, aşa cum face Scriptura, „să-şi mărturisească unii altora păcatele",

---

[27] Wilkinson, *Ancient Egyptians*, vol. V, p. 335-336.

atunci când unii au greşit faţă de ceilalţi, Roma cere tuturor, sub ameninţarea cu pierzania, să se spovedească preotului[28], fie că au greşit împotriva lui, fie că nu, în timp ce preotul nu are nicio obligaţie de a se spovedi oamenilor. Fără o asemenea spovedanie, în Biserica Romano-catolică nu poţi fi primit la Sacramente, tot aşa după cum în zilele păgânismului nu aveai acces fără spovedanie la privilegiul misterelor. Această spovedanie este făcută de fiecare individ, singur şi cu discreţie, în faţa preotului care şade înaintea lui[29] în numele lui Dumnezeu şi îmbrăcat cu autoritatea lui Dumnezeu, investit cu puterea de a examina conştiinţa, de a judeca viaţa, de a ierta sau condamna potrivit purei lui plăceri şi voinţe arbitrare. Acesta este marele pivot sau ax în jurul căruia este făcut să se învârtă întregul „Mister al nelegiuirii“, aşa cum este el întruchipat în papalitate; şi oriunde i se supune omul, el serveşte admirabil intenţiei de a-i lega pe oameni într-o dependenţă cumplită faţă de preoţie.

În conformitate cu principiul pe baza căruia a luat naştere confesionalul, Biserica, adică clerul, a emis pretenţia că este singura depozitară a adevăratei credinţe a creştinătăţii. După cum se credea că numai preoţii caldeeni aveau cheia înţelegerii mitologiei Babilonului, o cheie care li s-a transmis din antichitatea străveche, tot aşa şi preoţii

---

[28] Episcopul Hay, *Sincere Christian*, vol. II, p. 68. În această lucrare apar următoarea întrebare şi următorul răspuns: „Î: Este această mărturisire a păcatelor necesară pentru a obţine iertarea? R: Ea este rânduită de Isus Cristos ca fiind absolut necesară pentru acest scop“. Vezi şi Poor Man’s Manual, o lucrare aflată în uz în Irlanda, p. 109-110.

[29] *Light of Prophecy*, vezi Nota C din Anexă.

catolici afirmau că sunt singurii interpreţi ai Scripturii; numai ei aveau adevărata tradiţie, transmisă de la o epocă la alta, fără de care era imposibil să ajungi la adevăratul ei înţeles. Prin urmare, ei cereau o credinţă totală, fără rezerve, în dogmele lor; toţi oamenii erau obligaţi să creadă aşa cum credea Biserica, în timp ce Biserica în acest fel îşi putea modela credinţa după bunul ei plac. Întrucât ei posedau şi autoritatea supremă asupra credinţei, puteau să lase să iasă puţin sau mult, după cum li se părea util, şi „ascunderea" sau „reţinerea" în ceea ce priveşte predarea marilor adevăruri ale religiei era un principiu la fel de esenţial în sistemul Babilonului pe cât este el astăzi în catolicism sau tractarianism[30]. Această revendicare preoţească asupra stăpânirii peste credinţa oamenilor a fost cea care „prin nedreptitudinea lor [au ţinut] adevărul prizonier"[31] în lumea veche, astfel încât „întunericul acoperea pământul şi bezna popoarele". Aceeaşi revendicare în mâinile preoţilor romano-catolici a adus pe scenă întunecatul Ev Mediu când, de-a lungul a multe secole triste, Evanghelia a fost necunoscută, iar Biblia o carte pecetluită pentru milioane de oameni care purtau numele lui Cristos. În fiecare privinţă vedem, deci, că Roma poartă în mod just pe frunte numele de „Mister: Babilonul cel mare".

---

[30] Chiar şi printre iniţiaţi exista o diferenţă. Unii erau admişi numai la „Misterele mici", „Misterele mari" fiind rezervate pentru cei câţiva favorizaţi. Wilkinson, *Ancient Egyptians*, vol. 1, pp. 266, 267.

[31] *Epistola către Romani*, 1:18. Cei mai buni interpreţi redau acest pasaj aşa cum l-am scris noi mai sus. De observat faptul că Pavel vorbeşte în mod expres despre păgâni.

[pag. 27 … pag. 166]

Capitolul al III-lea

SĂRBĂTORI

Secţiunea I
Crăciunul şi „Ziua Doamnei“

Dacă Biserica Catolică este, într-adevăr, Babilonul din Apocalipsa, şi dacă Madona pusă în raclă în sanctuarele ei este chiar Regina Cerului, a cărei venerare de către evrei, în zilele lui Ieremia, a provocat mânia aprinsă a lui Dumnezeu, atunci este de importanţă majoră ca acest fapt să fie stabilit mai presus de orice posibilitate de îndoială, întrucât acesta fiind odată stabilit, oricine tremură la auzul Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să se cutremure şi la gândul de a da unui asemenea sistem, fie individual, fie la nivel naţional, cea mai mică încuviinţare sau cel mai mic sprijin. S-a spus deja câte ceva care este destul pentru a dovedi identitatea sistemelor roman şi babilonian, dar, cu fiecare pas, dovezile devin încă şi mai copleşitoare. Ceea ce rezultă din compararea diferitelor sărbători arată aceasta în mod specific.

Sărbătorile Romei sunt nenumărate, dar cinci dintre cele mai importante ar putea fi nominalizate pentru elucidare, şi anume, ziua de Crăciun, Ziua Doamnei, Paştele, Naşterea Sfântului Ioan şi sărbătoarea Adormirii

Maicii Domnului. Fiecare dintre acestea, şi toate laolaltă, pot fi dovedite a fi babiloniene. Şi, în primul rând, sărbătoarea în cinstea naşterii lui Cristos, sau Crăciunul. Cum se face că acest festival a fost legat de 25 decembrie? Nu există nici un cuvânt în Scripturi despre ziua exactă a naşterii Sale, sau perioada din an când S-a născut El. Ceea ce este consemnat acolo sugerează faptul că în orice moment ar fi avut loc naşterea Lui, aceasta nu ar fi putut fi pe 25 decembrie. În momentul în care îngerul a anunţat naşterea Sa păstorilor din Beth-Lechem, aceştia îşi păşteau turmele noaptea în câmp deschis. Acum, fără îndoială, clima din Palestina nu este atât de aspră ca şi clima noastră, dar chiar şi acolo, deşi căldura zilei este considerabilă, răcoarea nopţii, din decembrie până în februarie, este foarte pătrunzătoare[1], şi păstorii din Iudeea nu aveau obiceiul de a-şi veghea turmele în câmp deschis mai târziu decât sfârşitul lunii octombrie[2].

---

[1] *London Tract Society's Commentary*, vol. I, p. 472. Alford, *Greek Testament*, vol. I, p. 412. Greswell, vol. I, *Dissert*. xii, p. 381-437.

[2] [John] Gill, în comentariul său asupra *Evangheliei după Luca*, 2:8, afirmă: „La evrei există două feluri de bovine... există vitele casei care se află în oraş şi vitele din pustiu, care se află în păşuni. La care unul dintre comentatori (Maimonides, *Misn. Betza*) observă: „Acestea se află în păşuni, care sunt în sate, în toate zilele de frig şi căldură, şi nu intră în oraşe până nu încep ploile". Prima ploaie cade în luna Marchesvan, care corespunde celei de-a doua părţi din luna noastră octombrie şi prima parte a lunii noiembrie... De unde se pare că Cristos trebuie să se nască înainte de jumătatea lunii octombrie, întrucât prima ploaie nu căzuse încă". În *Illustrated Commentary*, despre *Deuteronomul*, 11:14, Kitto spune că „prima ploaie" este „toamna", „adică în septembrie sau octombrie". Acest lucru ar face ca timpul retragerii turmelor de pe câmpii să aibă loc ceva mai devreme decât am arătat în text, dar nu există nici o îndoială că aceasta nu putea avea loc mai târziu decât s-a declarat acolo[…] [Pentru nota completă, vezi p. 642. Ed.]

Deci, este complet incredibil că naşterea lui Cristos ar fi putut avea loc la sfârşitul lunii decembrie. Există o unanimitate mare între comentatori cu privire la acest punct. Pe lângă Barnes, Doddridge, Lightfoot, Joseph Scaliger şi Jennings, în lucrarea sa *Jewish Antiquities* („Antichităţi iudaice"), care sunt toţi de părere că 25 decembrie nu ar fi data corectă a naşterii Domnului nostru, celebrul Joseph Mede pronunţă o opinie foarte decisivă în acelaşi sens. După o cercetare amănunţită îndelungată şi atentă pe această temă, printre alte argumente el aduce următorul text:

> „La naşterea lui Cristos, fiecare femeie şi copil trebuiau să meargă să fie impozitaţi în oraşul de care aparţineau, motiv pentru care unii au avut călătorii de lungă durată, dar toiul iernii nu era potrivit pentru o astfel de chestiune, mai ales călătoria femeilor gravide şi copiilor. Prin urmare, Cristos nu a putut fi născut în plină iarnă. Iarăşi, în momentul naşterii lui Cristos, păstorii stăteau afară veghindu-şi turmele în miez de noapte, dar acest lucru este improbabil să fi avut loc în toiul iernii şi dacă cineva crede că vântul de iarnă nu era atât de tăios în acele părţi, să-şi amintească de cuvintele lui Cristos în Evanghelie: ‚Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna'. În cazul în care iarna era un timp atât de rău pentru a fugi, se pare că nu era nici un moment potrivit pentru ca păstorii să doarmă afară, în câmp, şi femeile şi copiii să călătorească.[3]"

[3] Mede, *Works*, 1672. Discourse xlviii. Argumentul de mai sus al lui Mede se bazează pe supoziţia bine-cunoscutei chibzuinţe şi consideraţii prin care se distingeau legile romane.

Într-adevăr, este acceptat de cei mai învăţaţi şi mai sinceri scriitori din toate confesiunile[4] că ziua naşterii Domnului nostru nu poate fi determinată[5] şi că, în cadrul Bisericii Creştine, nu se auzise de asemenea sărbătoare creştină până în al treilea secol şi că până la al patrulea secol o astfel de sărbătoare nu avusese parte de prea mult respect şi atenţie.

---

[4] Arhidiaconul Wood, în „*Christian Annotator*“, vol. III. p. 2, şi în *Manual of Presbytery*, p. 130, de Lorimer. Lorimer îl citează pe Sir Peter King, care, în cartea sa *Enquiry into the Worship of the Primitive Church*, *„Investigaţii în închinarea Bisericii primare“*, deduce că nici un asemenea festival nu era ţinut în acea Biserică şi adaugă: „Pare improbabil ca ei să fi celebrat Naşterea Domnului Cristos, atunci când ei nu erau de acord cu privire la luna şi ziua în care S-a născut Cristos“. Vezi, de asemenea, rev. J. Ryle, în al său *Comentariu pe Evanghelia după Luca*, cap. 2., în care admite că momentul naşterii lui Cristos este incert, deşi el se opune ideii că turmele nu ar fi putut fi în câmp deschis, în decembrie, printr-un apel la plângerea lui Iacov faţă de Laban, „În timpul zilei, mă topeam de cald, iar noaptea îngheţam“. Acum, întreaga forţă a plângerii lui Iacov împotriva rudei sale avare rezidă în faptul că Laban îl făcuse să facă ceea ce nici un om nu ar fi făcut şi, prin urmare, dacă el se referă la nopţile reci de iarnă (care, cu toate acestea, nu este înţelegerea obişnuită a expresiei), dovedeşte exact opusul a ceea ce este prezentat de domnul Ryle ca dovadă – şi anume, că nu era obiceiul păstorilor să-şi ţină turmele lor în câmpii noaptea, în timpul iernii.

[5] Gieseler, vol. I, p. 54, Notă; Chrysostom, *Monitum in Hom. de Natal. Christi*, scrisă în Antiohia prin anul 380, spune: „Nu sunt încă zece ani de când a fost făcută cunoscută la noi această zi“ (vol. II, p. 352). „Ceea ce urmează,“ adaugă Gieseler, „oferă o ilustrare remarcabilă a uşurinţei cu care obiceiurile de dată recentă ar putea pretinde caracterul de instituţii apostolice“. Astfel grăieşte Chrysostom: „Printre cei care locuiesc în Apus, a fost cunoscut înainte de cele mai străvechi şi mai barbare timpuri, şi locuitorilor din Tracia, şi până la Gadeira [Cadiz] le era cunoscută dinainte şi bine“; adică ziua naşterii Domnului nostru, care era necunoscută la Antiohia, în răsărit, la înseşi graniţele Ţării Sfinte, era perfect cunoscută în toate regiunea Europei de Apus, din Tracia chiar spre Spania!

Cum, atunci, a stabilit Biserica Romană data de 25 decembrie ziua de Crăciun? Iată cum: cu mult înainte de secolul al patrulea, şi cu mult înainte de însăşi epoca creştină, un festival era sărbătorit printre păgâni, la acel moment precis al anului, în onoarea naşterii fiului reginei babiloniene a cerului; şi se poate face prezumţia că, în scopul de a-i câştiga pe păgâni şi de a umfla numărul de adepţi nominali la creştinism, acelaşi festival a fost adoptat de către Biserica Romană, dându-i-se numai numele lui Cristos. Această tendinţă din partea creştinilor de a ieşi în întâmpinarea păgânismului a fost dezvoltată foarte devreme – îl vom găsi pe Tertulian, chiar şi în zilele lui, în jurul anului 230 d. Cr., plângând amar inconsecvenţa discipolilor lui Cristos în această privinţă, şi punând-o în contrast cu aderenţa strictă a păgânilor la superstiţia lor. El spune:

> „Noi, care suntem străini de sabate[6] şi de lunile noi, şi de praznice, odinioară acceptate de Dumnezeu, acum ţinem Saturnaliile, sărbătorile din ianuarie, Brumalia şi Matronalia; se duc daruri încolo şi încoace, cadourile de Anul Nou se fac cu zarvă, distracţii şi banchete sunt sărbătorite zgomotos, oh, cât de mult mai credincioşi sunt păgânii faţă de religia lor, căci au o grijă deosebită de a nu adopta nici o solemnitate de la creştini.[7]“

Bărbaţii integri s-au străduit să oprească valul, dar în ciuda tuturor eforturilor lor, apostazia a continuat, până

---

[6] El se referă la sabatele evreieşti.

[7] Tertullian, *De Idolatria*, c. 14, vol. I, p. 682. Pentru excesele legate de practica păgână a primului musafir în ziua anului nou, vezi Gieseler, vol. i. sect. 79, Notă [În engleză, „first foot“, primul bărbat care calcă pragul unei case după intrarea în noul an este considerat a aduce noroc şi bunăstare acelei case pentru tot restul anului. N.ed.]

când Biserica, cu excepţia unei mici rămăşiţe, a fost scufundată sub superstiţie păgână. Faptul că, iniţial, Crăciunul era o sărbătoare păgână, este dincolo de orice îndoială. Perioada anului, precum şi ceremoniile prin care încă este celebrat, dovedesc originea acestuia. În Egipt, fiul lui Isis, titlul egiptean pentru regina cerului, s-a născut chiar în această zi, „pe vremea solstiţiului de iarnă“[8]. Chiar numele de „zi de Yule“[9] prin care Crăciunul este cunoscut printre noi dovedeşte pe dată originea sa păgână şi babiloniană. „Yule“ este numele caldeean pentru „copil“ sau „copil mic“[10] şi, întrucât data de 25 decembrie a fost numită de către strămoşii noştri anglo-saxoni păgâni „ziua de Yule“, sau „Ziua Copilului“, iar noaptea care o preceda era „Noaptea mamei“[11], denumită astfel cu mult înainte de a fi venit în contact cu creştinismul, fapt care dovedeşte suficient caracterul său real.

---

[8] Wilkinson, *Egyptians*, vol. IV, p. 405; Plutarh, *De Iside*, vol. II, p. 377, B afirmă că preoţii egipteni pretindeau că naşterea fiului divin al lui Isis, la sfârşitul lui decembrie, a fost prematură. Dar aceasta este, în mod evident, doar echivalentul relatării clasice despre Bacchus, despre care se spune că atunci când mama sa Semele a fost consumată de focul lui Iove, el a fost salvat în stare de embrion din flăcările ce au consumat-o. Atunci când temelia relatării a fost întru totul desfiinţată (Vezi nota 195 de la capitolul 2, p. 111), structura superioară se va prăbuşi, bineînţeles, la pământ.

[9] Mallet, vol. I, p. 130.

[10] De la Eol, un „prunc“. În Scoţia, cel puţin în părţile de jos, prăjiturile de Yule, de asemenea, sunt numite prăjituri Nur. Acum, în caldeeană nour înseamnă „naştere“. Prin urmare, prăjiturile Nur sunt „prăjituri de naştere“. Zeiţele scandinave, numite norns, („ursitoare“) care stabileau copiilor la naştere destinele lor, evident îşi derivau numele de la termenul caldeean înrudit nor, „copil“.

[11] Sharon Turner, *Anglo-Saxons*, vol. I, p. 219.

Această zi era respectată în lung şi-n lat, în orice domenii ale păgânătăţii. Se credea că această sărbătoare avea doar un caracter astronomic, referindu-se simplu la completarea cursului anual al soarelui şi la începerea unui nou ciclu[12]. Dar există dovezi de netăgăduit că festivalul în cauză avea mai multe referinţe la ziua de naştere a marelui Salvator decât o simplă comemorare la figurat a zilei de naştere a soarelui în cursul său de reînnoire. Printre sabeenii din Arabia ce priveau luna şi nu soarele ca simbol vizibil al obiectului favorit al idolatriei lor, aceeaşi perioadă era respectată ca sărbătoare. De aceea citim în Filozofia sabeeană a lui Stanley: „În data de 24 a lunii a zecea", adică decembrie, conform calculelor noastre", „arabii celebrau NAŞTEREA DOMNULUI, adică a Lunii"[13]. Domnul Lunii era un mare obiect al adorării arabilor şi Domnul Lunii, potrivit lor, s-a născut în data de 24 a lunii decembrie, ceea ce arată în mod clar că naşterea pe care o sărbătoreau nu avea o conexiune necesară cu cursul soarelui. Merită a fi menţionat în mod special, de asemenea, că dacă ziua de Crăciun era respectată printre saxonii străvechi a acestei insule ca ziua naşterii oricărui Domn din ceata cerească, cazul putea fi la fel de exact aici precum în Arabia. Saxonii, aşa cum este bine cunoscut, considerau Soarele o zeitate feminină, iar Luna ca zeitate masculină.[14]"

---

[12] Salverte, *Des Sciences Ocultes*, p. 491.

[13] Stanley, p. 1066, col. l.

[14] Sharon Turner, *op. cit*., vol. I, p. 213. Turner citează un poem arab care ne demonstrează că un soare feminin şi o lună masculină erau recunoscute în Arabia, precum şi la anglo-saxoni.

Trebuie să fi fost deci naşterea Domnului Lunii şi nu a Soarelui sărbătoarea ce era celebrată de ei în data de 25 decembrie, chiar dacă ziua naşterii aceluiaşi Domn al Lunii era ţinută de arabi în data de 24 decembrie. Numele Domnului Lunii în Est se pare că era Meni, căci aceasta pare a fi cea mai naturală interpretare a citatului din *Isaia*, 65:11: „Dar pe voi care părăsiţi pe Domnul, care uitaţi muntele Meu cel sfânt, care puneţi o masă „norocului" [lit. Gad] şi umpleţi un pahar în cinstea „sorţii" [lit. Meni]…[15]" Avem motive să credem că Gad se referă la zeul-soare şi că Meni desemnează, în aceeaşi manieră, zeiţa lunii[16]. Meni sau Manai semnifică „Numărătorul" şi prin schimbările

---

[15] În versiunea autorizată [King James – n.ed.], Gad este tradus prin „noroc" şi Meni prin „acel număr", dar cei mai mari cercetători admit că aceasta este incorect şi că acele cuvinte sunt substantive proprii. [La fel sunt traduşi termenii şi în versiunea Cornilescu. Traducerea Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2002, spune: „Şi voi, cei ce aţi părăsit pe Domnul, care aţi uitat de muntele Meu cel sfânt, care întindeţi masă pentru dumnezeul Gad şi umpleţi o cupă pentru Meni". Vezi şi traducerea Niţulescu. N.ed.]

[16] Numele Gad se referă în mod evident, în primă instanţă, la zeul războiului, căci semnifică atacul, dar de asemenea semnifică „cel ce adună", ambele idei fiind aplicabile lui Nimrod […] Numele Meni, „numărătorul", pare, pe de altă parte, un sinonim al numelui Cuş sau Chus, care, în timp ce semnifică „a acoperi" sau „a ascunde", desemnează, de asemenea, şi „a număra". Adevăratul sens potrivit a numelui Cush este, fără îndoială, „Numărătorul" sau „Aritmeticianul", căci în timp ce Nimrod, fiul său, ca cel „atotputernic", era marele propagator al sistemului babilonian idolatru, prin forţă şi putere, el, ca şi Hermes, era adevăratul născocitor al acelui sistem, căci se spune că el „a învăţat oamenii modul potrivit de a se apropia de Zeitate cu rugăciuni şi jertfe" (Wilkinson, vol. V, p. 10), şi văzând idolatria şi astronomia ca fiind îmbinate în mod strâns, l-au ajutat să o facă cu succes, fiind imperios necesar să fie priceput în mod special în ştiinţa numerelor. […] [Pentru nota completă, vezi p. 643. Ed.]

lunii sunt numărate lunile anului: „El a făcut luna, ca să arate vremurile; soarele ştie când trebuie să apună."

Numele „Omului Lunii" sau zeul ce prezida peste acel luminător printre saxoni era Mane, aşa cum este dat în „Edda"[17] şi Mani în „Voluspa"[18]. Avem dovezi remarcabile ale faptului că naşterea „Domnului Lunii" era sărbătorită printre strămoşii noştri de Crăciun prin utilizarea numelui ce încă mai este dat în ţinuturile de jos ale Scoţiei sărbătorii din ultima zi a anului, ce pare a fi o reminiscenţă a vechiului festival al naşterii din cauza turtelor făcute atunci numite turte Nur sau de naştere. Şi acel nume este Hogmanay[19]. Ei bine, „Hog-Manai" înseamnă în caldeeană „sărbătoarea Numărătorului"; cu alte cuvinte, festivalul lui Deus Lunus sau al Omului Lunii. Pentru a arăta conexiunea dintre ţări şi rezistenţa înrădăcinată a vechilor tradiţii, merită remarcat faptul că Ieronim, comentând asupra cuvintelor din Isaia deja citate despre a pune masa pentru Gad şi a oferi o băutură pentru Meni, menţionează că

---

[17] Mallet, vol. II, p. 24. Edin., 1809.

[18] Supliment la lucrarea *Iceland*, al Idei Pffeifer, p. 322-323.

[19] Vezi Jamieson, Scottish Dictionary, referinţa la cuvânt. Jamieson oferă un număr mare de speculaţii ale unui mare număr de autori, cu privire la sensul cuvântului Hogmanay. Însă citatul următor este suficient: „Hogmanay, numele însuşit în limba vulgară al ultimei zile din an. Sibb crede că termenul ar putea fi corelat cu scandinavul Hoeg-tid, termen aplicat Crăciunului şi altor sărbători diferite ale Bisericii". Din moment ce scandinavul „tid" înseamnă timp şi „hoeg-tid" este aplicat sărbătorilor Bisericii în general, înţelesul acestei expresii este evident „timpul sărbătorii", dar aceasta arată doar faptul că „hoeg" are exact înţelesul pe care eu l-am ataşat cuvântului Hog – înţelesul caldeean.

„acest obicei era la fel de vechi ca şi timpul [în secolul al IV-lea] în toate oraşele, în special în Egipt şi la Alexandria, de a aşeza mese şi de a umple cu diverse feluri rafinate de mâncare şi cu cupe conţinând un amestec de vin nou, în ultima zi a lunii şi a anului, iar oamenii spuneau prevestiri din respect pentru rodnicia anului.[20]“

Anul egiptean începea diferit faţă de anul nostru calendaristic, dar aceasta este o analogie (doar substituind whisky prin vin), modul în care Hogmanay este încă respectat în ultima zi a ultimei luni a anului nostru în Scoţia. Nu ştiu să se tragă la sorţi cu ocazia acestei datini, dar toţi locuitorii din sudul Scoţiei ştiu personal faptul că de Hogmanay, sau în seara de Revelion printre cei care respectă obiceiurile vechi, se pune masa şi în timp ce aceia care-şi permit pun pe ea pâinişe şi lactate, şi turte de ovăz şi brânză sunt aduse înaintea celor care nu văd niciodată prăjituri de ovăz decât cu această ocazie, iar băuturile tari sunt un articol esenţial al aprovizionării.

Chiar şi acolo unde soarele era obiectul favorit al venerării, ca în Babilon sau oriunde altundeva, acesta era sărbătorit la acest festival nu doar ca glob al zilei, ci ca Dumnezeu întrupat[21]. Era un principiu esenţial în sistemul babilonian ca Soarele sau Baal să fie singurul Dumnezeu[22]. Atunci când Tammuz era sărbătorit ca Dumnezeu întrupat, aceasta implica de asemenea că el era întruparea Soarelui.

---

[20] Ieronim, vol. II, p. 217.

[21] Plutarh, *De Iside*, vol. II, sect. 52, p. 372, D. Macrobius, *Saturnalia*, cartea I, cap. 21, p. 71. (În ediţia în limba română, p. 114-118. N. tr.)

[22] Macrobius, *Saturnalia*, cartea I, cap. 23, p. 72, E (În ediţia în limba română, p. 119-121. N. tr.)

În mitologia hindusă, ce se ştie a fi în esenţă babiloniană, acest fapt este distinct evidenţiat. Acolo Surya sau Soarele este reprezentat ca fiind întrupat şi născut pentru scopul de a-şi supune duşmanii zeilor care, fără o asemenea naştere, n-ar fi putut fi supuşi[23].

Nu mai exista alt festival astronomic celebrat la solstiţiul de iarnă de păgâni, şi acel festival la Roma era numit ospăţul lui Saturn, iar modul în care era sărbătorit acolo demonstra de unde fusese derivat. Sărbătoarea, aşa cum fusese stabilită de Caligula, ţinea cinci zile[24]; frâu liber era dat beţiilor şi chefurilor, robii aveau parte de o eliberare temporară[25] şi aveau tot felul de libertăţi faţă de stăpânii lor[26]. Acesta era modul exact în care, potrivit lui Berosus, festivalul de beţie a lunii Thebeth corespundea lunii

---

[23] Vezi *Sanscrit Researches* ale lui Vans Kennedy, p. 438. Colonelul Kennedy, unul dintre cei mai distinşi cercetători de sanscrită, spune că brahmanii originează din Babilon (*ibidem*, p. 157). A se observa însuşi faptul că numele Surya, dat soarelui în India, este conectat cu naşterea sa. Deşi cuvântul avea la începuturi o altă semnificaţie, fiind identificat în mod evident de preoţi cu caldeeanul „zero“ şi utilizat pentru a susţine ideea naşterii „Soarelui-zeu“. Numele prakrit este încă apropiat de numele scriptural al „seminţei“ promise – „Suro“. După cum s-a văzut deja, într-un capitol anterior, în Egipt Soarele era reprezentat de asemenea ca fiind născut dintr-o zeiţă.

[24] Mai târziu, numărul zilelor de Saturnalii fusese mărit la şapte. Vezi Justus Litsius, *Opera*, tom. II., *Saturnal*, cartea I, cap. 4.

[25] Dacă Saturn sau Kronos era, aşa cum avem motive să credem, Phoroneus, „Eliberatorul“, „Emanciparea temporară“ a robilor la această sărbătoare avea în vedere păstrarea acestui caracter presupus.

[26] „Religion, Saturn“ în *Roman Antiquities*, Adam. Vezi Statius, *Sylv*., cartea i. c. vi. stihul 4, p. 65-66. Cuvintele lui Statius sunt: „Saturnus mihi compede exoluta/ Et multo gravidus mero December/ Et ridens jocus, et sales protervi/ Adsint“.

decembrie; cu alte cuvinte, festivalul lui Bacchus era sărbătorit în Babilon. Berosus ne descrie următoarele: „Exista obiceiul ca pe parcursul celor cinci zile a duratei festivalului stăpânii să fie supuşi robilor săi, iar unul din ei conducea casa, îmbrăcat într-o haină purpurie ca un rege.[27]“ Acest rob îmbrăcat în haina purpurie era numit „Zoganes“[28] – „omul distracţiei şi zgomotului“ şi corespundea exact „Domnului guvernării proaste“, care era ales în toate ţările papale pentru a conduce petrecerile de Crăciun în epoca medievală.

Balul de Crăciun îşi avea corespondentul precis în „Festivalul Beţiei“ din Babilon şi multe alte tradiţii încă sunt păstrate printre noi de Crăciun, avându-şi originea în exact aceeaşi zonă. Lumânările din unele zone ale Angliei, aprinse în ajunul Crăciunului şi folosite pe tot parcursul sărbătorii, erau de asemenea aprinse de păgâni în ajunul sărbătorii zeului babilonian pentru a-l onora: căci era una din trăsăturile distinctive ale venerării acestuia să aprinzi lumânări de ceară pe altarele lui[29].

Bradul de Crăciun, acum atât de comun nouă, era la fel de cunoscut în Roma păgână şi în Egiptul păgân. În Egipt, acel pom era palmierul, în Roma era bradul[30]; palmierul denotând un Mesia păgân ca Baal-Tamar, iar

---

[27] În Athenaeus, xiv. p. 639, C.

[28] Din „Tzohkh“, „a se distra în chip nesăbuit“ şi „aneş“, „om“, sau „anes“ ar putea fi doar un sufix care să însemne „cel care face“, de la „an“, a acţiona. Pentru cei iniţiaţi, înţelesul era altul.

[29] Crabb, *Mythology*, „Saturn“, p. 12

[30] Corespondentul la Berlin al ziarului *London Times*, 23 decembrie 1853

bradul făcând referire la Mesia ca Baal-Berith. Mama lui Adonis, Zeul-Soare şi marea zeiţă mijlocitoare, se spune că a fost preschimbată în mod mistic într-un copac şi fiind în acea stare a adus pe lume pe fiul ei divin[31]. Dacă mama era copacul, fiul trebuie să fi fost recunoscut ca „Omul ramură“. Şi aceasta explică pe deplin punerea buşteanului de Yule în focul ajunului de Crăciun, precum şi apariţia pomului de Crăciun în dimineaţa următoare. În ipostaza de Zero-Ashta – „Sămânţa femeii“, a cărui nume însemna şi Ignigena sau „născut din foc“, el trebuia să intre în foc în „Noaptea Mamei“ pentru a fi născut a doua zi din el, asemeni „Ramurii lui Dumnezeu“ sau Copacului ce aduce oamenilor toate darurile divine.

Fig. 27

„Dar de ce“, ne-am putea întreba noi, „intră el în foc sub simbolul unui buştean?“ Pentru a înţelege aceasta trebuie să ne amintim faptul că pruncul divin născut la solstiţiul de iarnă era născut ca o nouă întrupare a marelui zeu (după ce acel zeu fusese tăiat în bucăţi), pentru a-i răzbuna moartea dată de ucigaşii lui[32]. Marele zeu, sfârtecat în plină putere şi glorie, era simbolizat printr-un copac uriaş curăţat de toate

[31] Ovidiu, *Metamorfoze*, cartea X, stihurile 500-513. (În limba română, p. 209, 210. N. tr.)

[32] Vezi p. 131

ramurile şi tăiat aproape până la pământ[33]. Dar marele şarpe, simbolul lui Aesculapius, cel ce restaurează viaţa[34] „se încolăceşte în jurul tulpinii moarte (vezi Fig. 27[35]) şi dă lăstari unui nou copac – un copac cu totul diferit, destinat să nu mai fie tăiat vreodată de o putere ostilă – şi anume palmierul, binecunoscutul simbol al victoriei. Pomul de Crăciun, aşa cum am menţionat deja, era la Roma un alt copac, anume bradul, dar aceeaşi idee era implicată în ambele, simbolizând în mod ascuns Dumnezeul noul-născut ca Baal-berith[36], „Domnul Legământului“ şi astfel umbrind perpetuarea şi natura eternă a puterii sale în defavoarea căderii din cauza duşmanilor săi şi ridicării biruitoare asupra acestora.

---

[33] „Ail“ sau „Il“, un sinonim pentru Gheber, „cel puternic“ (*Exodul*, 15:15), înseamnă şi un copac cu coroană mare sau un cerb cu coarne ramificate (Vezi Parkhurst, referinţa la cuvânt). De aceea, uneori, marele zeu era simbolizat printr-un copac maiestuos sau printr-un cerb. În figura 27, uciderea celui puternic este simbolizată prin tăierea unui copac. Pe moneda efeseană (Smith, p. 289), el este simbolizat printr-un cerb tăiat în bucăţi; iar acolo un palmier răsare din latura cerbului, la fel cum aici răsare din latura buturugii moarte. În Sanchuniathon, Kronis este numit în mod expres „Ilos“, adică „Cel puternic“. Marele zeu fiind omorât, cornul abundenţei din stânga este gol; dar palmierul va îndrepta totul.

[34] Cititorul îşi va aminti că Aesculapius este reprezentat în general alături de un toiag sau de o tulpină de copac, şi un şarpe care se încolăceşte în jurul ei. Figura din text explică în mod clar originea acestei reprezentări. Pentru caracterul său de restaurator al vieţii, vezi Pausanias, cartea II, *Corintiaca*, cap. 26, 4 (în ediţia în limba română, p. 185); şi Virgil, *Eneida*, cartea vii, stihurile 769-773.

[35] Din Maurice, *Indian Antiquities*, 1796, vol. vi, p. 368.

[36] Baal-bereth, ce diferă doar printr-o literă de Baal-berith, „Domnul legământului“, semnifică „Domnul bradului“.

De aceea, 25 decembrie, ziua în care la Roma era sărbătorit zeul victorios reapărut pe pământ, era ţinut la *Natalis invicti solis* – „Ziua de naştere a Soarelui neînvins“[37]. Buşteanul (Yule) este lăstarul mort al lui Nimrod, zeificat ca zeu-soare, dar tăiat de duşmanii săi; pomul de Crăciun este redivivus al lui Nimrod – zeul măcelărit revenit la viaţă. În lumina celor reliefate cu privire la tradiţii ce încă mai dăinuie printre noi, originea cărora s-a pierdut în mijlocul antichităţii uitate, fie ca cititorul să privească la practica neobişnuită încă ţinută în Sud la ajunul Crăciunului de sărut sub ramura de vâsc. Acea ramură de vâsc în superstiţia druidică, despre care am văzut că îşi avea originea în Babilon, era reprezentarea lui Mesia – „Omul, Vlăstarul“. Vâscul era privit ca ramură divină[38], – o ramură care a venit din cer şi a crescut pe un copac care a răsărit

---

[37] Gieseler, p. 42, Notă.

[38] În legenda scandinavă a lui Balder (vezi p. 109 a lucrării de faţă), ramura de vâsc se distinge de zeul jelit. Miturile druidice şi scandinave difereau oarecum, dar şi astfel, chiar şi în legenda scandinavă este evident că o putere extraordinară îi era atribuită ramurii de vâsc, căci era aptă de a face ceea ce nimic altceva din spectrul creaţiei nu putea împlini – ea măcelărea zeitatea pe care anglo-saxonii o considerau „imperiul cerului“ ca fiind „demn de nădejde“. Tot ceea ce este necesar pentru a dezvălui această inconsecvenţă aparentă este doar de a înţelege „ramura“ ce avea o asemenea putere ca expresie simbolică pentru adevăratul Mesia. Bacchus al grecilor era cunoscut drept „sămânţa şarpelui“, căci se spune că a fost adus pe lume de mama sa după legătura ei cu Jupiter, când zeul respectiv a apărut sub forma unui şarpe (Vezi „Deois“, în *Classical Dictionary*, Dymock). În cazul în care personajul lui Balder este acelaşi, povestea morţii sale însemna acelaşi lucru, şi anume că „sămânţa şarpelui“ a fost ucisă de „sămânţa femeii“. Această poveste trebuie, desigur, să-şi fi avut originea la duşmanii săi, dar idolatrii au preluat ceea ce n-au putut nega dintr-odată, cu perspectiva evidentă de a furniza explicaţii.

din pământ. Astfel, prin altoirea ramurii cereşti în pomul pământesc, cerul şi pământul, pe care păcatul le-a despărţit, au fost unite, şi astfel ramura de vâsc a devenit semnul reconcilierii divine cu omul, sărutul fiind binecunoscutul semn al iertării şi împăcării. De unde putea să fi venit o asemenea idee? Oare să nu fi venit din *Psalmul* 85:10-11:

> „Bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută. Credincioşia [ca o consecinţă a venirii Salvatorului promis] răsare din pământ, şi dreptatea priveşte de la înălţimea cerurilor."

Este cert faptul că acel psalm a fost scris imediat după robia babiloniană şi cum o mulţime de evrei au rămas după acel eveniment în Babilon sub îndrumarea oamenilor inspiraţi, asemeni lui Daniel, ca parte a cuvântului dumnezeiesc ce trebuie să le fi fost comunicat, la fel ca şi conaţionalilor săi în Palestina. Babilonul era, la acea vreme, centrul lumii civilizate şi deci păgânismul, denaturând simbolul dumnezeiesc aşa cum fusese cândva, avea oportunităţi de a răspândi varianta sa contrafăcută de adevăr în toate colţurile lumii, prin Misterele ce erau afiliate cu marele sistem central din Babilon. De aceea, obiceiurile de Crăciun încă existente pun într-o lumină surprinzătoare revelaţiile harului pentru tot pământul, şi eforturile depuse de Satan şi emisarii săi pentru a materializa, carnaliza şi degrada aceste adevăruri.

În multe ţări mistreţul era sacrificat zeului din cauza rănii provocate de mistreţ acelui zeu. Potrivit unei versiuni a istoriei morţii lui Adonis sau Tammuz, ea a avut loc, aşa cum am văzut, ca urmare a unei răni provocate de colţul unui mistreţ[39]. Attes din Frigia, iubitul Cybelei, a cărui

[39] Pentru înțelesul mistic al istoriei mistrețului, vezi p. 122-123

istorie este identificată cu cea a lui Adonis, se spune că a pierit într-o manieră similară, de colţii unui mistreţ[40]. De aceea, Diana, care deşi reprezentată de obicei în mituri populare doar ca femeie-vânător, era în realitate marea mamă a zeilor[41] şi este adesea însoţită de capul unui mistreţ nu ca indiciu al succesului în vânătoare, ci drept semn al biruinţei ei asupra duşmanilor sistemului idolatru, în care deţinea un loc atât de însemnat. Potrivit lui Teocritus, Venus a fost împăcată cu mistreţul ce l-a ucis pe Adonis, deoarece atunci când fusese adus în lanţuri înaintea ei, mistreţul a pledat cu mare jale că nu i-a omorât soţul din răutate premeditată, ci

Fig. 28

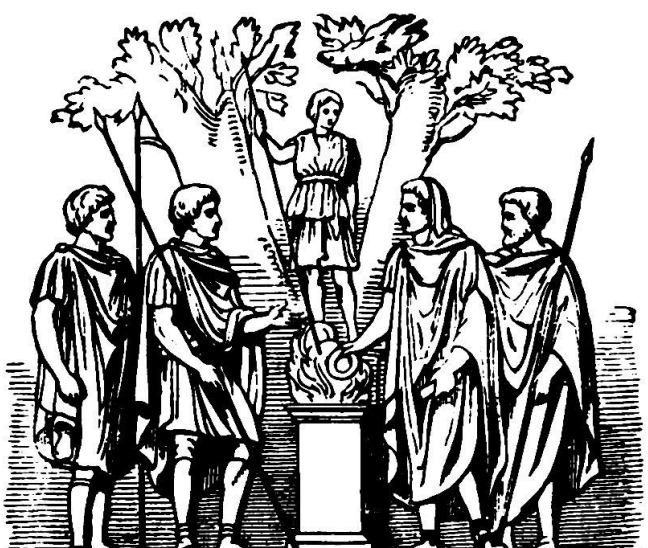

[40] Pausanias, cartea VII, *Achaica*, cap. 17. (În limba română, p. 46. N. tr.)

[41] Vezi p. 57-59

doar accidental[42]. Dar, totuşi, în amintirea acelei fapte a mistreţului mistic, mulţi mistreţi au fost aduşi ca sacrificiu zeiţei supărate. În cartea lui Smith, Diana este reprezentată cu un cap de mistreţ alături de ea, pe vârful unei grămezi de pietre[43], iar în sculptura în lemn care o însoţeşte (Fig. 28[44]), în care împăratul roman Traian este reprezentat arzând tămâie aceleiaşi zeiţe, capul mistreţului este un element proeminent. În ziua de Crăciun, saxonii de pe continent[45] ofereau ca sacrificiu zeiţei Soarelui[46] un mistreţ pentru a o îmbuna[47] pentru pierderea iubitului ei Adonis.

În Roma a existat evident o tradiţie similară, căci un mistreţ era piesa de rezistenţă la ospăţul lui Saturn, aşa cum observăm din următoarele cuvinte ale lui Marţial:

„Fie ca acest mistreţ să-ţi aducă o Saturnalie bună.[48]“

---

[42] Theocritus, *Idyll*, XXX, stihurile 21-45.

[43] Smith, *Class. Dict*., p. 112.

[44] Din Kitto, *Illustrated Commentary*, vol. iv, p. 137

[45] Vorbirea reverendului Alexander Hislop despre locuitori ai Continentului (european) trebuie înţeleasă în cadrul unei gândiri care trădează un topos insular. N. tr.

[46] Corespondentul la Berlin al ziarului *London Times*, 23 Decembrie, 1853

[47] Cititorul îşi va aminti că Soarele era o zeiţă. Mallet spune următoarele: „Ei jertfeau cel mai mare porc pe care-l puteau găsi pentru Frigga“ – mama lui Balder cel jelit (vol. I, p. 132). În Egipt porcii erau sacrificaţi o dată pe an, la ospăţul Lunii, pentru Lună, Bacchus şi Osiris, şi doar pentru aceştia era legal să aduci o astfel de ofrandă (Aelian, X, 16, p. 562).

[48] „*Iste tibi faciet bona Saturnalia porcus*“ – Marţial, p. 754 [cartea 14, epigrama LXX, n. ed.].

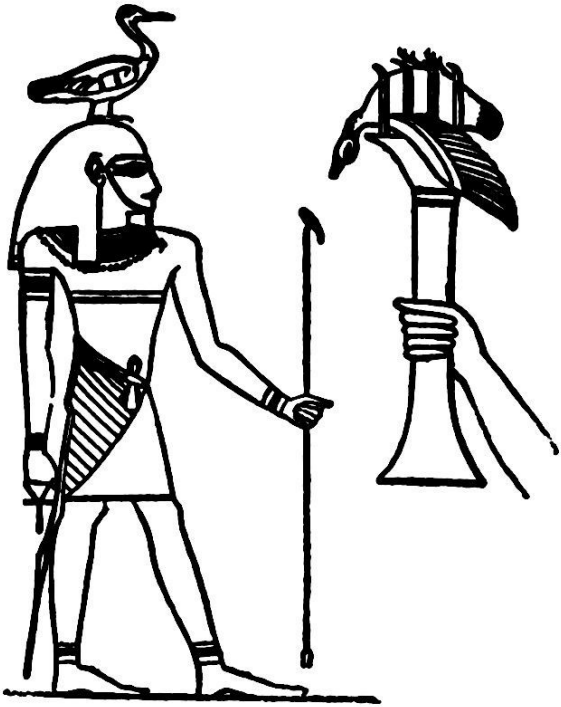

Figura 29: Zeul egiptean Seb cu simbolul său gâsca şi gâsca sacră pe un suport, fiind oferită ca sacrificiu[49].

Aşadar, capul mistreţului este încă o masă consistentă la cina de Crăciun, în timp ce cauza prezenţei lui a fost de mult uitată. Şi, într-adevăr, „gâsca de Crăciun“ şi „turtele Yule“ erau feluri de mâncare esenţiale în venerarea babilonianului „Mesia“, căci acea adorare era practicată atât în Egipt, cât şi în Roma (Fig. 29). Wilkinson, referindu-se la

[49] După Wilkinson, vol. vi, ilustrația 31. Gâsca pe piedestal provine din aceeași lucrare, vol. v, p. 353.

Egipt, reliefează că „ofranda preferată“ a lui Osiris era „gâsca“[50], ba mai mult, „gâsca nu putea fi mâncată decât în mijlocul iernii“[51] În ce priveşte Roma, Juvenal ne spune că Osiris, dacă era supărat, putea fi înduplecat doar printr-o gâscă mare şi o mică prăjitură[52].

Avem dovezi că în multe ţări existau aspecte sacre asociate gâştei şi este bine cunoscut faptul că, într-adevăr, Capitoliul din Roma a fost salvat în toiul nopţii de zgomotul gâştelor sacre ale lui Juno, ţinute în templul lui Jupiter[53], pe când era pe punctul de a fi atacat prin surprindere de către gali. Figura 30[54] dovedeşte că gâsca în Asia Mică era simbolul lui Cupidon la fel cum era simbolul lui Seb, în Egipt. În India gâsca ocupa o poziţie similară, deoarece în

Fig. 30

[50] Wilkinson, vol V, p. 353.

[51] *Ibid*., vol. II, p. 380.

[52] Juvenal, *Satire*, VI, 539, 540, p. 129. (În limba română, p. 88. N. tr.)

[53] Livius, *Historia*, cartea v. cap. 47, vol. I, p. 388.

[54] Din Barker şi Ainsworth, *Lares and Penates of Cilicia*, cap. iv, p. 220

acea regiune citim despre o „gâscă brahmană“ sacră sau o gâscă sacră pentru Brahma[55]. În sfârşit, monumentele din Babilon arată[56] că gâsca poseda un caracter mistic asemănător în Caldeea şi că era adusă drept jertfă acolo, la fel ca în Roma sau Egipt, căci acolo preotul poate fi văzut cu o gâscă într-o mână şi cuţitul sacrificial în cealaltă[57]. Nu pot exista îndoieli, deci, asupra faptului că festivalul păgân de la solstiţiul de iarnă, adică de Crăciun, era ţinut în onoarea naşterii babilonianului „Mesia“.

Analiza următoarei mari sărbători din calendarul papal oferă confirmări puternice pentru ceea ce nu a fost spus încă. Această sărbătoare, numită „Ziua Doamnei“, este celebrată la Roma în data de 25 martie, întru comemorarea pretinsă a zămislirii miraculoase a Domnului nostru în pântecele Fecioarei, în ziua când îngerul a fost trimis să o anunţe cu privire la onoarea specială ce urma să fie revărsată asupra ei ca mamă a lui Mesia. Dar cine ar putea spune când a fost anunţată această veste? Biblia nu ne oferă nici un indiciu cu privire la timpul acestei veşti, însă aceasta n-a reprezentat vreun impediment. Fie că Domnul nostru a fost conceput sau născut, exact acea zi – acum deja stabilită

---

[55] Moor, *Pantheon*, p. 10.

[56] Kitto, *Illustrated Commentary*, vol. IV, p. 31.

[57] Semnificaţia simbolică a ofrandei gâştei este vrednică de a fi menţionată. Wilkinson menţionează: „Gâsca însemna în semnele hieroglife un copil sau un fiu“, în timp ce Horapollo spune (I, 53, p. 276): „Era aleasă să denote un fiu, din dragoste pentru tineri, fiind întotdeauna gata să se ofere vânătorului, pentru ca aceştia să fie protejaţi, pentru care motiv egiptenii au considerat just să venereze acest animal“. (*Egyptians* de Wilkinson, vol. V, p. 227) Aici deci adevăratul sens al simbolului este fiul, care se oferă în mod voluntar drept sacrificiu pentru cei pe care-i iubeşte – adică, păgânul „Mesia“.

în calendarul papal drept „Vestirea Fecioarei“ – a fost respectată în Roma păgână în onoarea Cybelei, Mama lui Mesia babilonian[58].

Este evident că Ziua Doamnei şi ziua de Crăciun sunt în relaţie strânsă una cu cealaltă. Între 25 martie şi 25 decembrie sunt exact nouă luni. Dacă, deci, falsul Mesia a fost conceput în martie şi născut în decembrie, ar putea cineva crede pentru un moment că concepţia şi naşterea adevăratului Mesia poate avea o sincronizare atât de exactă nu doar în ce priveşte luna, dar şi ziua? Este ceva incredibil. Ziua Doamnei şi ziua de Crăciun sunt deci pur babiloniene.

---

[58] Ammianus Marcellinus, cartea xxiii, cap. 3, p. 355 şi Macrobius, *Saturnalia*, cartea I, cap. 3, p. 47, G, H. Faptul enunţat în paragraful de mai sus aduce într-o altă lumină sărbătoarea ţinută în Egipt, despre care nici o referinţă satisfăcătoare nu a fost încă emisă. Acel festival era ţinut spre comemorarea „intrării lui Osiris pe lună“. Acum, Osiris, asemeni lui Surya din India, era doar Soarele (Plutarh, *De Iside et Osiride*, sec. 52, vol. II, p. 372, D). Luna, pe de altă parte, deşi cel mai adesea simbolul zeului Hermes sau Thoth, era de asemenea simbolul zeiţei Isis, regina cerurilor. Învăţatul Bunsen pare a fi disputat aceasta, dar chiar enunţurile sale dovedesc lipsa unei baze argumentative (vol. I, p. 414-416). Şi *Ieremia*, 44:17 pare a fi decisiv în ce priveşte acest subiect. Intrarea lui Osiris pe lună este deci conceperea soarelui de către Isis, regina cerurilor, care, asemeni lui Surya cel indian, trebuia să se nască la timpul potrivit ca mare salvator. Aşadar însuşi numele Osiris, căci Isis este forma grecească a lui Hisha – „femeie“, astfel Osiris, aşa cum este citit în ziua de azi pe monumentele egiptene este He-siri – „sămânţa“. Este indubitabil faptul că Osiris este reprezentat în mod obişnuit drept soţul lui Isis, căci, aşa cum am observat deja, Osiris este, în acelaşi timp, fiul şi soţul mamei sale. Sărbătoarea avea loc în Egipt în martie, la fel ca Ziua Doamnei sau prima mare sărbătoare a lui Cybele, ţinută în aceeaşi lună în Roma păgână. Am văzut că numele comun al lui Cybele la Roma era Domina sau „doamna“ (Ovidiu, *Fastele*, cartea IV, 340), iar în Babilon numele era Beltis (Eusebiu, *Præp. Evang.*, cartea ix, cap. 41, vol. II, p. 58), şi de aici, neînoielnic, vine numele „Ziua Doamnei“, aşa cum ne-a fost lăsat ca moştenire.

Secţiunea a II-a – Paştele

Acum să examinăm Paştele. Ce înseamnă termenul în sine? Acesta nu este un nume creştin, ci are o origine caldeeană foarte clară[59]. Paştele nu este nimic altceva decât Astarteea, unul din titlurile lui Beltis, regina cerului, al cărei nume, pronunţat de niniviteni, a fost evident identic cu cel aflat în uz comun în această ţară. Această denumire, aşa cum a fost ea descoperită de Layard pe monumentele asiriene, este Iştar[60]. Cultul lui Bel şi Astarteea a fost introdus rapid în Marea Britanie, împreună cu druizii, „preoţii crângurilor“. Unii au considerat că închinarea druidică a fost introdusă pentru prima dată de către fenicieni, care, secole înainte erei creştine, tranzacţionau la minele de cositor din Cornwall. Dar există urme fără echivoc ale cultului, care se găsesc în regiuni ale insulelor britanice unde nu au pătruns fenicieni, lăsând peste tot semne de neşters ale importanţei puternice pe care acesta trebuie să o fi avut asupra minţii britanice în vremurile străvechi. De la Bel, 1 mai este încă numit Beltane în *Almanah*[61], şi avem încă obiceiuri persistente printre noi până în această zi, care dovedesc exact modul în care cultul

---

[59] Numele românesc „Paşte“ provine din latină, Pascha, ce îşi are originea în evreiescul Pesah (sărbătoarea ieşirii din Egipt). Autorul face însă referire la limba engleză, unde sărbătoarea este cunoscută sub numele de Easter, care provine de la vechea zeiţă anglo-saxonă Eostre, echivalentul babilonian al lui Iştar. N. ed.

[60] Layard, *Niniveh and Babylon*, p. 629.

[61] Vezi Oliver şi Boyd, în *Edinburgh Almanac*, 1860.

lui Bel sau Moloh (căci ambele titluri aparţineau aceluiaşi zeu) a fost celebrat chiar şi în partea de nord a insulei. Un autor versat în antichităţi britanice[62] scrie în *Note şi întrebări*:

> „Regretata Lady Baird din Fern Tower, din Perthshire, mi-a spus că în fiecare an, la Beltane (sau 1 mai), un număr de bărbaţi şi femei se adunau într-un cerc druidic vechi de pietre de pe proprietatea sa din apropierea oraşului Crieff. Ei aprind un foc în centru şi fiecare din ei punea un pic de tort de ovăz într-o bonetă de păstor; stăteau toţi jos şi trăgeau din bonetă legaţi la ochi. Una din bucăţi a fost înnegrită şi oricine trăgea acea bucată trebuia să sară prin centrul focului şi să plătească o sumă de bani. Acesta este, de fapt, o parte din vechiul ritual al venerării lui Baal şi persoana asupra căreia cădea sorţul era adusă sacrificiu prin ardere. Trecerea prin foc reprezintă acel sacrificiu, iar plata sumei stabilite este răscumpărarea victimei“.

Dacă, deci, Baal era astfel venerat în Marea Britanie, n-ar fi dificil de crezut că şi consoarta sa, Astarteea, era de asemenea adorată de strămoşii noştri şi că de la Astarteea, a cărei nume în Ninive era Iştar, sărbătorile religioase din aprilie practicate în zilele noastre sunt numite Easter [în engleză, numele sărbătorii Paştelui/Învierii Domnului] – acea lună era numită de strămoşii noştri păgâni „Easter monath“. Festivalul, despre care citim în istoria Bisericii, sub numele de Easter în secolul III sau IV era un festival foarte diferit de cel ţinut azi în Biserica Romano-catolică, şi în acele timpuri nu era cunoscut sub numele de Easter[63]. El

---

[62] Onorabilul Lord John Scott

[63] Numele „Easter“ este specific Insulelor Britanice.

era numit Pasch sau Passover [Paşte] şi, deşi nu a fost instituit de apostoli[64], el fost de foarte timpuriu respectat de mulţi creştini practicanţi în amintirea morţii şi învierii lui Cristos. Această sărbătoare coincidea la început cu timpul Paştelui evreiesc, atunci când Cristos a fost crucificat, o perioadă care, în zilele lui Tertulian, la sfârşitul secolului 2, se credea a fi 23 martie[65]. Această sărbătoare nu era idolatră şi nu era precedată de vreun Post Mare. Cassianus, călugărul din Marseilles, scriind în secolul V şi punând în contrast Biserica Primară de cea din zilele sale, spune: „Ar trebui să se ştie că respectarea celor patruzeci de zile nu exista pe atunci, iar perfecţiunea Bisericii primare a rămas nepângărită.[66]“.

Atunci, de unde a venit ritualul? Abstinenţa postului de patruzeci de zile a fost împrumutată direct de la adoratorii zeiţei babiloniene. Un asemenea Post Mare de patruzeci de zile „în primăvara anului“ a fost remarcat la Yezidis sau închinătorii păgâni ai diavolului din Kurdistan[67], care l-au împrumutat de la stăpânii lor,

---

[64] Socrates, istoricul ecleziast antic, după o relatare detaliată a modurilor diferite de celebrare a Paştilor în mai multe ţări, în vremea sa – adică în secolul V – concluzionează prin aceste cuvinte: „Ceea ce s-a spus până acum pare a fi un tratat suficient pentru a demonstra că celebrarea sărbătorii Paştilor a început peste tot mai mult din obicei decât printr-o poruncă a lui Cristos sau a vreunui apostol“. (*Hist. Ecclesiast*., cartea v, cap. 22) [...]

[65] Gieseler, vol. I, p. 55, Notă. În Gieseler, data este tipărită „25 martie“, dar citatul latin însoţitor dovedeşte că aceasta este o eroare tipografică pentru 23.

[66] *Ibid*., vol. II, p. 42, Notă.

[67] Layard, *op. cit.*, p. 93.

babilonienii. Un asemenea Post Mare de patruzeci de zile era ţinut primăvara de mexicanii păgâni, aşa cum citim la Humboldt[68], acesta relatând despre ritualurile mexicane: „La trei zile după echinocţiul de primăvară începea un post solemn de patruzeci de zile în onoarea soarelui“. Un asemenea post de patruzeci de zile era şi în Egipt, aşa cum remarcăm consultând lucrarea *Egyptians*[69] de Wilkinson. Acest Post Mare egiptean de patruzeci de zile era ţinut, conform lucrării *Sabean Researches* a lui Landseer, întru comemorarea lui Adonis sau Osiris, marele zeu mijlocitor[70].

În acelaşi timp, răpirea Proserpinei pare a fi fost comemorată într-un mod similar, căci Julius Firmicus ne informează cu privire la acest fapt – „bocirea Proserpinei“ continua[71] timp de „patruzeci de nopţi“. De la Arnobius aflăm că postul ţinut de păgâni, numit „Castus“ sau postul „sacru“ era considerat de creştinii din vremea lui a fi imitaţia primară a postului lung a lui Ceres, când vreme de multe zile refuzase în mod decisiv mâncarea din cauza „tristeţii îndelungi“ (violentia moeroris)[72] din cauza răpirii fiicei sale, Proserpina, de către Pluton, zeul Infernului. Deoarece istorisirile lui Bacchus sau Adonis şi Proserpina, deşi original distincte, au fost întrepătrunse şi unificate în aşa fel încât Bacchus, numit Liber şi soţia sa, Ariadna,

---

[68] Humboldt, *Mexican Researchers*, vi, p. 404.

[69] Wilkinson, *Egyptian Antiquities*, vol. i, p. 278.

[70] Landseer, *Sabean Researches*, p. 112.

[71] *De Errore*, p. 70.

[72] Arnobius, *Adversus Gentes*, cartea v, p. 403. Vezi ceea ce precede citatul în această carte în legătură cu Proserpina.

Libera[73] (care era unul din numele Proserpinei[74]), este foarte probabil ca cele patruzeci de zile de post din Postul Mare să fi fost folosite mai târziu pentru a face referire la ambele istorii.

Printre păgâni, Postul Mare părea a fi un preliminariu indispensabil pentru marele festival anual în comemorarea morţii şi învierii lui Tammuz, care era celebrat prin alternarea bocirii şi bucuriei, şi care în multe ţări era mult mai târziu decât serbarea creştină, fiind respectat în Palestina şi Asiria în iunie şi de aceea numit „luna lui Tammuz“, în Egipt la mijlocul lunii mai, iar în Britania cândva în aprilie. Pentru a împăca păgânii cu creştinătatea nominală, Biserica Catolică, urmând politica sa obişnuită, a luat măsuri pentru a amesteca sărbătoarea creştină cu cea păgână şi, printr-o ajustare complicată dar dibace a calendarului, nu s-a dovedit a fi o problemă dificilă, în general, în a face creştinismul (acum adânc scufundat în idolatrie) şi păgânismul să-şi dea mâna în această privinţă, după cum şi în multe altele. Instrumentul în realizarea acestui amalgam a fost abatele Dionisie cel Mic[75], căruia de asemenea îi datorăm faptul, aşa cum cronologii moderni au demonstrat, că data erei creştine sau a naşterii lui Cristos Însuşi, a fost mutată cu PATRU ANI de la data adevărată. Rămâne întrebarea dacă aceasta a fost realizată din ignoranţă sau cu bună ştiinţă, dar se pare că nu încape nici o

---

[73] Ovidiu, *Fastele*, cartea III, stihul 512, vol. III, p. 184. (În limba română, p. 105. N. tr.)

[74] Smith, *Classical Dictionary*, „Liber and Libera“, p. 381.

[75] În jurul anului 525 d. Cr.

îndoială în ce priveşte faptul că naşterea Domnului Isus a fost arătată ca având loc mai târziu decât era adevărat[76].

Această schimbare a calendarului referitoare la Paşte a fost urmată de consecinţe însemnate, aducând în Biserică stricăciunea cea mai crasă şi cea mai mare superstiţie cu privire la abstinenţa Postului Mare. Oricine citeşte doar atrocităţile ce erau comemorate în timpul „postului sfânt" sau Marele Post păgân, descrise de Arnobius şi Clement Alexandrinul[77], va roşi cu siguranţă din pricina creştinismului celor ce, ştiind bine toate aceste acte abominabile, „s-au pogorât în Egipt după ajutor" pentru a stârni devoţiunea apatică a Bisericii degenerate şi care n-au putut găsi un mod mai potrivit de a o „revitaliza" decât prin împrumutul dintr-o sursă atât de contaminată, căci absurditătile şi urâciunile cu care erau corelate au reprezentat subiecte de dispreţ pentru scriitorii creştini din vechime.

Însuşi faptul reflectării creştinilor asupra introducerii abstinenţei păgâne a Postului Mare era un semnal rău, arătând cât de adânc s-au afundat, fiind de asemenea o cauză a răului, căci a condus inevitabil spre o degradare şi mai adâncă. La început, chiar şi în Roma, postul mare cu chefurile sale ce precedau Carnavalul, era necunoscut şi chiar când postirea înaintea Paştelui creştin devenise

---

[76] Gieseler, vol. I, p. 54. Gieseler citează ca autorităţi pentru afirmaţia din text pe G.A. Hamberger, *De Epochae Cristianoe ortu et auctore* (în Martini, *Thesaur. Dissertat*., T. III, P. i, p. 241); Jo. G. Jani, *Historia AEroe Dionysianae*, Viteb., 1715, 4, şi Ideler, *Chronologie*, II. 366 şi urm. Aceasta este de asemenea afirmaţia obişnuită în toate cronologiile englezeşti standard.

[77] Clemens Alexandrinul, *Protrepticos*, p. 13

necesar de respectat, aceasta se petrecu prin paşi mici ce contribuiseră ca postul să fie conform cu ritualul păgânismului. Ce putea reprezenta perioada postului în Biserica Romană dinaintea Conciliului de la Niceea nu ne apare cu claritate, însă avem dovezi distincte că acesta nu depăşea trei săptămâni[78] la o perioadă considerabilă de după acel Conciliu. Socrates însuşi, referindu-se la acest subiect, prin anul 450 d. Cr., a spus: „Cei ce locuiesc în oraşul princiar al Romei postesc cu toţii timp de trei săptămâni înainte de Paşte, exceptând sâmbăta şi ziua Domnului.[79]“

Dar la sfârşit, pe când închinarea la Astarteea devenea tot mai pregnantă, au fost făcuţi paşi pentru a adopta întreg Postul Mare caldeean de şase săptămâni sau patruzeci de zile, transformat în imperativ pe întreg teritoriul Imperiului

---

[78] Gieseler, discutând despre Biserica de Răsărit a secolului al II-lea, notează cu privire la obiceiurile pascale următoarele: „Atunci [de sărbătoarea Paştelui ce comemorează moartea lui Cristos] ei [creştinii de rit răsăritean] mâncau pâine nedospită, probabil ca şi evreii, opt zile la rând... Nu există dovezi ale vreunui festival anual al reînvierii printre ei, căci aceasta era ţinută în fiecare duminică“ (*Catholic Church*, sect. 53, p. 178, Nota 35). În ce priveşte Biserica de Vest, într-o perioadă mai târzie – epoca lui Constantin – se pare că cincisprezece zile erau dedicate practicilor religioase referitoare la sărbătoarea Paştelui creştin, aşa cum apare din următoarele fragmente din Bingham, furnizate cu amabilitate de către un prieten, deşi perioada postului nu este amintită aici. Bingham (*Origin. Eccles*., vol. ix, p. 94) spune: „Ceremonialul Paştelui are loc cu o săptămână înaintea şi o săptămână după duminica de Paşte – o săptămână a Crucii şi una a învierii. Strămoşii vorbesc despre Paştele Patimilor şi al Învierii ca o sărbătoare ce dura cincisprezece zile, zile stabilite prin decretul Imperiului şi poruncite Bisericii universale... Scaliger menţionează o lege a lui Constantin ce poruncea două săptămâni pentru Paşte şi o vacanţă de la toate procesele legale“. (Bingham, IX, p. 95)

[79] Socrates, *op. cit*., cartea V, cap. 22, p. 234.

Roman de Vest. Calea pentru această schimbare a fost pregătită de un Conciliu ţinut la Aurelia pe vremea lui Hormisdas, Episcopul Romei, în anul 519, care a decretat că Postul Mare trebuie ţinut în mod solemn înainte de Paşte[80]. Cu siguranţă în vederea acestui fapt şi îndeplinind acest decret Dionisus a ajustat calendarul câteva zile mai târziu. Acest decret nu putea fi îndeplinit dintr-odată în întregime, astfel încât la sfârşitul secolului al VI-lea a avut loc prima tentativă decisivă pentru a instaura respectarea noului calendar. În Britania a avut loc prima tentativă de acest fel[81], însă încercarea s-a lovit de o rezistenţă acerbă.

Diferenţa din perspectivă temporală dintre Paştele creştin, aşa cum era sărbătorit de creştinii din Britania şi sărbătoarea păgână impusă de Roma în momentul introducerii acesteia, era de o lună întreagă[82] şi doar prin violenţă şi vărsare de sânge a ajuns Festivalul anglo-saxon sau al zeiţei caldeene să înlocuiască în sfârşit Paştele ţinut în onoarea lui Cristos.

---

[80] Dr. Meredith Hanmer, *Chronographia*, anexată la traducerea sa după Eusebius, p. 592, Londra, 1636.

[81] Gieseler, vol. I, p. 54.

[82] Cei care au fost crescuţi în respectarea Crăciunului şi sărbătorii de primăvară (Easter) şi care încă detestă din suflet idolatria, papală şi păgână deopotrivă, ar putea probabil să simtă că ar fi ceva „nefavorabil“ în descoperirile date mai sus în ce priveşte originea acestor sărbători. Dar ar fi suficient un moment de reflecţie pentru a îndepărta deplin o asemenea senzaţie. Ei vor vedea că dacă dovada adusă de mine este adevărată, atunci ignorarea acesteia n-ar folosi la nimic. […] Dacă un păgân a putut spune: „Îl iubesc pe Socrate, îl iubesc pe Platon, dar iubesc adevărul înainte de toate“, atunci cu siguranţă o minte cu adevărat creştină nu va arăta mai puţină mărinimie. [Pentru nota completă, vezi p. 644. Ed.]

Aceasta este istoria sărbătorii de primăvară transformate în Paşte („Easter“). Tradiţiile populare ce încă însoţesc perioada celebrării sale ample confirmă dovezile istoriei cu privire la caracterul său babilonian. Turtele răstignirii, din Vinerea Mare, şi ouăle vopsite de Paşte sau de duminica sărbătorii primăverii ce apăreau în ritualurile caldeene, sunt prezente şi acum. Turtele, cunoscute sub acelaşi nume[83], erau folosite în închinarea reginei cerului, zeiţa Easter, încă din zilele lui Cecrops, întemeietorul Atenei, cu 1.500 de ani înainte de era creştină. „Un soi de pâine sacră“, spune Bryant[84], „care este folosită spre a fi adusă ca ofrandă zeilor, are o istorie străveche în spate, şi era numită Boun“. Diogenes Laertius, vorbind despre această ofrandă adusă de Empedocles, descrie ingredientele de bază ale acesteia: „El a adus una din turtele sacre, numită Boun, care era făcută din făină fină şi miere.[85]“. Profetul Ieremia descrie astfel de ofrande când spune: „Copiii strâng lemne, părinţii aprind focul, şi femeile frământă plămădeala ca să pregătească turte împărătesei cerului.[86]“

---

[83] În limba engleză, „buns“. N. tr.

[84] *Mythology*, vol. I, p. 373.

[85] Laertius, p. 227, B.

[86] *Ieremia*, 7:18. Din acest cuvânt folosit de profet pare să fi derivat cuvântul ebraic, cu vocale, pronunţat Khavan, care în greacă devenea uneori Kapan-os şi, alteori Khabon. Primul arată modul în care Khvan, pronunţat într-o silabă, s-a transformat în latinescul panis (pâine), iar al doilea cum, în aceeaşi manieră, Khvon a devenit Bon sau Bun. Să nu trecem cu vederea faptul că în engleza comună cuvântul loaf a trecut printr-un proces de formare similar, în anglo-saxonă a fost hlaf. [Pentru nota completă, vezi p. 645. Ed.]

Acum turtele nu mai sunt oferite, ci sunt mâncate la sărbătoarea Astarteei, însă aceasta nu lasă îndoieli în ce priveşte originea lor, la fel ca şi în cazul ouălor de Paşte. Druizii din vechime purtau un ou ca emblemă sacră a ordinului lor[87]. În Dionysiaca sau misterele lui Bacchus, aşa cum erau ele sărbătorite în Atena, o parte a ceremoniei nocturne consta din consacrarea unui ou[88]. Legendele hinduse celebrează oul terestru ca fiind de culoare aurie[89], iar japonezii îşi fac oul sacru din bronz[90]. La această oră în China ouă vopsite sau pictate sunt folosite la festivaluri sacre, la fel ca în ţara noastră[91]. În vremurile străvechi ouăle erau folosite în ritualuri religioase ale egiptenilor şi grecilor, fiind agăţate pentru scopuri mistice în templele lor.[92] (Vezi Fig. 31.)

Aceste ouă sacre pot fi găsite din Egipt până pe malurile Eufratului. Poeţii clasici abundă în referinţe mitologice la oul mistic al babilonienilor şi astfel povestea lui este spusă de Hyginus, egipteanul, custodele învăţat al bibliotecii de palat a Romei, în vremea lui Augustus, care era versat în toată înţelepciunea ţării sale natale:

---

[87] Davies, *Druids*, p. 208.

[88] *Ibid*., p. 207.

[89] Col. Kennedy, p. 223.

[90] Coleman, p. 340.

[91] Autoritatea pe care o citez pentru afirmaţia de mai sus este Rev. James Johnston, din Glasgow, care a fost misionar în Amoy, China.

[92] Wilkinson, vol. III, p. 20 şi Pausanias, cartea III, *Laconica*, cap. 16. (În limba română, p. 250-252. N. tr.)

Fig. 31

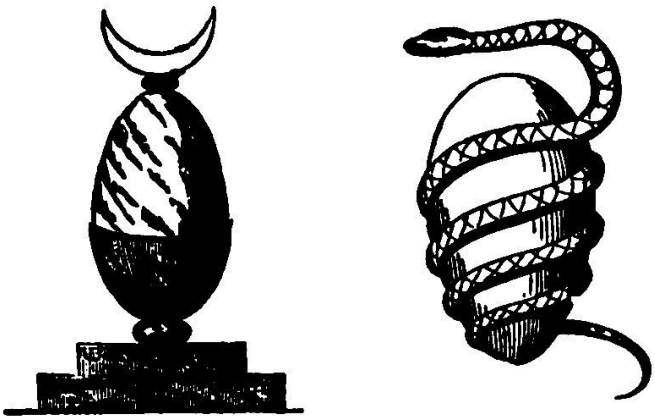

„Se spune că un ou de dimensiuni minunate a căzut din ceruri în râul Eufrat, iar peştii l-au rostogolit la mal, unde porumbeii şi-au făcut cuib pe el şi l-au clocit, astfel încât de acolo a ieşit Venus, care apoi era numită Zeiţa Siriană[93]“

– adică Astarteea. De aici, oul a devenit unul din simbolurile Astarteei sau lui Easter; şi, ca urmare, în Cipru, unul din locurile alese ale venerării lui Venus sau Astarte, oul de dimensiuni fermecătoare era reprezentat la scară largă. (Fig. 32[94]).

Sensul ocult al acestui ou mistic al Astarteei, în unul din aspectele sale (căci are o semnificaţie dublă), face

[93] Hyginus, *Fabulae*, p. 148-149.

[94] Din Landseer, *Sabean Researches*, p. 148, 149

Fig. 32

referinţă la arca[95] din timpul potopului, în care întreaga rasă umană a fost închisă, asemeni puiului închis în ou înainte de a fi clocit. Dacă oricine ar fi înclinat să întrebe cum de o asemenea idee referitoare la un simbol cu un scop precis ar fi putut încăpea în mintea omenească, răspunsul este că în primul rând, oul sacru al păgânismului, aşa cum am specificat deja, este bine cunoscut ca „oul terestru“, adică oul în care a fost închisă lumea. Lumea are două sensuri distincte – înseamnă fie lumea materială sau locuitorii pământului, şi ultimul este văzut în *Geneza*, 11:1: „Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte“ în sensul că toţi oamenii lumii erau astfel. Dacă apoi lumea este văzută ca fiind închisă într-un ou şi plutind pe ape, nu va fi dificil de crezut, oricum ar fi apărut ideea unui ou, că oul plutind astfel pe vasta mare universală putea fi familia lui Noe ce conţinea întreaga lume în sânul său. Apoi aplicaţia

[95] Bryant, vol. III, p. 161.

cuvântului ou la arcă se face în felul următor: ebraicul pentru ou este baiţ sau la feminin (căci are două genuri) baiţa, ceea ce în caldeeană şi feniciană devine baith sau baitha[96], care în aceste limbi este şi modul comun în care numele de casă este pronunţat[97].

Oul plutind pe ape ce conţinea lumea era casa plutind pe apele potopului cu elementele noii lumi în sânul ei. Venirea oului din ceruri se referă evident la prepararea arcei prin desemnarea expresă a lui Dumnezeu şi acelaşi lucru pare a fi implicat în mod clar în povestea egipteană a oului terestru despre care se spunea că venea afară din gura marelui zeu[98]. Porumbeii ce se odihnesc pe ou nici nu au nevoie de vreo explicaţie. Acesta deci este sensul oului mistic sub un aspect. Din moment ce orice era bun sau benefic omenirii era reprezentat în misterele caldeene ca fiind în conexiune cu zeiţa babiloniană, astfel încât binecuvântarea supremă pentru rasa umană, ce o conţinea arca în sânul ei era Astarteea, care era marele civilizator şi binefăcător al lumii. Deşi regina zeificată pe care o reprezenta Astarteea nu existase efectiv decât după câteva secole de la potop, totuşi, prin doctrina metempsihozei[99],

---

[96] În caldeeana târzie, numele pentru ou este Baiaa sau Baieta, în forma sa emfatică; dar Bait este format exact după regulă din Baiţ, la fel precum Kaiţ, „vară“, este format din Kait, etc.

[97] Cuvântul comun beth, „casă“, în Biblia fără vocale, este baith, aşa cum poate fi văzut în numele „Bethel“, dat în *Geneza*, 35:1, a Septuagintei greceşti, unde apare drept Baith-el.

[98] Bunsen, vol. I, p. 377.

[99] Metempsihoza este doctrina antică a transmigraţiei sufletului şi a reîncarnării după moarte – n. ed.

care fusese ferm înrădăcinată în Babilon, era uşor ca închinătorii ei să fie convinşi că, într-o încarnare trecută, ea trăise în lumea dinaintea potopului şi trecuse în siguranţă prin apele acestuia.

Acum, Biserica Romano-Catolică a adoptat acest ou mistic al Astarteei şi l-a consacrat ca simbol al învierii lui Cristos. Chiar o formă de rugăciune a fost desemnată pentru a fi utilizată referitor la această temă şi papa Paul al V-lea îşi învăţa adepţii superstiţioşi cum să se roage de Paşte. „Doamne, te implorăm binecuvântează această creaţie a ta de ouă ca să devină o susţinere deplină pentru slujitorii Tăi, mâncându-le în amintirea Domnului nostru Isus Cristos.[100]“

Afară de oul mistic, mai era o altă emblemă a lui Easter, regina zeiţă a Babilonului, şi aceasta era Rimmon sau „rodia“, aşa cum o găsim reprezentată adesea pe medalii antice cu rodia în mână, iar casa lui Rimmon, în care regele Damascului, stăpânul lui Naaman sirianul, se închina, era, după toate probabilităţile, un templu al Astarteei, unde acea zeiţă cu Rimmon era adorată în mod public. Rodia este un fruct plin de seminţe şi pe baza acestui fapt se presupunea că era emblema acelui vas în care erau păstraţi germenii noii creaţii, în care lumea era să fie semănată din nou cu oameni şi animale când devastarea potopului va fi trecut.

Dar stăruind asupra cercetării, reiese că Rimmon sau „rodia“ se referea la cu totul alt lucru. Astarteea sau Cybele era de asemenea numită Idaia Mater[101] iar muntele sacru din

---

[100] *Scottish Guardian*, aprilie, 1844.

[101] „Idaia Mater“, în *Classical Dictionary*, Dymock.

Frigia, foarte cunoscut pentru celebrarea misterelor sale, era numit Muntele Ida – adică, în caldeeană, limba sacră a acestor mistere, Muntele Cunoaşterii. „Idaia Mater“ înseamnă deci „Mama Cunoaşterii“ – cu alte cuvinte, mama noastră Eva, care a râvnit prima la „cunoaşterea binelui şi răului“ şi, de fapt, a cumpărat-o cu un preţ atât de scump pentru ea şi pentru toţi copiii săi. Astarteea, aşa cum se poate demonstra din abundenţă, era venerată nu doar ca încarnarea Spiritului lui Dumnezeu, ci şi ca mamă a omenirii.[102] Ar putea, de aceea, exista vreo îndoială cu privire la ce voia să semnifice fructul când mama zeilor şi mama cunoaşterii era reprezentată cu fructul rodiei în mâna ei întinsă (vezi Fig. 33), invitând pe toţi cei ce urcau muntele sacru sla iniţiere în misterele ei? Evident că aceasta trebuie să fie în armonie cu caracterul ei asumat, trebuie să fie fructul „Pomului Cunoaşterii“, fructul aceluiaşi

Copac, al cărui gust mortal
Moarte a adus în lume şi toate durerile noastre...

Cunoaşterea la care erau admişi adepţii zeiţei idaice era de acelaşi fel ca şi cea derivată din gustarea fructului interzis – cunoaşterea practică a ceea ce era rău şi josnic. Astfel, oamenii erau învăţaţi să o considere pe Astarteea ca fiind marea binefăcătoare, ca şi cum ea ar fi câştigat pentru ei cunoaştere şi binecuvântări corelate cu aceasta care altfel le-ar fi putut căuta în van de la Cel ce este Tatăl luminilor, de la Care se pogoară orice dar bun şi desăvârşit.

---

[102] Pentru dovezi suplimentare cu privire la acest subiect, vezi Anexă, Nota J

Figura 33[103].

Papalitatea inspiră acelaşi sentiment în ce priveşte regina romană a cerurilor şi îşi conduce adepţii pentru a vedea păcatul Evei în aceeaşi lumină în care îl vedea şi păgânismul. În Canonul Mesei, cel mai solemn serviciu în

[103] Bryant, vol. III, p. 276, dă figurii de mai sus titlul „Juno, Columba şi Rhoia", însă aflăm de la Pausanias că pasărea de pe sceptrul Herei sau Junonei, atunci când a fost reprezentată cu rodia, nu era columba sau porumbiţa ci cucul (Pausanias, Cartea a II-a, *Corinthiaca*, cap. 17 [Pentru ediţia în limba română, p. 165. N. tr.]); din care apare că atunci când Hera sau Junona a fost astfel reprezentată, ea nu era incarnarea Spiritului lui Dumnezeu, ci era în ipostaza de mamă a omenirii. Dar aici nu voi deschide discuţia despre cuc.

Misalul romano-catolic, apare următoarea expresie prin care păcatul primului nostru părinte este apostrofat: *„O beata culpa, quoe talem meruisti redemptorem![104]“* („O, vină binecuvântată care a obţinut un asemenea Răscumpărător!“) Ideea conţinută în aceste cuvinte este eminamente păgână, semnificând de fapt aceasta: „Mulţumiri fie aduse Evei, căci păcatului ei îi datorăm Salvatorul glorios“. Este adevărat că aceeaşi idee conţinută aici se poate găsi şi în scrierile lui Augustin, dar este o idee absolut opusă spiritului Evangheliei, care face păcatul cu atât mai păcătos din perspectiva faptului că a fost nevoie de o asemenea ispăşire pentru a mântui de sub groaznicul blestem. Augustin fusese impregnat cu multe sentimente păgâne şi nu fusese niciodată eliberat pe deplin de ele.

Din moment ce Roma împărtăşeşte aceleaşi sentimente ca păgânătatea, a adoptat şi aceleaşi simboluri de îndată ce i s-a ivit oportunitatea. În ţara noastră, ca şi în multe alte ţări din Europa, nu cresc rodii, dar totuşi şi aici superstiţia lui Rimmon trebuie, pe cât posibil, susţinută. De aceea în locul rodiei este folosită portocala, astfel încât papistaşii din Scoţia adună portocale împreună cu ouăle de Paşte şi, de asemenea, când Episcopul Gillis de Edinburgh a trecut prin ceremonia deşartă a spălării picioarelor a doi-sprezece irlandezi zdrenţăroşi acum câţiva ani de Paşte, el a încheiat oferindu-le fiecăruia câte două ouă şi o portocală.

Acum, această utilizare a portocalei ca reprezentativă pentru fructul „pomului înspăimântător“ al Edenului, nu este o inovaţie modernă, ci îşi are rădăcinile în vremurile

---

[104] Merle D’Aubigne, în *Reformation*, vol. I, p. 179.

antichităţii clasice. Grădinile Hesperide din Apus sunt admise de toţi cei care au studiat subiectul a fi corespondentul paradisului Eden din Răsărit. Descrierea grădinilor sacre, situate în insulele din Atlantic, vizavi de coasta Africii, arată că aşezarea lor legendară corespunde cu Capul Verde sau Insulele Canare, sau ceva din acel grup; şi, desigur, că „fructul de aur“ de pe capacul sacru, atât de aprig păzit, nu era altul decât portocala. Fie ca cititorul să reţină bine: potrivit mitului clasic păgân, nu era nici un şarpe în acea grădină a deliciilor în „insula celor binecuvântaţi“ pentru a ISPITI omenirea de a-şi încălca datoria faţă de marele lor binefăcător prin degustarea din copacul sacru, păstrat pentru a testa ascultarea. Nu, ci din contră – Şarpele, simbolul Diavolului, Prinţul răului, Duşmanul omului, care le-a interzis să mănânce fructul preţios, păzit cu strictеţe, nu le permitea să se apropie de pom. Hercule, una din formele păgânului „Mesia“ – Hercule cel grec, nu cel primitiv – făcându-i-se milă de starea nefericită a omului înjunghiat sau supus şarpelui, fiinţa invidioasă ce se opunea omenirii împiedicând folosirea a ceea ce era atât de necesar pentru a-i face dintr-odată perfect fericiţi şi deştepţi şi a revărsat asupra lor ceea ce altfel le-ar fi fost intangibil. Aici Dumnezeu şi Diavolul sunt în posturi exact răsturnate: Iehovah care le-a interzis să mănânce din copacul cunoaşterii este simbolizat prin şarpe şi prezentat ca o fiinţă răutăcioasă şi lipsită de mărinimie, în timp ce acel ce a eliberat omul din jugul lui Iehovah şi i-a dat fructul pomului interzis, adică Satan sub numele de Hercule, este celebrat ca Salvatorul bun şi îndurător al rasei umane. Ce mister de nelegiuire este aici! Şi toate acestea sunt conţinute în portocala sacră de Paşte.

[pag. 207 … pag. 370]

Secţiunea a VI-a
Semnul crucii

Mai trebuie să observăm un simbol al cultului romano-catolic: semnul crucii. După cum bine se ştie, în sistemul papal semnul crucii şi imaginea crucii sunt atotprezente. Nu se pot rosti rugăciuni, nu se poate face închinăciunea, aproape nu poţi face un pas fără a folosi în mod frecvent semnul crucii. Crucea este privită ca marele talisman, ca marele refugiu în orice vreme de primejdii, în fiecare ceas de ispită, ca infailibilul ocrotitor de toate puterile întunericului. Crucea este adorată cu toată reverenţa datorată numai Celui Preaînalt şi pentru urechile unui catolic autentic, un om care denumeşte crucea printr-o expresie scripturală, „lemnul blestemat", este o ofensă de moarte.

A spune că sentimentul superstiţios pentru semnul crucii, o asemenea închinare pe care Roma o aduce crucii de lemn sau de metal, ar fi putut proveni vreodată din vorbele lui Pavel („departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos"), adică doctrina despre Cristos crucificat, este pur şi simplu o absurditate, un subterfugiu şi o prefăcătorie deşarte.

Virtuţile magice atribuite aşa-numitului semn al crucii şi închinarea care i se aduce nu au provenit niciodată din asemenea sursă. Acelaşi semn al crucii la care se închină acum Roma a fost întrebuinţat şi în Misterele babiloniene, era aplicat de păgânism aceloraşi scopuri magice şi i se aduceau aceleaşi onoruri. Ceea ce acum este

numită a fi crucea creştină, iniţial nu era absolut deloc vreun însemn creştin, ci era crucea mistică Tau a caldeenilor sau a egiptenilor – adevărata formă originală a literei T, iniţiala numelui Tammuz, care, în ebraică, fiind decisiv aceeaşi cu litera T a limbii caldeene antice, aşa cum a fost ea găsită pe monede, era desenată aşa cum arată numărul 1 din xilogravura următoare (**Fig. 43**[108]); iar în limbile etruscă şi coptă, după cum se arată în **Nr. 2 şi 3**. Acest tau mistic era însemnat la botez pe frunţile celor iniţiaţi în Mistere[109] şi era folosit în fiecare fel posibil ca unul dintre cele mai sacre simboluri.

Fig. 43: T sau Tau-ul cruciform al popoarelor antice.

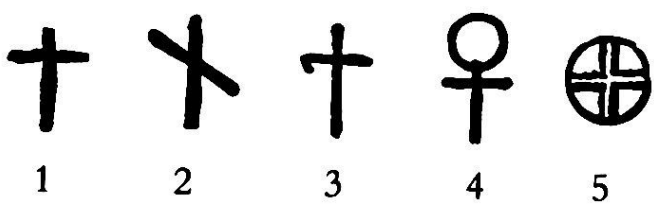

[108] Nr. 1: După Kitto, *Biblical Cyclopaedia*, vol. I, p. 495. Nr. 2: După Sir W. Betham, *Etruria*, vol. I, p. 54. Nr. 3: După Bunsen, vol. I, p. 450. Nr. 4 şi 5: După Stephen, *Central America*, vol. al II-lea, p. 344, ilustraţia 2.

[109] Tertullian, *De Præscript. Hoeret*, cap. 40, vol. II, p. 54 şi Notă. Limbajul folosit de Tertullian sugerează faptul că cei care erau iniţiaţi în mistere prin botez erau însemnaţi pe frunte în acelaşi fel cum erau şi compatrioţii săi creştini din Africa, oameni care înainte de această dată începuseră a fi însemnaţi la botez cu semnul crucii.

Pentru a-l identifica pe Tammuz cu soarele uneori i se alătura cercul solar, cum apare în **Nr. 4**; alteori era inserat în cerc, ca în **Nr. 5**. Faptul că crucea malteză, pe care episcopii catolici o ataşează la numele lor ca simbol al demnităţii episcopale, ar fi litera T, poate fi îndoielnic, dar nu pare să existe vreun motiv de îndoială că crucea malteză este un simbol expres al soarelui, întrucât Layard a găsit-o ca simbol sacru în Ninive într-un aranjament care i-a permis s-o identifice cu soarele.[110] Misticul Tau, ca simbol al marii divinităţi, era denumit „semnul vieţii". El era folosit ca amuletă pusă pe inimă[111]; era însemnat pe odăjdiile oficiale ale preoţilor, la fel cum este şi pe odăjdiile oficiale ale preoţilor Romei; era purtat de regi în mână, ca simbol al demnităţii sau autorităţii lor conferite în mod divin. Vestalele Romei păgâne îl purtau atârnat la gât, aşa cum fac acum călugăriţele.[112] La fel făceau şi egiptenii şi celelalte popoare barbare cu care aveau relaţii, după cum atestă monumentele egiptene. Referindu-se la împodobirea unora dintre aceste triburi (Fig. 44), Wilkinson scrie următoarele:

> Cingătoarea era uneori foarte ornamentată; bărbaţii purtau cercei, la fel ca femeile şi, în mod frecvent aveau o cruciuliţă atârnată la gât, sau la gulerul hainei. Adoptarea acesteia din urmă nu le era proprie; ea era ataşată sau figurată şi pe robele Rot-n-no; şi indicii ale ornamentelor fanteziste ale lui Rebo, arătând că ea era deja în folosinţă *încă din secolul al XV-lea dinaintea erei creştine.*[113]

---

[110] Layard, *Nineveh and Babylon*, p. 211; *Nineveh and its Remains*, vol. II, p. 446.

[111] Wilkinson, vol. I, p. 365.

[112] Părintele Lafitan, *Moeurs des Sauvages Ameriquains*, vol. I, p. 442.

[113] Wilkinson, vol. I, p. 376.

Fig. 44: Păgâni din antichitate,
împodobiţi cu cruci.

Cu greu poţi găsi vreun trib păgân unde să fie atestată existenţa crucii. La ea se închinau celţii păgâni cu mult înaintea întrupării şi a morţii lui Cristos[114]. Maurice scrie:

> Este un fapt nu mai puţin remarcabil decât bine atestat că, în crângurile lor, druizii erau obişnuiţi să selecţioneze cel mai falnic şi mai frumos copac ca o emblemă a Zeităţii pe care o adorau şi, tăindu-i ramurile laterale, ei fixau pe partea superioară a trunchiului două dintre cele mai mari ramuri într-un asemenea fel încât ele se extindeau de-o parte şi de alta, ca braţele unui om şi, împreună cu trunchiul, prezentau aparenţa unei CRUCI URIAŞE, iar pe scoarţă, în câteva locuri, era inscripţionată litera Tau.[115]

---

[114] Crabb, *Mythology*, p. 163.

[115] Maurice, *Indian Antiquities*, vol. VI, p. 49.

Cu veacuri înainte să fi pus misionarii romano-catolici piciorul în Mexic, acolo existau cruci mari de piatră ridicate, probabil pentru „zeul ploii”.[116] Crucea, căreia i se aducea închinare pe tărâmuri atât de vaste, sau era care era considerată a fi o emblemă sacră, era simbolul univoc al lui Bachus, babilonianul „Mesia”, întrucât el era reprezentat cu o cordeluţă acoperită de cruci (Fig. 45.)

Fig. 45: Bachus, cu cordeluţă
brodată cu cruci.

Figura capului de mai sus este redată şi în figura 22, dar este mărită, pentru a se vedea crucile mai bine. Cititorule, întoarce-te şi reciteşte ceea ce am scris despre închinarea Romei în Vinerea Mare, sub forma „Crucii de foc” şi deplina semnificaţie a acestei închinări îţi va apărea cu claritate.

---

[116] Prescott, *Conquest of Mexico*, vol. I, p. 242.

Simbolului zeului babilonian i se aduce închinare până astăzi în toate regiunile tătarilor, acolo unde budismul predomină, iar felul în care este reprezentat printre ei alcătuieşte un comentariu remarcabil al limbajului pe care-l întrebuinţează Roma privitor la cruce.

Colonelul Wilford scrie în *Asiatic Researches*:

> Deşi nu este un obiect de închinare printre Baud'has sau budişti, este, totuşi, o emblemă favorită şi un instrument. Este exact crucea maniheilor, din care cresc frunze şi flori. Această cruce, care rodeşte frunze şi flori (şi roade, mi s-a spus), este denumită pomul divin, pomul zeilor, pomul vieţii şi cunoaşterii şi roditor a tot ceea ce este bun şi de dorit, şi este plantat în paradisul terestru.[117] (Fig. 46[118])

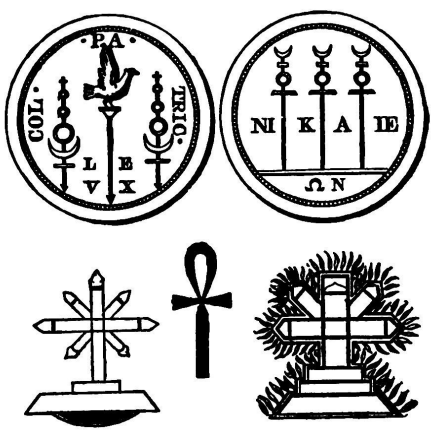

Fig. 46

[117] *Asiatic Researches*, vol. X, p. 124.

[118] Cele două de mai sus sunt stindarde ale popoarelor barbare păgâne din Orient, după Bryant, *Mythology,* vol. al III-lea, p. 327. Crucea neagră din mijloc este „Tau, semnul sacru egiptean al vieţii", după Wilkinson, vol. al V-lea, p. 283. Cele două de mai jos sunt cruci budiste, după *Asiatic Researches*, vol. al X-lea, p. 124.

Compară acest limbaj cu cel pe care Roma îl întrebuinţează privitor la cruce şi veţi vedea cât de exactă este coincidenţa. În Oficiul Crucii, ea este denumită „Pomul vieţii", iar închinătorii sunt învăţaţi să i se adreseze astfel: „Te salut, Cruce, lemn triumfal, adevărata mântuire a lumii, printre copaci nu este niciunul asemenea ţie, în frunză, floare şi boboc... O, Cruce, singura noastră nădejde, sporeşte neprihănirea celor evlavioşi şi iartă greşelile celor vinovaţi."[119]

Oare ar putea cineva, citind naraţiunile Evangheliei privitoare la crucificare, să creadă că această naraţiune ar putea germina vreodată într-o extravaganţă de „frunză, floare, boboc", aşa cum apare în Oficiul Catolic? Dar atunci când se ia în considerare că crucea budistă, la fel ca şi cea babiloniană, era emblema recunoscută a lui Tammuz, care era cunoscut ca ramura de vâsc sau „Atoate-tămăduitorul",

---

[119] *Review of Epistle of Dr. Gentianus Harvet* din *Louvaine,* p. 251, A. Citatul următor este una din strofele imnului de mai sus, în original:

„O crux, lignum triumphale
Mundi vera salus, vale,
Inter ligna nullum tale
Fronde, flore, germine."

Textul de mai sus a fost versificat de catolicizatorii Bisericii Anglicane şi a fost publicat în urmă cu câţiva ani, altături de alte părţi provenind din aceeaşi sursă, într-un volum intitulat *Devotions on the Passion*. Ziarul *London Record*, din aprilie, 1842, a redat următorul text, ca mostră din „*Devotions*", furnizat de aceşti „lupi în blană de oaie" pentru enoriaşii Bisericii Angliei:

O, cruce credincioasă, pom neasemuit,
Nici o pădure nu rodeşte ca tine
Frunză, floare, boboc;
Dulce este lemnul tău, dulce şi greutatea,
Şi dulci cuiele care te străpung,
Lemn dulce.

atunci este uşor de observat modul în care iniţiala sacră ar trebui reprezentată ca fiind acoperită cu frunze şi cum Roma, adoptând-o, o denumeşte „Leacul care-i ocroteşte pe cei sănătoşi, îi vindecă pe bolnavi şi face ceea ce puterea omenească singură nu putea să facă."[120]

Acum, acest simbol păgân pare să se fi strecurat mai întâi în Biserica creştină din Egipt şi, în general, în Africa. O afirmaţie a lui Tertullian, cam pe la mijlocul celui de-al III-lea secol, arată cât de infectată de vechiul aluat era Biserica din Cartagina în acele vremuri[121]. În special Egiptul, care nu a fost niciodată evanghelizat pe deplin, pare să fi preluat conducerea în introducerea acestui simbol păgân. Prima formă a ceea ce a fost denumită *Crucea Creştină,* găsită acolo pe monumentele creştine, este în mod univoc Tau-l păgân sau „Semnul vieţii" egiptean. Cititorul să lectureze cu atenţie următoarea afirmaţie a lui Sir G. Wilkinson:

> „Un fapt încă mai curios poate fi menţionat privitor la această literă hieroglifică (Tau), pe care creştinii din perioada timpurie a Egiptului au adoptat-o în loc de cruce, care a substituit litera *după aceea*, prefixând inscripţiile în aceeaşi manieră ca şi crucea în *vremurile de mai târziu*. Întrucât, deşi dr. Young avea unele scrupule în ceea ce priveşte credinţa în afirmaţia lui Sir A. Edmonstone, anume că ea ocupă această poziţie în mormintele marelui Oasis, eu pot atesta că aşa stau lucrurile şi că numeroase inscripţii, la începutul cărora se află *Tau*, sunt păstrate până în ziua de azi pe monumentele creştine timpurii."[122]

---

[120] Din imnul citat.

[121] Tertullian, *De Corona Militis*, cap. III, vol. II, p. 80.

[122] Wilkinson, vol. V, pp. 283, 284.

Sensul acestei afirmaţii este evident acesta, că în Egipt forma cea mai timpurie a ceea ce mai târziu a fost denumit cruce nu era alta decât „*Crux Ansata*” sau „Semnul vieţii”, purtată de Osiris şi de toţi ceilalţi zei egipteni, şi că după aceea s-a renunţat la *ansa* sau la „mâner” şi ea a devenit Tau simplu, crucea obişnuită, cum apare ea şi astăzi şi că, prin urmare, designul primei ei utilizări pe morminte nu putea avea nici o referire la crucificarea Nazarineanului, ci era pur şi simplu rezultatul ataşamentului faţă de vechile şi mult-îndrăgitele simboluri păgâne, care este întotdeauna puternic în cei care, deşi adoptă numele de creştin şi mărturisesc creştinismul, încă mai sunt în mare măsură păgâni în inimi şi simţiri. Aceasta, şi numai aceasta, este originea închinării la „cruce”.

Fără îndoială, aceasta apărea ca fiind foarte straniu şi foarte incredibil pentru cei care au citit istoria Bisericii prin lentile catolice, aşa cum s-a întâmplat cu mulţi, chiar şi printre protestanţi, şi în special cei care-şi amintesc de istorisiri faimoase despre crucea apărută în mod miraculos în faţa împăratului Constantin, în ziua dinaintea victoriei decisive de la podul Milvian, fapt care a decis sorţile păgânismului declarat şi a creştinismului nominal. Dacă ar fi adevărată, această istorisire, aşa cum este ea relatată în mod obişnuit, ar da cu siguranţă impresia că sancţionează în mod divin reverenţa faţă de cruce.

Însă această povestire, atunci când este cernută cu atenţie, potrivit celei mai comune versiuni a sale, se va arăta a fi bazată pe o înşelătorie, o înşelătorie în care chiar şi un om atât de bun ca Milner şi-a îngăduit să cadă. Relatarea sa apare după cum urmează:

> Constantin, mărşăluind din Franţa spre Italia, îndreptându-se împotriva lui Maxentius, într-o expediţie care, după toate probabilităţile, urma fie să-l înalţe, fie să-l piardă, era chinuit de nelinişte. Se gândea că ar fi avut nevoie de un zeu care să-l protejeze. Dumnezeul creştinilor era cel mai îndrituit să primească atenţie, dar el voia o dovadă satisfăcătoare cu privire la existenţa şi puterea Sa reală, şi el nici nu înţelegea mijloacele de a îndeplini aceasta, nici nu putea fi mulţumit de indiferenţa ateistă la care consimţeau mulţi generali şi eroi din vremea sa. El s-a rugat, a implorat cu atâta vehemenţă şi insistenţă, încât Dumnezeu nu i-a lăsat ruga fără răspuns. În timp ce mărşăluia cu trupele sale după-amiaza, trofeul crucii a apărut foarte luminos pe cer, mai strălucitoare decât soarele, cu această inscripţie: „Biruieşte prin aceasta". El şi oştenii săi au fost uluiţi de această privelişte, iar el a continuat să chibzuiască la acest eveniment până noaptea. Şi, în timp ce dormea, Cristos i-a apărut cu acelaşi semn al crucii şi l-a îndrumat să folosească simbolul ca însemnul său militar.[123]

Aceasta este declaraţia lui Milner. Acum, în ceea ce priveşte „trofeul crucii", câteva cuvinte vor fi suficiente pentru a arăta că aceasta nu are absolut niciun fel de bază. Nu cred că este necesar să disputăm faptul furnizării vreunui semn miraculos. Poate că a fost dat cu această ocazie un „*dignus vindice nodus*", adică o criză vrednică de o intervenţie dumnezeiască, poate că nu a fost dat. Cu toate acestea, eu nu investighez dacă a fost ceva ieşit din comun. Bazându-mă pe *supoziţia* că, în această chestiune, împăratul Constantin a fost de bună credinţă şi că ar fi avut loc într-adevăr o apariţie miraculoasă pe cer, totuşi, eu spun aceasta, că nu semnul crucii este ceea ce a fost văzut, ci un lucru

---

[123] *Church History,* vol. II, p. 41. Miller face referire la Eusebius, *Constant*., XVII. Dar aceasta este o eroare; sursa este *De Vita Constant*., cartea I, cap. 28, 29, p. 173.

complet diferit: *numele* lui Cristos. Faptul că aşa au stat lucrurile îl vedem îndată pe baza mărturiei lui Lactanţiu, care a fost tutorele lui Crispus, fiul lui Constantin, şi care a fost autorul cel mai timpuriu care a făcut vreo relatare a acestei chestiuni şi înseşi dovezile indisputabile aduse de Constantin cu privire la stindard, aşa cum ne-au fost transmise prin intermediul medaliilor bătute în acea perioadă. Mărturia lui Lactanţiu este cea decisivă:

> Constantin a fost avertizat într-un vis să facă semnul ceresc al lui Dumnezeu pe scuturile soldaţilor şi aşa să meargă la război. El a făcut după cum a fost sfătuit şi a însemnat cu litera transversală X, însemnând *Cristos*, partea superioară a scuturilor lor. Echipată cu acest însemn, oştirea sa a scos sabia.[124]

Acum, litera X era doar iniţiala *numelui* lui Cristos, fiind echivalentă în greacă cu CH. Prin urmare, dacă împăratul Constantin a făcut aşa cum a fost îndemnat atunci când a făcut „semnul ceresc al lui Dumnezeu" în forma literei X, atunci înseamnă că el a făcut litera X, ca „simbol al lui *Cristos*" şi *nu* semnul crucii, pe care l-a zărit pe cer. Atunci când a fost făcut Labarum, sau faimosul stindard al lui Constantin, avem dovezi rămase de la Ambroziu, binecunoscutul episcop de Milano, care spun că stindardul a fost format chiar pe baza principiului conţinut în afirmaţia lui Lactanţiu, adică aceea că ea pur şi simplu înfăţişează numele Răscumpărătorului. El denumeşte aceasta:

---

[124] Lactantius, *De mortibus Persecutorum*, 44, pp. 565, 566. Cuvintele exacte ale lui Lactantius sunt: „Commonitus est in quiete Constantinus, ut coeleste signum Dei notaret in scutis, atque ita proelium commiteret. Fecit ut jussus est et traversa X litera summo capite circumflexo, Christum scutis notat. Quo signo armatus exercitus capit ferrum."

Labarum, hoc est Cristi sacratum nomine signum[125], adică „Labarum, sau altfel spus, însemnul consacrat pe temeiul NUMELUI lui Cristos."[126]

Nu există nici cea mai neînsemnată aluzie la vreo cruce, la nimic altceva decât pur şi simplu la numele lui Cristos. În timp ce avem aceste mărturii ale lui Lactanţiu şi Ambroziu, atunci când ajungem să examinăm stindardul lui Constantin, descoperim relatările ambilor autori pe deplin confirmate: descoperim că stindardul care purta aceste cuvinte „*Hoc signo victor eris*," adică „În acest semn vei fi biruitor", despre care se spune că i-au fost adresate din cer împăratului, nu are nimic de-a face cu semnul crucii decât litera X. În catacombele romane, pe un monument creştin dedicat „Sinphoniei şi fiilor săi", există o aluzie distinctă la istorisirea vedeniei, dar acea aluzie arată că X-ul, şi nu crucea, era considerat a fi „semn ceresc". Cuvintele din fruntea inscripţiei sunt acestea:

---

[125] *Ambrosii Opera*, vol. IV, p. 327.

[126] *Epistola lui Ambroziu către Împăratul Teodosie privitoare la propunerea restaurării altarului păgân al Victoriei în Senatul roman*. Subiectul „Labarum" a fost foarte mult încurcat din pricina ignoranţei cu privire la semnificaţia cuvântului. Bryant *presupune* (şi eu însumi am fost dus în eroare pe vremuri de această presupunere) că el a fost aplicat pe stindardul care purta semiluna şi crucea, dar el nu furnizează dovezi pentru această presupunere, iar acum eu cred că nici nu poate fi adusă vreuna. Numele Labarum, despre care, în general, se crede că ar proveni din Răsărit, tratat ca un cuvânt oriental, îşi trădează pe dată semnificaţia. El provine, evident, din *lab*, „a vibra" sau „a se mişca de colo-colo", şi *ar*, „a fi activ". Interpretat în acest fel, Labarum semnifică pur şi simplu un steag sau un drapel „mişcând de colo-colo" în vânt, iar aceasta concordă în întregime cu limbajul lui Ambroziu „un *stindard* consacrat pe temeiul *numelui* lui Cristos", care sugerează un steag.

„IN HOC VINCES[127]
X."

Oricum, aici nu este precizat ca „semn victorios" nimic altceva decât X-ul. Neîndoielnic, există unele exemple ale stindardului lui Constantin în care apare o lance de care este prins un drapel şi care înfăţişa litera X[128], iar Eusebiu, care a scris atunci când superstiţia şi apostazia erau la lucru, încearcă din răsputeri să facă să pară că litera X era elementul esenţial din însemnul lui Constantin. Însă acest lucru este, evident, o greşeală: litera X, alcătuită din două segmente de dreaptă puse de-a curmezişul, nu era nouă şi nu era specifică pentru stindardul lui Constantin.

Tertulian arată[129] că această literă care se scrie prin semne puse de-a curmezişul apăruse cu mult înainte pe *vexillum*, stindardul roman păgân care susţinea steagul şi era folosit pur şi simplu pentru expunerea acelui steag. Prin urmare, dacă această literă scrisă de-a curmezişul era „semnul ceresc", atunci nu ar fi fost nevoie de vreun glas din cer care să-l fi îndemnat pe Constantin să-l facă, şi nici întocmirea sau expunerea sa nu ar fi stârnit vreo atenţie în mod special din partea celor care l-ar fi văzut. Nu avem absolut nici o dovadă că faimoasa legendă „Biruieşte în aceasta!" ar avea vreo legătură cu lancea, dar avem dovezi dintre cele mai hotărâtoare că acea legendă se referea într-adevăr la litera X.

---

[127] În aceasta vei birui.

[128] Dr. Maitland, *Church in the Catacombs*, p. 169.

[129] *Apologeticus Adv. Gentes*, cap. 16, vol. I, pp. 368, 369.

Acum, faptul că acest X nu a fost menit a fi semnul crucii, ci iniţiala numelui lui Cristos, este învederat din faptul aceea că litera grecească P, echivalentă cu litera R pe care o avem noi, este inserată în mijlocul său, prin această alăturare dând CHR. Oricine doreşte poate să cerceteze singur gravurile din *Horae Apocalypticae*, de d-l Elliott. Aşadar, stindardul lui Constantin era pur şi simplu *numele* lui Cristos. Dacă această soluţie a venit din Cer sau de pe Pământ, adică fie că a fost sugerată de înţelepciunea omenească, fie de cea dumnezeiască – presupunând că împăratul Constantin a fost sincer în mărturisirea sa creştină – în aceasta nu era implicat nimic mai mult decât o întruchipare literală a sentimentului psalmistului: „În *numele* Domnului ne vom flutura steagurile." A înfăţişa acest nume pe stindardele Romei imperiale era un lucru cu desăvârşire nou, iar priveliştea acelui nume – şi mică ne este îndoiala cu privire la aceasta – i-a înzestrat pe ostaşii creştini din oştirea lui Constantin cu un foc mai mare ca de obicei pentru a lupta şi a învinge la podul Milvian.

În remarcile de mai sus am operat pe baza presupunerii că împăratul Constantin a acţionat de bună credinţă, în calitate de creştin. Cu toate acestea, buna sa credinţă a fost pusă la îndoială[130], iar eu nu sunt ferit de suspiciunile că X *poate* fi fost intenţionat să aibă un înţeles pentru creştini, şi un altul pentru păgâni. Este cert că X era simbolul zeului Ham din Egipt, şi în această ipostază era înfăţişat pe pieptul imaginii sale.[131] Cu toate acestea, orice

---

[130] De Gavazzi, în publicaţia sa intitulată *The Free Word.*

[131] A se vedea Wilkinson, vol. VI, „Khem".

poziţie s-ar lua vizavi de sinceritatea lui Constantin, presupusul mandat dumnezeiesc pentru reverenţa arătată semnului crucii cade cu desăvârşire.

În privinţa semnului X, nu există nici o îndoială că creştinii care nu ştiau nimic despre comploturi sau uneltiri secrete îl înţelegeau, aşa cum declară Lactanţiu, ca echivalent al numelui „*Cristos*". Prin urmare, în această perspectivă, el nu prezenta o atracţie mare pentru păgâni care, chiar şi atunci când se închinau lui Horus, fuseseră întotdeauna obişnuiţi să utilizeze misticul *Tau* sau crucea, ca „semn al vieţii" sau talisman magic care garanta tot ce era bun şi izgonea tot ce era rău. Prin urmare, atunci când, ca urmare a convertirii lui Constantin, gloate mari de păgâni au dat buzna în Biserică, la fel ca semi-păgânii din Egipt, ei au adus cu sine predilecţia pentru vechiul simbol. Consecinţa a fost aceea că, în scurt timp, pe măsură ce apostazia se răspândea, peste X, care în sine însuşi nu era un simbol nefiresc al lui Cristos, adevăratul Mesia, şi care pe vremuri fusese considerat ca atare, s-a aşternut uitarea, iar *Tau*, semnul crucii, semnul indiscutabil al lui Tammuz, falsul Mesia, era *substituit* pretutindeni, fiind pus în locul său. Astfel, prin „semnul crucii", Cristos a fost crucificat din nou de cei care mărturisesc că-I sunt ucenici. Acum, dacă aceste lucruri sunt chestiuni istorice, se mai minunează cineva că în Biserica Romană „semnul crucii" a fost considerat pretutindeni şi întotdeauna a fi un asemenea instrument de superstiţii şi înşelăciuni grosolane?

Există multe, mult mai multe lucruri în riturile şi ceremoniile Romei care ar putea fi invocate pentru a elucida subiectul nostru, dar cele de mai sus sunt suficiente.[132]

[132] Dacă remarcile de mai sus sunt bine întemeiate atunci cu siguranţă nu poate fi corectă folosirea semnului crucii sau a emblemei lui Tammuz în botezul creştin. În perioada revoluţiei, un comitet regal desemnat pentru a investiga riturile şi ceremoniile Bisericii Anglicane, numărând *opt* sau *zece* episcopi, a recomandat cu străşnicie ca folosirea crucii, ca tendinţă spre superstiţie, să fie abandonată. Dacă atunci a fost făcută o asemenea recomandare, şi încă din partea unei autorităţi faţă de care enoriaşii Bisericii Anglicane trebuie să manifeste respect, atunci cu cât mai mult ar trebui atare recomandare să fie întărită pe baza noii lumini pe care Providenţa dumnezeiască a aruncat-o asupra acestui subiect!

[pag. 386 … pag. 530]

CONCLUZIE

Am terminat acum sarcina ce mi-am propus-o. Dovezile nu sunt nici pe departe epuizate, dar, pe baza probelor pe care le-am adus, în cazul în care nu am dovedit fiecare punct pe care m-am angajat să-l demonstrez, fac apel la cititor. Există cineva care a studiat cu sinceritate dovezile pe care le-am adus şi care încă s-ar mai îndoi de faptul că Roma este Babilonul din cartea *Apocalipsa*? Există cineva care s-ar aventura să nege faptul că, de la temelie şi până la piatra pusă în vârful edificiului, ea este, în esenţă, un sistem de păgânism? Atunci, care ar trebui să fie concluzia practică din toate acestea?

1. **De-acum înainte, şi o dată pentru totdeauna, Biserica Romano-Catolică să fie tratată de fiecare creştin ca o biserică izgonită din ţarcul creştinismului. În loc de a vorbi despre ea ca despre o Biserică creştină, să fie recunoscută şi considerată ca fiind Taina fărădelegii, şi chiar sinagogă a lui Satan.** Cu astfel de dovezi copleşitoare despre caracterul său real, ar fi o nebunie – şi chiar mai rău, ar fi trădarea cauzei lui Cristos – să stai pur şi simplu în defensivă, pentru a duce tratative cu preoţii cu privire la legalitatea orânduielilor protestante, la validitatea actelor de cult protestante, sau la posibilitatea mântuirii în afara comunităţii sale de credinţă. Dacă Roma este acum admisă ca făcând parte din Biserica lui Cristos, atunci unde se află acel sistem păgân, care a existat vreodată, sau care există acum, care nu ar putea ridica aceeaşi pretenţie? În vechime, pe ce temeiuri putea fi

adoratorii Madonei şi Pruncului originali excluşi „din dreptul de cetăţenie al Israelului”, sau dovediţi a fi „străini de legămintele făgăduinţei”?

Pe ce motive ar putea închinătorii de astăzi ai lui Vişnu să fie plasaţi în afara graniţelor unei catolicităţi atât de largi? Babilonienii antici susţineau, aşa cum susţin şi hinduşii moderni, tradiţii clare şi distincte despre Sfânta Treime, despre întrupare şi ispăşire. Cu toate acestea, cine s-ar aventura să spună că această recunoaştere nominală a articolelor cardinale ale Revelaţiei Dumnezeieşti ar putea despovăra caracterul oricăruia dintre cele două sisteme de trăsătura distinctivă a celui mai ucigător şi mai blasfemiator păgânism? La fel stau lucrurile şi cu Roma. Adevărat, aceasta admite nominal termeni creştini şi nume creştine, dar tot ce este aparent în sistemul său creştin este mai mult decât neutralizat de către păgânismul malign pe care îl întrupează.

Să spunem că ostia pe care papalitatea o prezintă adepţilor săi poate fi demonstrată ca fiind iniţial făcută din făina cea mai aleasă; dar ce se întâmplă după aceea, dacă fiecare particulă de ostie este combinată cu acid prusic sau cu stricnină? Poate calitatea excelentă a ostiei să biruie virusul otrăvii? Poate exista altceva în afară de moarte spirituală şi veşnică pentru cei care continuă să se hrănească cu privire la produsele alimentare otrăvite pe care le oferă? Da, aici este problema, şi haideţi s-o confruntăm cu sinceritate. Poate exista mântuire într-o comunitate de credinţă în care se declară ca principiu fundamental că

Madona este „marea noastră nădejde, şi chiar SINGURUL TEMEI AL NĂDEJDII NOASTRE”?[1]

A sosit ceasul ca dragostea faţă de sufletele pieritoare ale oamenilor, traşi pe sfoară de o preoţie păgână, care abuzează de numele lui Cristos, să ceară ca adevărul acestei chestiuni să fie proclamat clar, tare şi neclintit. Fiara şi chipul Fiarei sunt demascate în faţa întregii creştinătăţi, iar straşnicul avertisment al Cuvântului Dumnezeiesc cu privire la închinarea la ele se aplică pe deplin:

> Apoi a urmat un alt înger, al treilea, şi a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului.”
>
> *Apocalipsa*, 14:9,10.

Aceste cuvinte sunt de maximă importanţă şi vai de omul acela care la sfârşit se va afla sub vinovăţia pe care o vestesc ele. După cum Elliott a recunoscut deja, aceste cuvinte conţin o „profeţie cronologică”, o profeţie care nu se referă la întunecatul Ev Mediu, ci la o perioadă care nu se află la mult timp de împlinirea sa, când Evanghelia va fi pe larg răspândită şi când peste caracterul şi osânda Bisericii apostate a Romei va fi aruncată o lumină strălucitoare (vs. 6-8). În cronologia dumnezeiască a evenimentelor, acestea apar îndată după ce un înger vesteşte „A CĂZUT, A CĂZUT BABILONUL”. Este ca şi cum am fi auzit noi înşine predicţia „Căderii Babilonului” anunţată

[1] În termenii răposatului papă Grigore, confirmaţi substanţial de către pontiful actual.

din înseşi înălţimile Romei, atunci când cele şapte coline ale „Cetăţii eterne” reverberau de arme de foc care proclamau nu numai cetăţenilor republicii romane, ci întregii lumi, că „PAPALITATEA CĂZUSE, *de facto* şi *de jure*, din tronul temporal al statului roman.[2]”

Acum, în ordine profeţiei, această ameninţare îngrozitoare vine *după* căderea Babilonului. Şi atunci, mai poate exista vreo îndoială privitoare la faptul că acest avertisment se aplică în mod special şi deosebit chiar la vremurile acestea? Până acum, adevărata natură a papalităţii nu a fost niciodată revelată; până acum, chipul Fiarei nu a fost niciodată ridicat. Până când chipul Fiarei nu a fost înălţat, până ce decretul blasfemiator al Neprihănitei Zămisliri nu a fost promulgat, asemenea apostazie nu avusese loc nici măcar în Roma şi asemenea vinovăţie, aşa cum este cea care zace la uşa marelui Babilon, nu fusese acumulată.

Atunci înseamnă că acest subiect este unul care are o importanţă infinită pentru fiecare din cei care se află în ţarcul Bisericii Romei, pentru fiecare din cei care se uită spre Cetatea celor şapte coline, aşa cum fac mulţi în prezent. Dacă cineva poate dovedi că Papa nu-şi asumă toate prerogativele şi nu poartă substanţialmente toate titlurile blasfemiatoare ale Fiarei babiloniene care „avea rana de sabie, şi trăia”, şi dacă se poate arăta faptul că Madona, aşa cum a fost instituit recent de comun acord, nu este în fiecare mod esenţial aceeaşi cu „Chipul” caldeean al Fiarei, atunci

---

[2] Cartea *Apocalipsa* anunţă două *căderi* ale Babilonului. Căderea la care se face referire mai sus este doar *prima* dintre ele. Profeţia indică cu claritate că *după* prima sa cădere, ea se va ridica la o înălţime şi mai mare decât prima dată şi de-aici apare şi necesitatea avertismentului.

înseamnă că-şi poate permite într-adevăr să dispreţuiască avertismentul conţinut în aceste cuvinte. Dar dacă nu pot fi dovedite nici primul, nici al doilea (iar eu îndemn la cea mai strictă scrutare în privinţa ambelor), atunci toţi cei din ţarcul papalităţii pot să se cutremure la auzul acestui avertisment. Fie ca acum glasul dumnezeiesc şi vocea celei mai tandre iubiri să fie auzită ca niciodată înainte răsunând din Tronul veşnic până la fiecare adept al Babilonului mistic: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei."

2. Dar dacă vinovăţia şi pericolul în care se află cei care aderă la Biserica romană, crezând că aceasta este singura Biserică în care poate fi găsită mântuirea, sunt atât de mari, atunci cum trebuie să fie vina celor care, mărturisind protestantismul, susţin totuşi Babilonul osândit? Constituţia acestei ţări solicită ca Regina noastră să *jure*, înainte de a fi pusă coroana pe capul său şi înainte de a se aşeza pe tron, că „ea *crede*" că doctrinele esenţiale ale Romei sunt „*idolatre*". Toate Bisericile din Britania, înzestrate şi neînzestrate, declară într-un glas acelaşi lucru. Toate proclamă faptul că sistemul Romei este unul de idolatrie blasfemiatoare...şi, cu toate acestea, enoriaşii acestor Biserici, întrebuinţând bani protestanţi, pot înzestra şi susţine şcolile, colegiile şi capelanii acelui sistem idolatru.

Dacă vina catolicilor este mare, atunci vina protestanţilor care susţin un asemenea sistem trebuie să fie de zece ori mai mare. Această vinovăţie s-a acumulat mult în ultimii trei sau patru ani. În timp ce regele Italiei, în

înseşi statele Bisericii – dar care, recent, au devenit ale Papei – a suprimat mănăstirile (şi în decurs de doi ani au fost suprimate nu mai puţin de 54 dintre ele, iar proprietăţile lor confiscate), guvernul britanic a avut o politică ce a acţionat exact invers, născocind nu numai la construirea mănăstirilor, fapt interzis de legea ţării, ci chiar a acordat zestre acestor instituţii ilegal, sub numele de Case de reeducare. Numai cu puţin timp în urmă s-a afirmat pe temeiul autorităţii registrului *Catholic Directory*, că în decursul a trei ani, 52 de noi mănăstiri au fost *adăugate* la sistemul monastic al Marii Britanii[3], aproape egal cu cel al mănăstirilor confiscate de italieni, dar, cu toate acestea, creştinii şi bisericile creştine privesc acest fapt cu indiferenţă.

Dacă până acum a existat vreo scuză pentru o gândire superficială privitoare la vinovăţia pe care am adunat-o prin faptul că am susţinut idolatria în mod naţional, această scuză nu mai este valabilă. În India, Dumnezeul Providenţei S-a demonstrat a fi Dumnezeul Apocalipsei. Prin intermediul unor evenimente care au făcut să ţiuie urechile tuturor celor care le-au auzit, El a dovedit unei lumi cuprinsă de groază că fiecare cuvânt de mânie scris cu trei mii de ani împotriva idolatriei este astăzi la fel de plin de putere ca în zilele când, din cauza idolilor lor, El a pustiit poporul lui Israel, cu care făcuse legământ, şi i-a predat în mâinile vrăjmaşilor lor. Dacă oamenii încep să vadă că este primejdios pentru creştinii mărturisitori să susţină idolatria păgână din India, ei trebuie să fie într-adevăr orbi dacă nu văd la fel de bine că este la fel de primejdios să susţină idolatria păgână a

[3] Citat în *Irish Covenanter,* Februarie, 1862, p. 52

Romei. Prin ce diferă păgânismul Romei de cel al hinduismului? Numai prin aceea că păgânismul roman este mai desăvârşit, mai perfecţionat, mai primejdios şi mai insidios decât celălalt.

Mă tem că, după ce toate acestea au fost înfăţişate, nu puţini se vor revolta cu privire la expunerea comparată a papalităţii şi păgânismului nedeghizat. Prin urmare, să-mi fie îngăduit să întăresc opinia mea prin mărturiile a doi distinşi scriitori, bine calificaţi pentru a se pronunţa asupra acestui subiect. Cel puţin, ei vor arăta că estimarea pe care mi-am format-o nu este unică. Scriitorii la care mă refer sunt Sir George Sinclair din Ulbster şi dr. Bonar din Kelso. Puţini sunt aceia care au studiat sistemul Romei cu mai multă acurateţe decât Sir George şi în ale sale *Letters to the Protestants of Scotland* el a adus toată fertilitatea geniului său, *curiosa felicitas* a stilului său şi bogăţiile minţii sale deosebit de cultivate pentru a elucida tema sa. Mărturia lui Sir George este următoarea:

> „Catolicismul este un sistem rafinat de păgânism creştinizat şi care diferă de prototipul său în principal prin faptul că este *mai* trădător, *mai* crud, *mai* primejdios, *mai* intolerant.[4]"

Opinia fundamentată a dr. Bonar este exact aceeaşi, fiind anume exprimată având în vedere în special masacrul din Cawnpore:

> „Noi, acasă, facem pentru papalitate ceea ce am făcut pentru idolatrii din străinătate şi, într-adevăr, în final rezultatele vor fi aceleaşi şi chiar mai rele, întrucât

[4] *First Series*, p. 121

> cruzimea papală şi setea după sângele nevinovaţilor au fost cele mai sălbatice şi mai nemiloase dintre cele pe care le-a văzut lumea. Cawnpore, Delhi şi Bareilly sunt doar fleacuri în comparaţie cu *brutalităţile demonice* săvârşite de Inchiziţie şi de oştile fanatismului papal.[5]"

Acestea sunt cuvintele adevărului şi sobrietăţii, pe care nu le poate disputa nici un om familiarizat cu istoria modernă a Europei. Există marele pericol ca, în acest moment, ele să fie trecute cu vederea, fapt care, dacă s-ar întâmpla să fie, ar fi o eroare fatală. Să nu trecem cu vederea faptul elocvent că, în timp ce istoria apocaliptică se desfăşoară până la consumarea tuturor lucrurilor, în dumnezeiasca prefigurare toate celelalte păgânisme ale lumii sunt într-un fel trecute în umbră de păgânismul Romei papale. Babilonul care şade pe cele şapte coline este acela împotriva căruia sfinţii sunt avertizaţi dinainte, iar cele şapte potire de aur, pline de mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor, urmează să fie vărsate asupra Neamurilor tocmai din pricina închinării la Fiară şi la chipul său.

Acum, dacă glasul lui Dumnezeu a fost auzit în recentele calamităţi indiene, atunci protestantismul din Marea Britanie se va trezi pentru a mătura o dată şi pentru totdeauna toată susţinerea naţională, atât cea a idolatriei Hindustanului, cât şi cea încă mai malignă a Romei. Atunci, într-adevăr, am avea parte de o prelungire a liniştii noastre, atunci am avea nădejdea că Britania va fi înălţată şi că puterea sa se va întemeia pe un fundament ferm şi stabil.

---

[5] *British Messenger*, Dec. 1857

Dar dacă nu vom auzi glasul, dacă nu vom primi mustrarea, dacă vom „refuza să ne întoarcem", dacă vom persista în păstrarea, în paguba naţională, a „idolului gelozie care stârneşte la gelozie", atunci, după lovituri repetate şi tot MAI PUTERNICE pe care justiţia lui Dumnezeu ni le administrează, vom avea toate motivele să ne temem că, dacă peste conaţionalii noştri din India au venit unele calamităţi, altele mai rele ar putea veni peste noi, acasă, în cadrul graniţelor noastre, întrucât atunci când „idolul geloziei" a fost ridicat în Ierusalim de bătrânii lui Iuda a spus Domnul „De aceea şi Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă, şi nu Mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta." El va dezlănţui cipaii[6], ale căror sentimente idolatre şi înclinaţii antisociale le-am stârnit atât de mult, pentru a ne pedepsi pentru omagiile vinovate pe care le-am adus idolatriei lor, şi poate la fel de uşor să dezlănţuie puterile papale ale Europei pentru a se răzbuna pe noi pentru că ne-am gudurat în mod criminal pe lângă papalitate.

3. Dar, mai mult, dacă opiniile înfăţişate în această lucrare sunt corecte, atunci este timpul ca Biserica lui Dumnezeu să fie stârnită. Oare de-acum încolo urmează martorii să fie ucişi?... Şi numai în ultimul an sau doi a fost întocmit chipul Fiarei, la instigarea căreia urmează să fie făcută munca sângeroasă?... Este aceasta, deci, timpul pentru a fi indiferent, leneş, căldicel pe plan religios?... Cu

---

[6] Cipai: soldat indian din armata anglo-indiană pe care, pe vremuri, Imperiul Britanic o constituise în India. N. tr.

toate acestea, vai! cât de puţini sunt cei care-şi ridică glasul ca o trâmbiţă, care sună semnalul de alarmă în muntele sfânt al lui Dumnezeu – care se mobilizează potrivit gravităţii situaţiei de urgenţă – pentru a aduna oştirile înarmate ale Domnului pentru bătălia ce va să vie!

Emisarii Romei trudesc de ani de zile, neîncetat, zi şi noapte, la timp şi ne la timp, în toate felurile care pot închipuite, pentru a promova cauza stăpânului lor...şi în mare măsură au şi reuşit. Dar „copiii luminii" şi-au îngăduit să adoarmă legănaţi de o siguranţă fatală; ei şi-au încrucişat braţele şi au adormit atât de profund încât parcă Roma ar fi dispărut de pe faţa Pământului, de parcă Satan însuşi ar fi fost legat şi aruncat în Adânc, iar Adâncul şi-ar fi închis gura pentru a-i pecetlui rămânerea acolo timp de 1.000 de ani. Cât va mai continua această stare de lucruri? O, Biserică a lui Dumnezeu, trezeşte-te, trezeşte-te! Deschideţi ochii şi vezi dacă nu cumva la orizont sunt îngrămădiţi nori întunecaţi şi grei care arată apropierea unei furtuni. Cercetează tu singură Scripturile; compară-le cu faptele istorice şi spune dacă, în definitiv, nu există raţiuni pentru a suspecta faptul că înaintea sfinţilor există perspective mai sumbre decât îşi închipuie majoritatea dintre ei. Dacă se dovedeşte că convingerile expuse în aceste pagini sunt scripturale şi bine-întemeiate, atunci ele sunt vrednice măcar de investigare serioasă, în rugăciune. A-ţi îngădui un sentiment blazat şi amăgitor de siguranţă nu poate niciodată să ducă spre bine, atunci când, dacă aceste lucruri *sunt* adevărate, singura siguranţă poate fi găsită în cunoaşterea oportună a primejdiei şi a pregătirii adecvate, cu toată

activitatea, cu toată râvna, cu toată agerimea de minte pentru a le preîntâmpina.

Presupunând că acestea sunt primejdii deosebite iminente, şi că Dumnezeu ni le-a revelat în Cuvântul Său profetic, atunci bunătatea Lui este învederată. El ne-a făcut cunoscută primejdia pentru ca noi, fiind avertizaţi, să fim înarmaţi, şi pentru ca noi, cunoscându-ne slăbiciunea, să ne încredinţăm în harul Său atotputernic, pentru ca să simţim necesitatea unui botez proaspăt al Duhului Sfânt, pentru ca bucuria Domnului să fie tăria noastră, pentru ca să fim pe deplin hotărâţi pentru Domnul şi numai pentru El şi pentru ca să putem lucra, fiecare în sfera sa, cu energie şi sârguinţă sporite, în via Domnului, mântuind toate sufletele pe care le putem mântui, cât încă mai avem prilejul şi încă nu a venit întunecata noapte prezisă, în care nimeni nu poate lucra.

Deşi în faţă ne stau perspective întunecate, nu este timp pentru deznădejde; nimeni nu are temei să spună că, existând asemenea perspective, efortul este în zadar. Domnul poate binecuvânta şi da propăşire pentru propria Sa slavă eforturilor celor care se încing pentru a da bătăliile Sale în circumstanţele cele mai deznădăjduite, iar atunci când va năvali vrăjmaşul ca un râu, El poate, prin Duhul Lui, să ridice un stindard împotriva sa. Şi mai mult, lucrul acesta nu numai că este cu putinţă, ci există motiv să credem, întemeiaţi pe cuvântul profetic, că lucrurile chiar aşa vor şi sta: ultimul triumf al Omului Fărădelegii nu va fi dobândit fără ca mai întâi să fi avut loc o sforţare glorioasă a celor cu inimă loială Regelui Sionului.

Însă, dacă vrem să facem ceva cu adevărat eficient în acest război, este indispensabil să ştim şi să avem în continuu înaintea ochilor noştri caracterul nemaipomenit al Tainei Fărădelegii întrupate în papalitatea cu care ne-am încleştat. Papistăşia se laudă că ar fi „vechea religie" şi, într-adevăr, din cele văzute, apare a fi străveche: îşi poate trasa spiţa cu mult dincolo de era creştinismului, ajungând în urmă cu peste 4.000 ani, aproape până la perioada Potopului şi a construirii Turnului Babel. În timpul acelei întregi perioade elementele sale esenţiale au fost aproape aceleaşi, şi aceste elemente se adaptează într-un mod deosebit la natura umană stricată.

Majoritatea cred că papistăşia este un sistem pe care poţi să-l consideri ridicol şi de care poţi să râzi; dar Duhul lui Dumnezeu îl caracterizează pretutindeni a fi cu totul diferit. Fiecare afirmaţie din Scriptură arată că el a fost descris cu adevărat atunci când a fost caracterizat ca fiind „Capodopera lui Satan", politica sa de amăgire şi prindere în capcană dusă la desăvârşire. Nici diplomaţia politicienilor, nici înţelepciunea filosofilor, nici resursele ştiinţei omeneşti nu se pot pune cu şiretlicurile şi subtilităţile papalităţii. Satan, cel care le-a inspirat, a triumfat asupra acestora în repetate rânduri. Vedeţi, chiar naţiunile unde închinarea la Regina Cerului, cu toate urâciunile care o însoţeau, este cea care a înflorit cel mai mult în toate veacurile, au fost exact cele mai civilizate, cele mai lustruite, cele mai distinse pentru arte şi ştiinţe. Babilonul, locul din care această închinare şi-a luat zborul, a fost leagănul astronomiei. Egiptul, care a hrănit-o la sân, a fost mama tuturor artelor; după ce a fost izgonită din

Caldeea, cetăţile greceşti ale Asiei Mici, în care şi-a găsit refugiul, a fost faimoasă pentru poeţii şi filosofii lor, în rândurile primilor fiind trecut şi Homer, iar naţiunile continentului european, unde literatura este cultivată de mult timp, sunt acum prosternate înaintea sa.

Fără îndoială, forţa fizică este folosită acum în numele său, dar se ridică întrebarea: „cum de acest sistem, dintre toate celelalte, poate birui într-atât încât determină forţa fizică să-i asculte poruncile?" Acestei întrebări nu i se poate da nici un răspuns decât acesta că Satan, dumnezeul lumii acesteia, exercită cea mai mare putere în numele său. Forţa fizică nu a fost întotdeauna de partea închinătorilor caldeeni la Regina Cerului. Împotriva sa, puterea a fost pusă în formaţiune de luptă în repetate rânduri, dar, până acum, au fost învinse toate obstacolele şi biruite toate greutăţile. Cyrus, Xerxes şi mulţi dintre regii mezo-persani au izgonit preoţii săi din Babilon şi s-au trudit s-o dezrădăcineze din imperiul lor, dar ea a găsit un adăpost sigur în Pergam şi „Tronul lui Satan" a fost stabilit acolo. Splendoarea Pergamului şi a cetăţilor Asiei Mici s-a depărtat, dar închinarea la Regina Cerului nu a pierit: a făcut un salt şi s-a aşezat pe tronul Romei Imperiale. Tronul acela a fost răsturnat: au venit goţii arieni, arzând de mânie împotriva închinătorilor la Regina Fecioară, dar totuşi, închinarea respectivă s-a ridicat vioaie mai presus de toate tentativele de a o doborî şi, în curând, înşişi goţii arieni s-au prosternat la picioarele zeiţei babiloniene, aşezată în slavă pe cele şapte coline ale Romei.

În timpurile recente, puterile temporale ale tuturor regatelor Europei i-au izgonit din domeniile lor pe iezuiţi,

promotorii cei mai seamă ai acestui cult idolatru. Franţa, Spania, Portugalia, Neapole şi chiar Roma au adoptat aceleaşi măsuri şi, cu toate acestea, ce vedem în acest ceas? Acelaşi iezuitism şi închinare la Fecioară înălţat mai presus de aproape orice tron de pe continent. Atunci când privim la istoria ultimilor 4.000 de ani, ce însemnătate găsim în cuvintele inspirate care spun că „venirea Omului Fărădelegii" se va face cu lucrarea energică, cu „marea putere a lui Satan".

Acum, este acesta sistemul care, an de an, a dobândit tot mai multă putere în propriul nostru Imperiu Britanic? Şi se poate imagina, fie şi măcar pentru o clipă, că protestanţi molateci, cu reacţii încetinite şi căldicei ar putea opune rezistenţă unui asemenea sistem? Nu. A sosit ceasul ca proclamaţia lui Ghedeon să fie făcută în toată tabăra Domnului: „Cine este fricos şi se teme, să se întoarcă şi să se depărteze de muntele Gaaladului". Despre martirii din vechime se spune: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte". Aceeaşi lepădare de sine, acelaşi spirit hotărât sunt necesare astăzi la fel ca întotdeauna. Nu mai este nimeni pregătit să se ridice şi, în acelaşi spirit, să se încingă pentru marea bătălie care *trebuie* să vină, înainte ca Satan să fie legat şi aruncat în temniţa sa?

Poate că se crede că un asemenea eveniment poate avea loc fără o sforţare colosală şi că „dumnezeul veacului acestuia" va încuviinţa pe tăcute să renunţe la puterea sa pe care o are de mii de ani fără a-şi stârni toată mânia şi a-şi arăta toată energia şi iscusinţa pentru a preveni o asemenea catastrofă. Atunci, cine este de partea Domnului? Dacă

există unii care, în ultimii ani, au fost înviaţi şi învioraţi, stârniţi nu datorită entuziasmului omenesc, ci prin harul atotputernic al Duhului Domnului, pentru ce s-a întâmplat aceasta? Numai pentru ca ei înşişi să fie păziţi de mânia ce va să vie? Nu, ci pentru ca, zeloşi pentru slava Domnului lor, ei să poată acţiona făcând parte dintre adevăraţii martori, luptând cu străşnicie pentru credinţa care a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna, menţinând onoarea lui Cristos în opoziţie cu cel care-I uzurpă prerogativele în mod blasfemiator.

Dacă servii lui Antihrist îi sunt fideli stăpânului lor şi sunt neobosiţi în promovarea cauzei sale, se va spune oare că servii lui Cristos sunt mai puţin fideli slujbei lor? Dacă nimeni altcineva nu se va mobiliza, cu siguranţă că pentru inimile generoase ale slujitorilor tineri care acum se ridică în slujba lui Cristos, în fragedă tinereţe şi de dragul logodnei lor, apelul nu va fi făcut în zadar, atunci când apelul este făcut în Numele Celui pe care-L iubesc sufletele lor, ca în această uriaşă criză a Bisericii şi a lumii, ei „să vină în ajutorul Domnului, ajutorul Domnului împotriva celor puternici”, pentru a face ceea ce au în inimă, pentru a întări mâinile şi a încuraja inimile celor ce caută să stăvilească valul apostaziei şi să se împotrivească eforturilor oamenilor care trudesc cu atâta râvnă, fiind orbiţi de patronajul „puterilor veacului viitor”, pentru a aduce această ţară iarăşi sub puterea Omului Fărădelegii.

Pentru a lua parte la aceasta şi a continua cu statornicie şi perseverenţă în mijlocul unei stări de indiferenţă crescândă, este indispensabil ca servii lui Cristos să devină de nestrămutat în hotărârea lor. Dar dacă au parte

de harul de a face aceasta, nu o vor face fără ca, în cele din urmă, să nu aibă o răsplată bogată, şi, în timp, au parte de promisiunea fermă şi neclintită că, „după cum le este ziua, tot aşa le va fi şi tăria". Pentru toţi aceia care doresc într-adevăr să-şi îndeplinească partea ca buni ostaşi ai lui Isus Cristos, există cea mai puternică şi mai bogată încurajare. Având sângele lui Cristos stropit peste conştiinţă, având Duhul lui Cristos cald şi lucrând în inimă, purtând pe frunte numele Tatălui nostru şi având o viaţă care, la fel ca şi buzele noastre, aduc mărturie în mod consecvent pentru Dumnezeu, vom fi pregătiţi pentru orice eveniment.

Dar pentru asemenea vremuri neobişnuite nu este îndeajuns harul obişnuit. Dacă în faţa noastră există într-adevăr, astfel de perspective, după cum m-am străduit să dovedesc că există, atunci trebuie să trăim şi să simţim şi să acţionăm ca şi cum am auzi în fiecare zi răsunând în urechile noastre cuvintele marelui Autor al mântuirii noastre: „Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii."

În cele din urmă, fac apel la fiecare cititor al acestei lucrări, să vadă dacă nu cumva ea conţine un argument pentru dumnezeirea Scripturilor, precum şi o demascare a imposturilor Romei. Cu siguranţă, dacă în paginile anterioare există un lucru care a fost dovedit mai mult ca altele, atunci acesta este acela că Biblia nu este o fabulaţie întocmită cu viclenie, ci, în vechime, oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu au vorbit şi au scris după cum au fost mânaţi de Duhul Sfânt. Ce altceva poate lămuri unitatea minunată a

tuturor sistemelor idolatre ale lumii decât faptele consemnate din capitolele timpurii ale cărţii *Genesa*, care au fost întâmplări reale în care, după cum întreaga omenire a fost implicată, tot aşa, întreaga omenire le-a păstrat în variatele sale sisteme prin memoriale distincte şi incontestabile, deşi cei care le-au păstrat au pierdut de mult timp adevărata cheie spre înţelegerea lor?

Şi ce altceva decât Omniscienţa ar fi putut prevedea că un sistem, aşa cum este cel al papalităţii, ar fi putut vreodată să-şi croiască drumul în Biserica creştină şi să meargă înainte şi să prospere aşa cum a făcut-o? Cum ar fi putut vreodată Ioan, exilatul solitar din ostrovul Patmos, să-şi închipuie în inima sa că vreunul dintre ucenicii mărturisitori ai Mântuitorului pe care-L iubea şi care a zis „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta", va aduna şi sistematiza toată idolatria şi superstiţia şi imoralitatea Babilonului lui Belşaţar, o va introduce în sânul Bisericii şi, cu ajutorul ei, se va aşeza pe tronul cezarilor şi de-acolo, ca mari preoţi ai Reginei Cerurilor şi dumnezei pe Pământ, vor stăpâni neamurile timp de 1.200 de ani cu un toiag de fier?

Previziunea omenească n-ar fi putut face aceasta niciodată, dar exilatul din Patmos a făcut-o. Peniţa sa, aşadar, trebuie să fi fost călăuzită de Cel care cunoaşte sfârşitul încă de la început şi care cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi. Iar dacă acum înţelepciunea lui Dumnezeu străluceşte atât de tare din expresia dumnezeiască „Babilonul cel mare", în care a fost condensată o asemenea imensitate de înţelesuri, oare aceasta nu s-ar cuveni să ne conducă spre o mai mare

reverenţă şi adoraţie a aceleiaşi înţelepciuni care este într-adevăr pecetluită pe fiecare pagină a Cuvântului inspirat?

Oare nu s-ar cuveni aceasta să ne conducă spre a rosti împreună cu psalmistul „De aceea găsesc drepte *toate* poruncile Tale, şi urăsc orice cale a minciunii”? Uneori, pentru minţile noastre stricate şi pervertite, poruncile lui Dumnezeu pot părea grele. Ele ne pot cere să facem ceea ce este dureros, ele ne pot cere să lepădăm ceea ce este plăcut cărnii şi sângelui. Dar fie că cunoaştem raţiunea acestor porunci, fie că nu, dacă ştim că ele sunt date de „Dumnezeu, care singur este înţelept”, atunci putem fi siguri că respectarea lor atrage o mare răsplată. Putem păşi cu ochii închişi peste tot pe unde ne călăuzeşte Cuvântul lui Dumnezeu, odihnindu-ne în convingerea fermă că făcând aceasta, urmăm chiar poteca siguranţei şi a păcii. Înţelepciunea omenească, la cel mai înalt nivel al său, este doar o călăuză oarbă; politichia omenească este un aparat de măsură care-ţi ia vederile şi te duce în rătăcire, iar cei care o urmează umblă în întuneric şi nu ştiu încotro merg, dar cei care „umblă fără prihană”, care umblă după regula Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu, vor descoperi că „umblă fără teamă” şi că orice sarcină ar avea de îndeplinit, orice primejdie ar avea de înfruntat, „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, şi nu li se întâmplă nici o nenorocire.”

[pag. 548 … pag. 583]

Nota H
Fecioara-mamă din păgânism

„Aproape toate prinţesele tătare”, spune Salverte în *Des Sciences Occultes*, „îşi trasează genealogia până la o fecioară celestă, impregnată de o rază de soare, sau printr-un mijloc la fel de miraculos.”[71] În India, despre mama lui Surya, zeul-soare, care s-a născut pentru a distruge duşmanii zeilor, se spune că a rămas gravidă în acest fel, o rază de soare intrându-i în pântece, iar ca rezultat, l-a zămislit pe zeul-soare. Acum, cunoaşterea acestui mit difuzat aruncă lumină asupra însemnătăţii *secrete* a numelui Aurora, dat soţiei lui Orion, la care se referă Homer, în *Odiseea*,[72] când vorbeşte despre mariajul cu „vânătorul puternic”. În timp ce numele Aurora, în sens fizic, mai semnifică şi „gravidă cu lumina”, şi din *ohra*, „a concepe; a fi gravidă” avem în greacă termenul pentru femeie.

Orion, în conformitate cu relatările persane, era Nimrod, iar Nimrod, sub numele de Ninus, era venerat ca *fiu* al soţiei sale, atunci când el a ajuns să fie divinizat ca zeul-soare. Acest nume Aurora, aplicat soţiei sale în acest fel, este evident menit a transmite chiar acea idee care prevalează în Tartaria şi India. Aceste mituri ale tătarilor şi hinduşilor dovedesc în mod clar că ideea păgână a concepţiei miraculoase nu a venit de la nici un amestec de creştinism cu acea superstiţie, ci direct de la promisiunea

---

[71] Salverte, Apendix, Nota A, sect. xii, p. 490

[72] Homer, cântul V, stihurile 120, 121

„Seminţei femeii." Dar, se poate întreba, cum ar fi putut să apară ideea de a fi gravidă cu o rază de soare? Există motive să credem că a venit de la una dintre denumirile naturale ale soarelui. Din caldeeanul *zhr*, „a străluci", apare, la participiul activ, *zuhro* sau *zuhre*, „Strălucitorul" şi de-aici, fără îndoială, de la *zuhro*, la îndemnurile unei preoţii iscusite, oamenii au alunecat spre ideea de zuro, „Sămânţa", „Strălucitorul" şi „Sămânţa" fiind astfel identificaţi, potrivit geniului păgânismului. Acesta a fost cazul în mod manifest în Persia, unde soarele era marea zeitate, întrucât, după cum ne spune Maurice, „îl numeau pe Dumnezeu *Sure*".[73]

Nota I

Zeiţa-Mamă ca Locuinţă

Ce i-ar fi putut determina vreodată pe oameni să se gândească s-o numească „Locuinţă" sau „Casă" pe marea Zeiţă-Mamă, sau mama zeilor şi *oamenilor*? Răspunsul este, evident, de găsit într-o declaraţie făcută în *Genesa*, 2:21,22, în ceea ce priveşte plăsmuirea mamei omenirii:

> „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din *coastele* lui şi a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut [traducere marginală, *ad-litteram*, A ZIDIT] o femeie şi a adus-o la om."

[73] *Antiquities*, vol. v, p. 22

Faptul că această istorisire a coastei era bine cunoscută babilonienilor, este vădită de la unul din numele date zeiţei lor primitive, aşa cum se găseşte în relatarea lui Berosus:[74] acest nume este Thalatth. Dar Thalatth este doar forma caldeeană a termenului feminin evreiesc *ţalaa*, care este chiar cuvântul folosit în *Genesa* pentru coasta din care a fost făcută Eva, iar celălalt nume pe care Berosus îl cuplează cu Thalatth, confirmă foarte bine aceasta, pentru că acest nume, care este Omorka[75], semnifică întocmai „Mama lumii".

O dată ce am descifrat astfel sensul numelui Thalatth, aşa cum se aplică acesta la „mama lumii", aceasta ne conduce pe dată la înţelegerea numelui Thalasius,[76] aplicat de către romani la zeul căsătoriei, nume al cărei origine a fost căutată în zadar până în prezent. *Thalatthi* înseamnă „aparţinând coastei" şi, cu desinenţa romană, a devenit Thalatthius sau „Thalasius, omul coastei." Şi ce nume a fost mai potrivit pentru Adam decât acesta, ca zeu al căsătoriei, care, atunci când i-a fost adusă coasta, a spus: „Iată în sfîrşit aceea care este os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi « femeie » pentru că a fost luată din om."

---

[74] Berosus, cartea i, p. 50

[75] De la *am*, „mamă" şi *arka*, „pământ". Aleph, prima literă din ambele aceste cuvinte este adesea pronunţată ca *o*. Astfel, pronunţarea lui „a" din *Am*, „mamă", în greacă apare ca „umăr". Am, „mama", vine de la *am*, „a susţine", şi de la *am*, pronunţat *om*, vine umărul care *poartă* poveri. De aici, de asemenea, numele Oma, ca unul dintre numele de Bona Des. Oma este, evident, „Mama". A se vedea Apendice, **Nota K**.

[76] Catulus, *Epithalamium*, p. 98

La început, atunci când Thalatth, coasta, a fost „zidită” într-o femeie, acea „femeie” era, într-un sens foarte important, „locuinţa” sau „Templul lui Dumnezeu”, şi dacă nu ar fi intervenit Căderea, toţi copiii ei, ca o consecinţă a simplei reproduceri naturale, ar fi fost copii ai lui Dumnezeu. Intrarea păcatului în lume a răsturnat constituţia originară a lucrurilor. Cu toate acestea, atunci când a fost rostită şi îmbrăţişată promisiunea unui Mântuitor, şi a fost dată şi sălăşluirea înnoită a Duhului Sfânt, *nu* pentru ca *ea* să aibă prin sine însăşi vreo putere să aducă pe lume copii pentru Dumnezeu, ci doar pentru ca să acţioneze în modul cuvenit, făcându-şi partea de mamă pentru progeniturile care trăiau spiritualiceşte, faţă de cei care Dumnezeu, prin harul Său gratuit îi va învioara şi îi va aduce de la moarte la viaţă.

Acum, păgânismul a trecut cu vederea de bunăvoie toate acestea, şi a propovăduit, de îndată ce adepţii săi au fost pregătiţi pentru primirea acestui lucru, că această sălăşluire înnoită a Duhului lui Dumnezeu în femeie, era identificarea şi, astfel, au zeificat-o. Apoi Rhea, „Cea care priveşte insistent”, mama omenirii, a fost identificată cu Cybele „legătoarea cu funii”, sau cu Iuno „Porumbiţa”, adică Duhul Sfânt. Apoi, în sensul păgân blasfemiator, ea a devenit Athor, „Locuinţa lui Dumnezeu”, sau Sacca, sau Sacta, „tabernacolul” sau „templul”, în care „locuia trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii”. În acest fel, ea a devenit Heva, „Cea vie”, dar nu în sensul pe care i l-a dat Adam atunci când, după Cădere, i-a dat nume soţiei sale, atunci când nădejdea vieţii în mijlocul morţii le-a fost prezentată atât lui, cât şi ei atât de neaşteptat, ci în sensul de

împărtăşitoare a vieţii spirituale şi veşnice oamenilor, întrucât Rhea a fost denumită „fântâna celor binecuvântaţi”.[77] Prin urmare, ajutorul acestei femei divinizate a fost pretins a fi indispensabil pentru zămislirea de copii spirituali lui Dumnezeu în această lume care, după cum se admitea, era căzută.

Privit din acest punct de vedere, sensul numelui dat zeiţei babiloniene în *II Regi*, 17:30, va deveni imediat evident. Numele Sucot-Benot a fost foarte frecvent presupus a fi un termen plural, care s-ar fi referit la colibele sau corturile utilizate în Babilon în scopuri infame. Dar, după cum a observat Clericus,[78] care se referă la rabini ca fiind de aceeaşi părere, contextul arată clar că numele acesta trebuie să fie numele unui idol (v. 29, 30):

> „Dar neamurile şi-au făcut fiecare dumnezeii săi în cetăţile pe cari le locuiau, şi i-au aşezat în templele idoleşti din înălţimile zidite de Samariteni. Oamenii din Babilon au făcut pe Sucot-Benot…”

Aici, evident, se vorbeşte despre un idol şi, întrucât numele este de gen feminin, idolul trebuie să fi fost imaginea unei zeiţe. Luat în acest sens, apoi, şi în lumina în care este acum dezvăluit sistemul caldeean, sensul de „Sucot-Benot”, aşa cum se aplică la zeiţa babiloniană, este doar „Cortul graviditătii”[79].

---

[77] *Orphic Fragment*, în Bryant, vol. iii, p. 238

[78] Clericus, cartea i, *De Chaldoeis*, sect. 2, cap. 37

[79] Adică, este locuinţa în care sălăşluieşte Duhul lui Dumnezeu cu scopul zămislirii de copii spirituali.

Atunci când a fost dezvoltat sistemul babilonian, Eva a fost reprezentată ca prima care a ocupat acest loc, şi chiar numele Benot, care înseamnă „graviditate", explică, de asemenea, cum s-a ajuns ca Femeii, care, în ipostaza sa de Hestia sau de Vesta, a fost ea însăşi numită „Locuinţă", să i se dea meritul „de *a fi inventat arta de a construi case*".[80] *Benah*, verbul de la care provine Benoth, semnifică în acelaşi timp „a naşte copii" şi „a construi case", aducerea pe lume a copiilor fiind considerată metaforic ca fiind „construirea casei", adică a familiei.

În timp ce sistemul păgân, în măsura în care se referea la o Zeiţă-Mamă, a fost fondat pe această *identificare* a mamelor celeste şi terestre a „binecuvântaţilor" nemuritori, fiecare dintre aceste două zeităţi a fost încă sărbătorită ca având, într-un sens, o individualitate distinctă şi, în consecinţă, toate întrupările diferite ale Seminţei-Mântuitor au fost reprezentate ca fiind născut de două mame. Este bine cunoscut faptul că Bimater, sau „de la două mame", este unul dintre epitetele distinctive aplicate lui Bachus. Ovidiu face ca motivul aplicării acestui epitet la Bachus să fi apărut din mitul care istoriseşte că atunci când era un embrion, el a fost salvat din flăcările în care murise mama sa, ca apoi să fie cusut în coapsa lui Iupiter, şi apoi adus pe lume la timpul cuvenit.[81]

Fără a investiga în sensul secret al acestei relatări, este suficient să se constate că Bachus a avut două mame

---

[80] A se vedea „Hestia", în Smith

[81] A se vedea Ovidiu, *Metamorfoze*, cartea a III-a, stihurile 280 – 318. N. tr.

zeiţe, pentru că, nu numai că fusese conceput de către Semele, dar el a şi fost adus în lume de către zeiţa Ippa.[82] Acesta este, indubitabil, exact acelaşi lucru, la care se face referire atunci când se spune că după moartea mamei sale, Semele, mătuşa lui, Ino, a jucat rolul de mamă şi doică pentru el. Acelaşi lucru apare în mitologia Egiptului, pentru că citim că Osiris, sub forma de Anubis, fiind adus pe lume de Nepthys, a fost adoptat şi crescut de către zeiţa Isis ca fiu al ei. Ca urmare a acestui fapt, Triada favorită a ajuns peste tot să fie alcătuită din două mame şi fiul. În cartea lui Wilkinson, cititorul va găsi o triadă divină, constând din Isis şi Nepthys, şi copilul Horus între ele.

Diodor afirmă că, o vreme, triada din Babilon a fost alcătuită din două zeiţe şi fiul - Hera, Rhea şi Zeus,[83] şi în Capitoliul din Roma, în mod similar, triada a fost Iuno, Minerva şi Iupiter, iar în timp ce, atunci când Iupiter era venerat de matroane romane ca *Iupiter puer*, adică „Iupiter pruncul", el era în compania Iunonei şi a zeiţei Fortuna.[84] Acest tip de Triadă divină pare a fi urmărită la romani până la vremuri foarte vechi, pentru că atât Dionisius Halicarnassius, cât şi Livius au afirmat că, la scurt timp după expulzarea lui Tarquinius, a existat un templu la Roma, în care erau veneraţi Ceres, Liber şi Libera.[85]

---

[82] Proclus în *Timœum*, cartea ii, sect. 124, pp. 292, 293

[83] A se vedea Diodor din Sicilia, *op. cit*., cartea a II-a, 9 (6), p. 142. N. tr.

[84] Cicero, *De Divinatione*, cartea ii, cap. 41, vol. iii, p. 77

[85] Dionisius Halicarnassius, vol. i, pp. 25, 26 şi Titus Livius, vol. i, p. 233

[pag. 590 … pag. 630]

APENDICE II
Note

Capitolul II

Nota 42, p. 43

Însuşi numele prin care italienii o desemnează în mod obişnuit pe Fecioară este doar traducerea unuia dintre titlurile zeiţei babiloniene. După cum Baal sau Belus era numele marii zeităţi masculine din Babilon, tot aşa, zeitatea feminină era numită Beltis. – (Hesychius, *Lexicon*, p. 188.) S-a descoperit că acest nume din Ninive era aplicat „Mamei zeilor" – (Vaux, *Nineveh and Persepolis*, p. 459), iar într-un discurs atribuit lui Nebucadneţar, păstrat în Eusebiu, *Præparatio Evangelii*, cartea IX, cap. 41, ambele titluri „Belus şi Beltis" sunt îmbinate ca titluri ale marelui zeu şi marei zeiţe babiloniene. Grecescul Belus, reprezentând cel mai înalt titlu al zeului babilonian, era fără îndoială Baal, „Domnul". Prin urmare, Beltis, ca titlu al zeităţii feminine, era echivalent cu „Baalti", care, în engleză este „My Lady", în latină „Mea Domina", [în română „Doamna mea"], iar în italiană a fost denaturată în binecunoscuta „Madonna". În legătură cu aceasta, se poate observa că numele lui Juno, clasica „Regină a cerului" care, în greacă, era Hera, însemna şi „Doamna", şi că titlul special al lui Cybele sau Rhea în Roma era Domina sau „Doamna" (Ovidiu, Fastele, cartea IV, stihul 340 – tr. rom. Ovidiu, Fastele, Ed. Academiei, Bucureşti, 1965, nu foloseşte „doamna", ci „zeiţa"). Mai mult, există motive întemeiate să credem că Atena, binecunoscutul nume al Minervei în Atena, avea acelaşi înţeles. Evreiescul Adon, „Domnul", se pronunţă Aton cu punctele care indică vocalele. Avem dovezi că acest nume era cunoscut grecilor din Asia, de la care idolatria, într-o mare măsură, a trecut în Grecia europeană, ca nume al lui Dumnezeu sub forma „Athan". Eustathius, într-o notiţă în Periergesis a lui Dionysius (stihul 915, citat în Bryant, vol. III, p. 140), vorbind despre numele locale în districtul Laodiceea, spune că „Athan este zeu". Femininul lui Athan, „Domnul", e Athana, „Doamna", care în dialectul atic este Athena. Fără îndoială, Minerva este reprezentată în mod obişnuit ca o fecioară, dar, în pofida acestui fapt, aflăm de la Strabon (cartea X, cap. 3, p. 405, Paris, 1853) că la Hierapytna în Creta (potrivit lui Müller, *Dorians*, vol. I, p. 413, monedele din acest oraş au pe ele simbolurile ateniene ale

[pag. 631 … pag. 661]

Bibliografie

Adam, *Roman Antiquities,* London, 1835
Aeliani Historiae, Rome, 1545
Aelianus de Nat. Animal, Tubingen, 1768
Eschil, Paris,1557
Eschil, 1552
Agathias (Corp. Script. Byzant.), Bonn, 1828
Alford, *Greek Test,* London, 1856
Ambrosii Opera, Paris, 1836
Ammianus Marcellinus, Paris, 1681
Anacreon, Cambridge, 1705
Apocalypse, Original Interpretation, London, 1857
Apocriphi (Diodati, Bibbia), London, 1819
Apolodor, Gottingen, 1803
Apuleius, Leipsic, 1842
Arati Phoenomena, Leipsic, 1793
Aristofan, Amsterdam, 1710
Arnobius, Paris, 1836
Athenaeus, Leyden, 1612
Athenagoras, Wurtzburg, 1777
Asiatic Journal, London, 1816
Asiatic Researches, London, 1806
Augustin, *City of God*, cu coment. lui Lud. Vives, London, 1620
Augustini, *Opera Omnia*, Bassano, 1807
Aulus Gellius, Leyden, 1666
Aurelius Victor, Utrecht, 1696
Ausonii Opera, Amsterdam, 1669
Barker şi Ainsworth, *Lares and Penates of Cilicia,* London, 1853
Barker, *Hebrew Lexicon*, London, 1811
Baronii Anales, Cologne, 1609
Bede, *Works,* Cambridge, 1722
Begg, *Handbook of Popery,* Edinburgh, 1856
Bell (Robert), *Wayside Pictures*, London, 1849
Bell (John), *Italy*, Edinburgh, 1825
Berosus, Leipsic, 1825
Betham, *Etruria Celtica,* Dublin, 1842

[pag. 662 … pag. 671]

Index

Abel, sacrificiul lui A., 133

Abydos, templu de la A., 334, ; muzica la A., 631

Achad, Adad, "Unicul", 36

Adam, soţul Evei, tatăl omenirii, "îmbrăcat", 342; "Omul", 598, "Cel ascuns", 560; = E-anush, Oannes, 514, 598, 600; = Pan, 598; = Saturn, 569-576;

Adi, şeic, Soarele, 359

Adon, "Domnul", "Stăpânul", 563

Adonai, "Domnul", 131

Adonis, 109, 110, 122, 123, 182-184, 192, 216, 250, 517, 562, 597, 601, 602, 607, 608, 628; = Bachus, 515; = Mithra, 131; = Nimrod, 127; = Osiris, 106, 127; = Soarele, 179; = Tammuz, 463; soţ al Venerei, 183, 250

Aegides, monstru ce vomită flăcări, 458

AEneas, 430, 444, 451, 656

Aesculap, 180, 442, 444-446, 454, 525-528, 567; derivarea numelui, 525, 657; = Phaethon, 567

Aethiops = Cuş, 91

Afrodita, 140, 290, 595; "cea care supune mânia", 291, 499; = Astarteea, Venus, 141, 578; = Mylitta, 291; = Urania, 290;

Agapenor, 339

Agdistis = Cybele, 517

Agnes, călugăriţele de la Sf. A., 496

Agni, zeul hindus al focului, 69, 440

Ahel-Ahalya, "Mama", "Tabernacolul", 145

Ahile, 115,

Ahriman, diavolul, 269, 343

Aithiopais, Fiul lui Aethiops, titlu al lui Bachus, 91

Akmon, regele zeilor, "Arzătorul", = Kronos, 609

Ala Mahozim, zeul fortificaţiilor, 57, 62, 82, 476, 478; = Melikerta, 619, Melkart, 563; = Nimrod, 561

Ala-Bar, Ala-Par-os, fiul al lui Ninus, al doilea rege al Babilonului, Fiul lui Dumnezeu, 137, 637

Ala-Sparos, "Sămânţa lui Dumnezeu", 137, 638

Albina, (simbol asirian, Isaia, 7:18; simbol al zeului hindus Crişna, *Asiatic Researches*, vol. i, p. 261); Davar, albina, Cuvântul, 364-369, 647; simbol al Dianei, 367

Alcmene, mama lui Hercule, soţia lui Rhadamanthus, 645, 646

Alea, zeiţa Minerva (Atena), 339

Alexandru cel Mare, 398, 523

Al-Gethi, Zdrobitorul (Engonasis), 114

Alma Mater, "Mama Fecioară", 142, 638

Alma sau Ammas, "Mama", nume al zeiţei Rhea 46, 560,

[pag. 672 … pag. 690]

Cuprins

Prefață……1
Introducere……7
I. CARACTERUL DIFERIT AL CELOR DOUĂ SISTEME…… 12
II. OBIECTELE ÎNCHINĂRII…….. 27
Trinitate în unitate……27
Mama cu Pruncul şi modelul iniţial al Pruncului ……41
Copilul în Asiria……..44
Copilul în Egipt ……..77
Copilul în Grecia…….88
Moartea Pruncului……105
Zeificarea copilului……111
Mama Pruncului……139
III. SĂRBĂTORI ……167
Crăciunul şi „Ziua Doamnei“ ……167
Paştele ……189
Naşterea Sfântului Ioan…… 207
Sărbătoarea Înălţării Mariei ……229
IV. DOCTRINĂ ŞI DISCIPLINĂ …… 235
Regenerarea baptismală……236
Îndreptăţirea prin fapte…….. 265
Sacrificiul liturghiei …….. 289
Mirungerea ……305
Purgatoriul şi rugăciunile pentru cei morţi…… 309
V. RITURI ŞI CEREMONII…… 317
Procesiunile idoleşti …… 317
Închinarea la moaşte …… 327
Îmbrăcarea şi încoronarea imaginilor ……338

Rozariul şi închinarea la Sfânta Inimă ……..350
Candelele şi lumânările de ceară …….. 359
Semnul crucii……370
VI. ORDINE RELIGIOASE …… 386
Suveranul pontif…… 386
Preoţi, călugări şi călugăriţe…….. 411
VII. ANALIZA CELOR DOUĂ DEZVOLTĂRI DIN PUNCT DE VEDERE ISTORIC ŞI PROFETIC……423
Marele balaur roşu ……425
Fiara din mare ……457
Fiara care se ridică din pământ ……..482
Imaginea Fiarei…….. 497
Numele Fiarei şi numărul numelui său – Capul invizibil al papalităţii……507
VIII. CONCLUZIE…… 530
APENDICE I…….. 548
Nota A: Femeia cu potirul de aur…….. 548
Nota B: Cronologia evreiască……550
Nota C: Shing Moo şi Ma Tsoopo din China…… 556
Nota D: Ala-Mahozim …….. 561
Nota E: Însemnătatea numelui Centaurus……. 564
Nota F: Olenos, Purtătorul de păcat ……..569
Nota G: Identificarea Rheei sau Cybelei şi a zeiţei Venus……576
Nota H: Fecioara-mamă din păgânism…….. 583
Nota I: Zeiţa-Mamă ca Locuinţă……584
Nota J: Semnificaţia numelui Astarteea……590
Nota K: Oannes şi Souro……598
Nota L: Identitatea lui Odin din Scandinavia şi

a lui Adon din Babilon ..…… 601
Nota M: Despuierea celor iniţiaţi în cadrul Misterelor ……..603
Nota N: Zoroastru, Căpetenia închinătorilor la foc .. 605
Nota O: Istorisirea despre Phaethon…….. 614
Nota P: Stindardul imperial roman al balaurului ca simbol al închinării la foc …….. 619
Nota Q: Măcelărirea martorilor……. 622
Nota R: Attis, Păcătosul…….626
APENDICE II……630
BIBLIOGRAFIE…… 661
BIBLIOGRAFIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ……668
INDEX……671

În curând la Editura *Gratia Dei*:

Un portret al lui Dumnezeu de Daniel Chamberlin

✦

Baptiștii non-protestanți de William Bekgaard

✦

Schiță de teologie sistematică de Tom Ross

Alexander Hislop supune la interogatoriu Tradiția „creștină", încercând să separe doctrinele și practicile care își au originea în Scriptură de cele care își au originea în păgânism. Care este originea sărbătorilor creștine, a ierarhiei preoțești, a închinării la Fecioară și prunc, la icoane și statui, la moaște și sfinți? Biblia nu oferă niciun suport pentru ele, dar pe toate le găsim, în formă aproape identică, în religiile păgâne de pe întreg globul, având-și originea în străvechiul Babilon.

Astăzi, chemarea la unitate creștină a devenit sinonimă cu întoarcerea tuturor confesiunilor la Roma. Papa este văzut atât de creștini, cât și de celelalte religii ca singurul capabil să unească creștinismul. Tot mai mulți lideri spirituali, atât din mediul ortodox, cât și din cel evanghelic, cheamă la o unire cât mai urgentă cu Biserica Catolică. Cartea lui Hislop este indispensabilă pentru o bună cunoaștere a identității Bisericii spre care se îndreaptă confesiunile creștine. Este, de asemenea, un test al autenticității pentru orice creștin și pentru orice instituție ce își spune Biserică a lui Isus Cristos.

ISBN 978-606-92606-0-9

Editura Gratia Dei

www.gratiadei.ro